

POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJNÉ

KAMENY

Christopher
Stasheff

Kameny
koncertují:
Houpají se.
Valí se. Jdou po
vaší duši!

ČARODĚJNÉ KAMENY

(THE WARLOCK ROCK)

Copyright © 1990 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 1999 by Petr Caha
Cover Art © 1999 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 - 55 - 8

Kapitola 1.

„Díky Bohu!“ oddechla si Cordelie. Možná, že to oddechnutí bylo poněkud příliš afektované, ale Alainovi se podařilo proklouznout zpátky k jejich stolu a kromě toho, že byl korunní princ, byl i velice pohledný. Cordelii bylo čtrnáct a takové věci se u ní v poslední době setkávaly s živým zájmem. „Díky Bohu, že to máma dala lordu opatovi!“

„Co že mu dala?“ Princ Alain se podíval k hlavnímu stolu, kde si matka Gallowglassovic děti právě sňala z krku tlustý řetěz s masivním přívěskem.

Byla od nich vzdálená deset metrů, protože děti seděly u postranního stolu a velká síň byla při šířce padesáti stop pětasedmdesát stop dlouhá, což možná nebylo zase tak moc, ale stačilo to, aby se strop a kouty ztrácely v šeru, pokud byla síň osvětlena loučemi na stěnách a svícemi na stolech - a přirozeně velkým krbem v severní zdi. Ve středu síně však bylo dost světla, aby měl člověk pocit, že na něj draci a lvi na gobelínech už už vyskočí, rytíři ve svých skvělých brněních se zdáli mnohem skvělejší a krásné dámy mnohem krásnější než za denního světla.

Ale když lady Gwendylon Gallowglassová podávala lordu opatovi přívěsek, zdála se být nejkrásnější ze všech - alespoň v očích svých dětí. Vzal si jej od ní, lady Gallowglassová otevřela víčko přívěsku a všichni dospělí zalapali úžasem po dechu. Nebylo divu: Alain zahlédl zář, kterou kámen vydával, dokonce i na vzdálenost deseti yardů. „Co je to?“

„To je okruh... au!“ vykřikl Geoffrey a popadl se za holeň.

„To je kámen, který vyrobil táta,“ vysvětlila Alainovi Geoffreyova sestra Cordelie.

„Měla bys říct spíš 'našel' nebo 'opracoval',“ namítl Alainův mladší bratr Diarmid. „Člověk přece nemůže 'vyrobit' kámen.“

„Mluv o tom, čemu rozumíš!“ okřikl ho Alain a Gregory, nejmladší z Gallowglassů, rychle řekl: „Táta ano. Ty bys to také mohl dokázat, kdybys namíchal správné sloučeniny. Stačí, abys připravil

slaný roztok dostatečně hustý a pak jsi do něj ponořil provázek - a za několik dní uvidíš, jak na něm rostou krystaly kamenné soli.“

Diarmid jen poulil oči: když to řekl Gregory, musela to být pravda.

Geoffreyovi se podařilo přestat myslet na bolest v holeni na dost dlouho, aby se mohl soustředit na pomstu. Blýskl očima po Cordelii a zrovna chtěl začít mluvit, když tu ho něco zadrželo. Byl to jeho starší bratr Magnus, který si ho přitáhl k sobě a teď mu něco rychle šeptal do ucha.

„Kamenná sůl, ale ne jen tak obyčejná,“ přisvědčila Cordelie. „Má fazety jako ten nejdražší šperk.“

Alain se zamračil. „A ten modrý kámen udělal váš otec?“

„Ano,“ přisvědčil malý Gregory, „ačkoliv v tom případě to tak jednoduché, jak jsem říkal, nebylo.“

„Samozřejmě,“ přikývl Alain. „Koneckonců je to šperk a ne kus sprosté soli.“

„A přesto se zdá,“ povzdechla si Cordelie, „že to není to, co to původně mělo být.“

Geoffrey se vrátil ke stolu. Tvářil se zasmušile, ale mlčel. Magnus se posadil vedle něj.

„A co chtěl udělat?“ otázal se Diarmid.

„Amulet,“ odpověděla Cordelie. „Amulet, který by jeho nositeli zajišťoval magickou moc.“

Alain jenom zíral.

„To by byla hrůza!“ zvolal Diarmid okamžitě. „Konec všech zákonů a pořádku! Kdokoliv by se mohl obrátit proti svému sousedovi!“

„Teď jsi uhodil hřebík na hlavičku,“ přikývl Gregory, na kterého chlapcova jasnozřivost udělala dojem. „Na druhé straně, kamaráde, kdyby byli všichni čarodějové, nezůstal by svět takový, jaký je teď? Silní by vládli a slabí poslouchali.“

Diarmid se zakabonil. Pokoušel se v Gregoryho tvrzení najít slabinu.

„Na tom přece nezáleží,“ mávl rukou Magnus. „Tátův kámen stejně nefungoval tak, jak chtěl; když ho dal oráčovi, aby zjistil, jestli

s ním dokáže čarovat, nic se nestalo. A když ho u sebe měl on sám, byly s ním jen problémy.“

„Jaké problémy?“ zeptal se Diarmid. „Co se stalo?“ otázal se současně Alain.

„Zasadil ho do čelenky,“ řekla Cordelie, „a tu si nasadil na hlavu, když se pokoušel vytrhnout ze země mladý stromek, který rostl poblíž našeho domu.“

„Copak to tvůj táta nedokáže i bez amuletu?“ zeptal se Diarmid.

„Samozřejmě, stačí mu k tomu pouhá myšlenka - ale v tomto případě se nic nestalo. Myslel silněji, pak tak silně, jak uměl - a strom stále stál na místě.“

Alain vytřeštil oči. „Kámen ho připravil o jeho magii?“

„Ne,“ vložil se do rozhovoru Geoffrey, který se konečně zase vzpamatoval, „protože když myslel úplně nejsilněji, nebe se zatmělo.“

„Vzpomínáš si ještě na ten déšť před čtrnácti dny, který přišel tak najednou a promočil nás na kost?“ zeptal se Gregory.

„Je to naprosto nový druh psychotronické energie,“ vysvětloval Rod Gallowglass, „alespoň pro mne nový. O přivolávacích deštích už jsem samozřejmě slyšel, ale doposud jsem si myslel, že je to jen jiná forma telekineze...“

„Ale to, co se stalo, jsi přece udělat nezamýšlel.“ Opat položil kámen na stůl a pomalu ho pustil.

„O to právě jde,“ přisvědčil Rod. „Samozřejmě, okamžitě jsem to sundal a šel jsem dovnitř - a ještě než jsem se šel usušit, jsem to ukryl na nejbezpečnější místo, které mne napadlo.“

Otec Boquilva se podíval na Gwen, ale moudře se nezeptal, kde to 'nejbezpečnější místo' bylo. „Takže kromě toho, že jsi to ukryl, už jsi s tím nic jiného nedělal?“

„Nic,“ prohlásil Rod pevně, „a než jsme se rozhodli, co s tím podnikneme, dávala si Gwen na svou magii velký pozor.“

„A jak jste se rozhodli?“ zeptala se královna Kateřina.

„Že už nebudu dělat žádné další experimenty,“ odpověděl Rod.

„To je moudré rozhodnutí - dokud nezjistíme, v čem jsi udělal chybu.“ Opat pomalu zavřel víčko přívěsku. Otec Boquilva ho pozoroval a ve tváři byl při tom trochu bledý.

„A pak jsme si řekli,“ pokračovala Gwen, „že tě požádáme, abys to odnesl mnichům ve tvém klášteře, kteří se výzkumem podobných věcí zabývají. Ti ať rozhodnou, jestli je to k něčemu dobré - nebo jestli to není vůbec k ničemu.“

Rod přikývl. „Pokud by z toho koukalo víc potíží než užitku, znič to prosím. Ale neříkej mi to,“ dodal po chvilce přemýšlení. „Svým způsobem jsem na to hrdý...“

„Je to vskutku skvělé dílo.“ Opat vzal amulet - opatrně, za řetěz - a schoval si ho do kapsy ukryté v kutně. „Uděláme, co žádáš - a ujišťuji tě, že moji mnichové budou velice opatrní. Šťastným řízením osudu mám sám jistou malou moc, takže to u mne bude v bezpečí, než se vrátím do kláštera. Což udělám hned -“ obrátil se ke králi „- pokud mi přidělíte několik rytířů a zbrojnošů, aby mne cestou chránili.“

„Rád,“ odpověděl Tuan.

V tu chvíli dovnitř vešly zombie.

Vlastně nevešly - vtancovaly. Byl to poněkud prkenný, strnulý tanec - ale když tancují mrtví, nečekáte, že budou bůhvíjak elegantní. Vlastně nečekáte na nic. Prcháte.

Což také s patřičným křikem udělala většina dam a dvořanů. Vyskočili od stolů a začali ustupovat s rukama napřaženýma na obranu proti těm macabrickým bytostem. Síní se rozlehl hlomoz převrácených stolů, řinčení rozbíjených talířů a pohárů. Muži chránili svými těly ženy a děti a s výrazem, ze kterého bylo patrné, že stejně nevěří, že je to k něčemu dobré, tasili meče a dýky. Magnus za sebe pohotově strhl své dva mladší bratry a sestru, ale Geoffrey se okamžitě zase prodral do popředí a stejně jako on tasil meč. Cordelie se pokusila prosmýknout na druhé straně, ale vrazila do zad Alainovi, jenž rovněž trval na tom, že ji bude chránit. Spíš aby si zachránila tvář než pro něco jiného, popadla alespoň Diarmida a Gregoryho, a s výkřikem: „Jděte stranou! Musím vidět!“ je odstrčila.

„Tak se dívej, ale do ničeho se neplet.“ Aniž si toho všimla, stála za ní její matka. Cordelie si uvědomila, že se Gwen nepokouší postavit před své syny - koneckonců, Magnusovi už bylo sedmnáct a byl z něj mladý muž - ale věděla, že jsou stejně dobře chránění, jako by to udělala. Pak její pozornost upoutala ta hudba.

Byla to hlučná, svým způsobem chaotická hudba s nepředvídatelným rytmem, lehká, hravá melodie, která v ní vzbuzovala pokušení přidat se k tanci navzdory hrůzné karavaně, jíž měla před sebou.

I Magnus se rozhodl, že to skutečně není tak zlé, když si na to člověk trochu zvykne. Vlastně kdyby nebyly tak prkenné a vysušené, zombie by se nijak výrazně nelišily od živých lidí. Těla měly zabalena v povlávajících prostěradlech a jejich pokožka byla zešedlá - ale v prázdných očních důlcích jim živě jiskřilo a výraz v tvářích evokoval spíše veselí, než rigor mortis. Tleskaly a prozpěvovaly si, tu a tam něco společně vykřikly, ale jednotlivá slova se rozlišit nedala, a kolébaly se v podivném, disharmonickém rytmu.

„Kalypso,“ řekl Rod Tuanovi. „Rozhodně je to kalypso.“

„Cože?“ otázal se otec Boquilva. „Ta nymfa, která omámila Odyssea a jeho posádku?“

„Ne, druh hudby. Pochází z dávných časů Terry.“

„Ale jak se dostal sem?“ zeptal se Tuan.

Rod pokrčil rameny. „Jak vůbec tu hudbu vyluzují? Nevidím žádné hudební nástroje.“

Všechny zombie znovu současně vykřikly.

Opat se zamračil. „Teď jsem rozuměl, co ječely - ale to slovo nic neznamená.“

„Jamboree!“ vykřikly zombie znovu.

„To je takový druh večírku,“ vysvětlil Rod. „Hodně velkého večírku.“

Tuan vykročil kupředu a pozvedl meč. „Možná, že chladná ocel...“

„Ne.“ Rod zadržel krále rukou položenou na jeho předloktí. „Zombie může probudit jedině sůl - ale musí se jim dát do úst a musí tam zůstat. Pak se vrátí do svých hrobů - ale je to velice nebezpečné pro toho, kdo by jim při tom stál v cestě.“

„To je jedno,“ opáčila Kateřina, ústa přísně sevřená. „Stejně už odcházejí.“

A skutečně, odcházely v podivném, klátivém průvodu, přitom kolébaly boky, luskaly prsty, tleskaly a prozpěvovaly si slova, kterým dvořané nerozuměli, a občas *unisono* provolávaly: „Jamboree!“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Pak jejich zpěv postupně utichl a byly pryč. Celá velká síň tonula po několik minut v naprostém tichu.

Pak se dámy se vzlykáním zhroutily na lavice a pánové je začali gentlemansky chlácholit. Cordelie se křečovitě držela, pevně odhodlaná neplakat a Gwen se s obavami dívala na Diarmida a Gregoryho - ale Diarmid byl jen zasmušilý jako ostatně vždycky a Gregory byl tím, co se právě přihodilo, upřímně fascinován.

„Všichni sem!“ zvolal Alain. „Táta řekne, co se bude dít!“

Ale když se shromáždili u čelního stolu, Tuan hovořil s kněžími: „O čem jsme to celý den mluvili? O nejruznějších pochybných kněžích, o kterých jsme předpokládali, že by se mohli stát hrozbou, protože kážou život v chudobě a odříkání?“

Rod přikývl. „Najednou se zdá, že už nejsou tou nejaktuálnější hrozbou.“

„To jistě ne.“ Kateřina se podívala na Gwen a hlasitě si povzdychla. „Co to mohlo znamenat, lady Gallowglassová? Odkud ty stvůry přišly?“

Ale Gwen mohla jen bezradně rozhodit ruce a potřást hlavou. „Ze svých hrobů, Vaše Veličenstvo. Ale kdo je z nich vyvolal, to nevím.“

„Ani proč je poslal zrovna sem.“ Tuan se začal mračit.

„Na to je snadná odpověď!“ odsekla Kateřina. „Poslali je sem, aby vydělali krále a dvořany, a teď bezpochyby tancují v ulicích našeho města, takže můžeme každou chvíli čekat, že nám naši poddaní budou pod okny ječet hrůzou.“

Tuan se obrátil, luskl prsty a zdánlivě odnikud se vynořila stráž. „Řekni siru Marisovi, ať za těmi strašidly vyše oddíl zbrojnošů - ale držte se v pozdálí a jen pozorujte, jestli míří do města.“

„Pokud dojde k panice a lidé budou zraněni,“ dodala Kateřina, „poskytněte jim nutnou pomoc.“

Zbrojnoš se uklonil a odešel, ale výraz v jeho tváři prozrazoval, že vážně pomýšlí na změnu kariéry.

„Ničím jiným než strachem ublížit nemohou,“ přikývl Tuan, „ale strach, který budou kolem sebe šířit, vyvolá nepokoje. Celá země se na nás vrhne a bude požadovat, abychom ji těch ožvlých mrtvol zbavili.“ Podíval se na opata. „A co s tím můžeme dělat?“

Opat chvíli mlčel a pak řekl: „Poradím se se svými mnichy.“

„Takže nic.“ Tuan se obrátil zpátky na Kateřinu. „Lid uvidí, že jejich vládci jsou bezmocní. O to tady šlo.“

„Zbavit se nás,“ přisvědčila Kateřina a rty při tom měla bledé. „Copak to nikdy neskončí? Nikdy nás nenechají na pokoji?“

„Nikdy,“ odpověděl Rod, „protože vaše země a váš lid jsou pro ně příliš důležití, Vaše Veličenstvo.“

Kateřina se trochu uvolnila a v jejím pohledu se objevil záblesk vděčnosti. Neptala se, pro koho byla ona a její lid tak důležití; spolu se svým manželem už vyzvěděli od Velkého čaroděje všechno, co byl ochoten říct, a Kateřina si nebyla jistá, jestli touží slyšet víc.

Ale Tuan to viděl jinak. „Kdo jsou ti 'oni', o kterých mluvíte?“

„Přece ti, kdo vyvolali zombie,“ opáčil Rod.

„A kdo to je, tati?“ otázal se Gregory.

„Dobrá otázka.“ Rod se podíval na svého nejmladšího a snažil se nedat najevo vztek, který v duchu cítil. „Napadá tě někdo, Gregory?“

„Černokněžník,“ vyhrkl Diarmid.

„To je docela pravděpodobné,“ přikývl Rod. „Ale *který* černokněžník?“

Gregory zavrtěl hlavou. „Nevíme ještě dost, abychom to uhodli, tati.“

„Tak to zjistěte,“ řekla Kateřina.

Kapitola 2

„Protože královna řekla 'zjistěte to', proto.“ Rod utáhl hlavní řemen na Fessově sedle.

„Zdá se mi, Rode, že se v poslední době ochotně chápeš každé záminky k cestování.“ Rod slyšel hlas svého velkého černého koně ve sluchátku implantovaném do mastoidního výběžku lebky. Samozřejmě, teď, když se Fess dokázal naladit na rodinnou telepatickou frekvenci, nepotřeboval tuto technickou pomůcku - ale výhodou jejího použití byl fakt, že nevyžadovala žádné soustředění.

„To je pravda,“ souhlasil Rod, „pokud Jejich Veličenstva hradí výdaje.“ Škodolibě se ušklíbl. „Někdy i když je nehradí. Ale tohle vědět nemusí.“

„Ale stejně: pronásleduješ jev, který vypadá jako oživlé mrtvolky. Opravdu si myslíš, že je bezpečné vzít s sebou děti?“

Rod se zastavil se sedlovou brašnou přes ruku a začal vypočítávat důvody na prstech. „Za prvé: žádné projevy násilí ze strany umrláků jsme nezaznamenali. Vlastně mi připadali docela dobře naladěni. Za druhé: žádné z mých dětí nedalo při pohledu na ně najevo strach. Za třetí: opravdu si myslíš, že bychom jim dokázali zabránit, aby šly s námi?“

„Ne, pokud by se do toho nevložila Gwen,“ povzdechl si kuň, „a zdá se, že jí účast dětí na výpravě nevadí.“

„A pokud si *ona* myslí, že jim nebezpečí nehrozí, pak jim skutečně nehrozí.“

„Tenhle argument přijímám.“ Fess si znovu povzdechl. „Ale jako jejich učitel musím protestovat proti přerušení výuky.“

„Kdo tady mluvil o nějakém přerušování výuky? Jsem si jist, že si cestou na nějakou tu lekci čas najdeš.“ Rod přehodil Fessovi sedlový vak přes záda, připnul ho k sedlu a pak se vrátil, aby zajistil dveře domu závorou.

„To nemusíš, lorde Velký čaroději,“ ozval se tenký hlásek zpoza trsu trávy u domku. „Za tvé nepřítomnosti budeme tvůj majetek dobře hlídat.“

Rod se sklonil k zemi. „Děkuji ti, skřítku. Je to jen otázka zodpovědného chování - nerad bych vás obtěžoval víc, než je absolutně nutné. Jo - uvnitř jsem vám nechal misku s mlékem.“

„My víme,“ odpověděli neviditelní človičkové. „Šťastnou cestu, lorde Velký čaroději.“

„Děkuji vám, maličký lide,“ odpověděl Rod a pak se odvrátil, aby se připojil ke své ženě a dětem, kteří už na něj čekali u sbalených zavazadel.

Gwen se na něj tázavě podívala a pak se rozhlédla po dětech. Nemusel ani číst její myšlenky, aby věděl, že se právě zamýšlí nad moudrostí jeho úmyslu nechat Fesse, aby jim uštědřil lekci z matematiky, když se děti jednoznačně rozhodly, že jsou na prázdninách. Ani Rodovi už to nepřipadalo jako skvělý nápad, zvláště když zaznamenal míru Geoffreyova znechucení.

„Paraboly, hyperboly a tangenty!“ vybuchl chlapec. „K čemu jsou válečníkovi?“

„Mohou mu být velice užitečné,“ vysvětloval trpělivě Fess, „například když se rozhodneš dobýt hrad.“

Geoffrey na něj vytřeštil oči. „Jak?“

„Výborná otázka. Jak zamíříš katapult, Geoffrey?“

„Prostě ho postavíš proti hradu a vystřelíš!“ pokrčil chlapec rameny.

„A když kámen ani nedoletí k hradbám?“

Geoffrey měl očividně radost, že může hovořit o něčem, čemu rozumí. „Prostě s ním přijedu blíž.“

„Jenže když se přiblížíš, nadělají hradní lučištníci z tvých mužů jehelníčky,“ namítl Fess.

„No tak si opatřím silnější katapult,“ zamračil se Geoffrey.

„To by šlo. Ale řekněme, že bude příliš silný, kámen přeletí hradby a dopadne někde na nádvoří.“

„Nějaké škody určitě způsobí...“

„Jenže hradby tak nerozbiješ. To bys katapult musel zamířit.“

„S katapultem se mířit nedá,“ zakabonil se Geoffrey, očekávaje nějaký podraz.

„Tak musíš vymyslet takový katapult, kterým se mířit dá.“

Proč?“ namítl Geoffrey. „K čemu by to bylo dobré?“

„Co takhle vyrobit katapult a předvést mu to?“ navrhl Rod.

Ať už Fess řekl cokoliv, jeho odpověď zanikla v Geoffreyově jásetu. Spolu s Gregorym začal snášet klacíky a popínavé rostliny a do deseti minut měli hotovou funkční imitaci katapultu. Cordelie a Magnus je při tom pozorovali se shovívavými úsměvy a snažili se, aby nevypadali, že je to zajímavá.

„Nabij katapult, Geoffrey,“ řekl Fess rezignovaně.

„Ano, Fessi!“ Chlapec sebral ze země kámen velký jako pěst a položil ho na konec vrhacího ramena.

„Teď zamiř na ten velký dub vpředu u cesty,“ pokračoval Fess.

„To je příliš daleko,“ zašklebil se Magnus. „Budu ti muset zajít pro roh, abys měl na co odtroubit svou porážku.“

Geoffrey ho zpražil pohledem, ale než mohl něco říct, ozval se Fess. „Nežádal jsem tě, aby ses do toho pletl, Magnusi. Už jsi zamířil, Geoffrey?“

„Ano, Fessi.“

„Tak pal.“

Geoffrey stiskl 'spoušť' a rameno vystřelilo. Kámen vyletěl do vzduchu.

„Všimni si, že dráha kamene je křivka, chlapče. Pokud ji budeš sledovat pozorněji, uvidíš, že je to křivka, kterou už znáš.“

„Jasně,“ přisvědčil Geoffrey. „Je to dráha vystřeleného šípu, když lučištník míří na vzdálený cíl.“

„To ano - ale je to také parabola. Za použití matematiky můžeš z náměru katapultu, úhlu, délky jeho ramene a napnutí provazové tětiny spočítat, kde přesně se oblouk dotkne země.“

„A tudíž kam dopadne kámen!“ zvolal Geoffrey a v očích se mu zablesklo.

„Zvláštní učební metoda,“ zamumlal Rod Gwen, „ale na něj, zdá se, zabírá.“

Gwen podrážděně potřásla hlavou. „Nenaučí se nic, co nemá přímou spojitost s válčením.“

Kámen narazil do stromu a ostrý hlas řekl slabě, ale jasně slyšitelně: „Au!“

Děti strnuly a vytřeštily oči.

Pak se obrátily jedno na druhé a začaly mluvit všechny najednou.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Ty jsi řekl 'au'?“

„Ne, jen jsem se díval. To ty?“

„Já nikdy neříkám 'au'!“

„Já taky ne. To ty jsi řekl 'au'?“

„Ne, neměl jsem důvod.“

„Děti!“ zvolala Gwen rázně a všechny její ratolesti okamžitě ztichly a podívaly se na ni. „Tak - kdo z vás řekl 'au'?“

„Ten kámen,“ odpověděl Gregory.

„To není možné,“ ujistil ho Fess. „Kameny neumějí mluvit. Nejsou živé.“

„Na Gramarye, Fessi,“ připomněl mu Magnus, „se může stát cokoliv.“

V robotově odpovědi zazněl nejistý tón. „Chceš mi naznačit, že ten oblázek nebyl doopravdy kámen?“

„To ne, Fessi. My nic nenaznačujeme, přesně jak jsi nás učil,“ odvětila Cordelie. „Domysli si to sám.“

„Musím připustit, že jsi to řekla přesně,“ odpověděl Fess. „Takže 'au' musel říct kámen.“

Fessovy pokroky udělaly na Roda dojem. „Bývaly časy, kdy bys z toho dostal záchvat.“

Děti radostně vykřikly a rozběhly se pro kámen.

„Držte se dál, děti,“ volal za nimi Fess, který už se sám blížil ke stromu. Pak zesílil svůj akustický výstup. „Držte se dál! Jelikož nevíme, co to je, musíme předpokládat, že je to nebezpečné.“

Gwen se zamračila. „Myslím, že ne, Fessi.“

„Ale je to možné a rozumné,“ opáčil Rod. „Kromě toho, měli by ho poslouchat.“

Geoffrey natáhl prst.

Gwen si povzdechla a zavolala: *Geoffrey!* Ne!

Úmyslně použila telepatii a nejspíš právě proto sebou hoch trhl a prst stáhl. Ublíženě se na ni podíval: „Přece mi to nemůže ublížit, mami.“

„Nemůžeš vědět, co to je, o nic víc než já,“ namítl Fess, který stál vedle něj. Sklonil se a našel suchou větvičku, kterou sevřel zuby. „Ať už je to cokoliv, mně to může ublížit mnohem méně, než vám, protože

jsem z oceli a vy jen z masa a kostí. Ustupte stranou, abych mohl zjistit, co to vlastně je.“

Děti o malý krůček ucouvly.

„Obří krok,“ nařídil jim Fess.

Děti si povzdechly a poslechly.

„Tři,“ nařídil Fess.

„To není třeba,“ namítla Cordelie, ale všichni poslechli a pak se s dechem zatajeným dívali, jak se Fess sklání nad kamenem.

V tichu, které zavládlo, zaslechly slabounkou hudbu, často se opakující melodii s těžkým basovým rytmem.

Magnus zvedl hlavu a rozhlédl se. „Odkud se to ozývá?“

„Z kamene,“ odpověděl Fess.

Všichni se podívali na valoun a nastražili uši. Opravdu, podivná hudba se linula z něj.

„To je skutečně zvláštní kámen,“ vydechl Gregory.

„V tom případě vyžaduje zvlášť opatrné zacházení.“ Fess do něj velice jemně strčil klacíkem.

Kámen se zahihňal.

„On je živý,“ vydechl Gregory a vytřeštil oči.

Rod i Gwen se zatvářili stejně překvapeně. „Co to může být?“ zeptala se Gwen.

„Přinejmenším víme, že to není nebezpečné,“ řekl Geoffrey a uvolnil se.

„Mohlo by se tak zdát,“ přiznal váhavě Fess. „No dobře, děti. Můžete se toho dotknout.“

Všechny radostně vykřikly a Geoffrey vykročil, poklekl a dloubl do kamene prstem.

„Nech toho!“ zahihňal se nerost.

„Ono to mluví!“ vykřikly děti.

„Jistěže mluvím,“ řekl oblázek. „Ty snad ne?“

„No... ano, jistě,“ odpověděl Geoffrey, „jenže já nejsem kámen.“

„Jasně, že ne,“ opáčil oblázek. „Na to jsi příliš měkký.“

„To ty taky.“ Geoffrey zvedl kámen a stiskl ho. „Příliš měkký na opravdický kámen.“

Všichni užasle poulili oči. V nastalém mlčení znovu uslyšeli tichou, opakující se basovou melodii.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Cordelie,“ řekl Fess, „přestaň kývat tou hlavou.

„Já hlavou nekývám,“ namítla dívka.

Gwen se zamračila. „Samozřejmě, že kýváš, dcerunko.“

Cordelie se na ni překvapeně podívala a Fess rychle řekl: „Prostě sis to neuvědomovala.“

„Polož mě,“ protestoval kámen. „Lechtáš.“

„Dej mi ho.“ Cordelie natáhla ruku a Geoffrey jí oblázek podal. Kámen se znovu zahihňal. Dívka ho pošimrala ukazováčkem a hihňání se změnilo ve spokojené předení.

„To je příjemné!“ Znovu ho pošimrala. „Jako by to byl mech!“

„Mech.“ Gwen vzhlédla. „Samozřejmě, děti. Musí to být z čarodějnického mechu.“

Čarodějnický mech byl druh houby, která se vyskytovala pouze na Gramarye. Tyto houby byly telepaticky citlivé; pokud se v jejich blízkosti ocitl projektivní telepat, čarodějnický mech začal přejímat podobu, barvu a ostatní rysy toho, na co myslel. Mohl dokonce získat schopnost mluvit a rozmnožovat se.

Magnus se podíval na kámen a zamračil se. „To je pravda - musí být z čarodějnického mechu. Co jiného by to mohlo být?“

„Co to tady dělá?“ otázal se Geoffrey.

„Dělám hudbu,“ odpověděl mu kámen.

„A proč?“

„Jen tak pro pobavení,“ ujistil ho kámen.

„To je ale zvláštní. Kde se v tobě vzala?“

„Měl jsem ji v sobě už od chvíle, když jsem vznikl,“ odpověděl kámen.

„Pokud je z čarodějnického mechu, někdo ho musel vyrobit.“ Gwen naklonila hlavu na stranu a podívala se na oblázek. „Kdo tě vyrobil, kameni?“

„Jiný kámen,“ opáčil oblázek.

Gregory se udiveně podíval na svou matku. „Jak ho mohl vyrobit jiný kámen?“

„Ty jsi ale hloupý!“ ohrnula nos Cordelie. „Jak asi dělají tatínek a maminka děti?“

Gregory na ni dál nechápavě hleděl, ale Fess rychle řekl: „Pochybuji, že se v tomto případě jedná o stejný proces, Cordelie. Koneckonců, kámen se zmínil pouze o jednu jiné kameni.“

„Takže to je miminko!“ zatleskala Cordelie vesele. „Jé! To je miloučké! Hned bych si tě vzala s sebou domů na hraní!“

„Na to rychle zapomeň,“ prohlásila Gwen rozhodně. „Mám s vámi dost starostí i bez toho, aby nám po domě ještě hrála hudba.“

„Až bude uvnitř, přestane.“ Cordelie se podívala na kámen. „Můžeš přece přestat hrát, že?“

„Ne,“ namítl oblázek. „Jsem plný hudby. Musí ven.“

„A to se nikdy nevyprázdníš?“ zeptal se Gregory.

„Nikdy,“ ujistil ho kámen sebejistě. „Hudba se ve mně vzdouvá a kypí, až začínám mít pocit, že... musím... vybuchnout!“ Sám vyskočil Cordelii z ruky. Dívka tiše vyjekla a pokusila se ho zachytit, ale Magnus ji zadržel. „Nech mě *být!*“ okřikla ho rozzlobeně. „Musím...“ Pak se její oči rozšířily a zarazila se s očima vytřeštěnými na zem. Kámen divoce vířil a rotoval kousek od jejích nohou, syčel a vypouštěl na listí pod sebou řídký duhový povlak. Najednou znehybněl.

„Jak to ví, kdy se má začat točit a kdy zastavit?“ zašeptal Gregory.

„Reaguje to na světlo,“ vysvětlil mu Fess. „Všimni si, že teď na něj dopadají sluneční paprsky. Je skoro poledne; zdá se, že se orientuje podle úhlu slunce nad horizontem.“

Rod strnul. Co mohl vědět nějaký gramaryjský esper o slunečních člancích?

„Neměl by se orientovat spíš podle východu nebo západu slunce?“ zeptal se Magnus.

„Ne, protože teď je poledne a slunce je v zenitu. Jeho úhel nad horizontem označuje sever nebo jih. Kámen teď směřuje k pólům.“

„Nafukuje se,“ vydechl Geoffrey.

Všichni vytřeštili oči. Opravdu, kámen nabýval na objemu.

„Zpátky, děti!“ zvolala Gwen a zároveň: „K zemi!“ křikl Rod.

Aniž se zdržovali námitkami, všichni uskočili a plácli sebou na zem. „Ale proč, tati?“ zeptala se posléze Cordelie.

„Protože znám věci, které vypadají jako kámen a přitom se dokážou rozletět s takovou prudkostí, že mohou zabít člověka,“ odpověděl jí otec.

Všichni se začali pozpátku plazit pryč. Geoffrey, Magnus a Cordelie se ukryli za stromy a Gregory za své rodiče. Pak tiše pozorovali, jak se kámen nadouvá a kypí, až se zvětšil na dvojnásobek původního objemu. Tu se začal chvět, uprostřed praskl a trhlinka se šířila podél jeho obvodu takže to vypadalo, jako by ho někdo opásal nitkou. Nakonec se s ostrým kovovým prasknutím rozletěl na dvě stejné poloviny.

Děti všechno sledovaly s očima vypoulenýma, ale Fess se rozhodl, že nemá smysl zahodit skvělou příležitost k naučné lekci. „Všimněte si dráhy, kterou obě poloviny opsaly vzduchem. Jaká to byla křivka?“

„Přece parabola,“ odsekl Geoffrey znechuceně.

„Musíme je najít!“ zvolala Cordelie a vyskočila na nohy.

„Hej! Počkej chvíli,“ zavolal na ni Rod.

Mladá brigáda se zarazila, pak se její členové otočili a rozmrzele se podívali na Roda. „Pořád nás jen okřikuješ,“ postěžoval si Magnus.

„Mohu navrhnout jednu myšlenku k uvážení?“ otázal se Fess.

„Jakou?“ zeptal se Rod.

„Předpokládejme, že mechanismus, kterého jsme právě byli svědky, je stejný jako ten, kterým se kámen dostal sem.“

„Jasně!“ zvolal Magnus. „Přesně *tohle* myslel, když řekl, že ho udělal jiný kámen!“

„Přesně tak, Magnusi. Byl tu jeden kámen a teď jsou tu dva. Reprodukoval se.“

„A přitom měl jen jednoho rodiče!“ zvolala Cordelie.

„Opravdu. Této formě reprodukce štěpením se říká 'dělení'.“

„Ale proč se zvětšil a pukl?“ zamračila se Cordelie. „Co to vyvolalo?“

„Bezpochyby skutečnost, že slunce dosáhlo zenitu. A co se týče nabytí objemu, nevšimla sis, kam dopadl, když jsi ho upustila?“

Čtyři páry očí se upřely na kámen a duhový povlak pod ním. V tuto chvíli už se zmenšil na flíček sotva půldruhého centimetru

kolem kamene. „Ležel v čarodějnickém mechu,“ vydechla Cordelie. „A všechen ho pohltit.“

Rod a Gwen se na sebe podívali.

„Přesně tak. Dovolte tedy, abych vyslovil hypotézu, že nabyl na objemu právě proto, že dopadl do čarodějnického mechu a slunce bylo v zenitu.“

„Proč hypotézu?“ zeptal se Geoffrey. „Vždyť je to přece jasné!“

„Mnohé věci se zdají jasné, dokud s nimi nezačneme počítat a ony se pak nestanou. Aby ses ujistil, že je to pravda, musel bys vytvořit stejné podmínky znovu a přesvědčit se, že dosáhneš stejného výsledku.“

„To je přece vědecká metoda, kterou jsi nás učil!“ zvolal Magnus. „Nejprve jsme pozorovali a sbírali informace, pak jsme pomocí racionálního myšlení rozlišovali, které informace jsou podstatné a teď jsme stanovili hypotézu.“

„Zase jsi na nás nastražil naučnou lekci, Fessi,“ vyčetla mu Cordelie.

„Samozřejmě; čas určený na školu ještě neskončil.“

„Jen klidně pokračuj, Mentální mentore,“ zasmál se Rod.

„Když na tom trváš. Navrhuji, abychom svou hypotézu ověřili.“

„To znamená, že budeme dělat pokus,“ přeložil jeho slova Gregory.

Geoffrey po něm blýskl pohledem. „Šplhouné!“

„A co jsi ty s tím svým katapultem?“ opáčil nejmladší Gallowglass.

„Jasně!“

„Jak pokus provedeme, Fessi?“ zeptal se Magnus. „Najdeme jiný měkký kámen a položíme ho na čarodějnický mech?“

„Ano, a zítra krátce před polednem se na něj přijdeme podívat, abychom se přesvědčili, jestli vyrostl,“ přisvědčil Fess.

„Výborně!“ zatleskal Geoffrey, kterého představa akce potěšila. „Hurá za kamenem!“

„To bychom mohli,“ odušil uvážlivě Rod, „nebo bychom se také mohli vydat opačným směrem.“

Geoffrey se zastavil v půli kroku, otočil se a zamračil se. „Pročpak?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Proč by něco takového udělal kapitán, kdyby viděl, že se k němu plíží nepřátelský zvěd, synku?“

Geoffrey se zahleděl do prostoru. „Proč - přece aby našel vojsko, které zvěda vyslalo!“

„A pokud chceme kámen vystopovat, neměli bychom najít jeho rodiče?“ zeptala se Cordelie a v očích se jí zablesklo.

„To bychom samozřejmě měli,“ řekl Fess, „a můžeme to začlenit do našeho experimentu.“

„A tím, že je budeme hledat, uskutečníme *další* experiment - zjistíme, odkud kámen pochází!“

„Skvělý postřeh, Geoffrey! Opravdu, jsou chvíle, kdy mě mile překvapuješ! Uhodil jsi hřebík na hlavičku - tím, že uskutečníme dva experimenty najednou, získáme odpověď na obě otázky současně! Pojdme, děti - podíváme se, jestli se nám podaří nalézt původ kamene.“

Cordelie, Gregory a Magnus radostně vykřikli a vydali se za Fessem, pryč od muzikálního kamene. Geoffrey za nimi kráčel mnohem váhavěji. Ve tváři byl stále zardělý Fessovou chválou, ale zároveň pomalu nabýval dojmu, že se stal obětí manipulace.

Jeho rodiče to velice dobře věděli a věděli také, že jej manipuluje skutečný mistr. „Fessovy učitelské schopnosti mě nikdy nepřestanou udivovat,“ řekla Gwen tiše, když se vydali za dětmi.

„Mě také ne,“ přiznal se Rod, „a to jsem byl jeho žákem.“

Kapitola 3

Gallowglassovi postupovali opatrně vpřed, Fess za nimi. Nějaký čas šli mlčky. Pak řekl Magnus: „Ale jak mohou kameny hrát? To přece nepatří k jejich vlastnostem: kameny mají být tvrdé a necitlivé.“

„Potom je pro kameny stejně nepřírozené, aby byly měkké,“ připomněla mu Cordelie.

„To neplatí pro kameny vyrobené z čarodějnického mechu,“ odsekl Geoffrey.

„Jistě. Co *neplatí* pro čarodějnický mech?“ otázal se Gregory.

Gwen se pobaveně usmála. „Proč se raději nezeptáš, co pro něj platí?“

„Všechno a nic,“ odpověděl Rod. „Mám pravdu, Fessi?“

„Správně,“ přisvědčil robot. „Houby samy o sobě nemají jiné vlastnosti než barvu, texturu, složení, hmotnost a schopnost reagovat na projekci myšlenek. To, co pro ně 'platí' je dokonale potencionální.“

„Chápu, jak se dají přetvářet - sama jsem to dělala.“ Cordelie se zamračila. „Ale jak je možné, že si vlastnosti, které jim dám, podrží, i když jsem od nich daleko?“

Rod pokrčil rameny. „Nevím - ale možné to je. Pokud jsou moje domněnky správné, první elfové byli vytvořeni z čarodějnického mechu lidmi, kteří neměli ani tušení, že to dělají - možná babičkami, které o sobě nevěděly, že ovládají projektivní telepatii a které vyprávěly svým vnoučatům pohádky. Nejbližší kus čarodějnického mechu jejich vyprávění 'vyslechl' a přetvořil se do postavy, která se v pohádce vyskytovala.“

„Chceš říct, že Puk je vytvořený z čarodějnického mechu?“

„Před ním bych to nikdy neřekl - ale je.“

„Ale ten, kdo ho vytvořil, už musí pět set let ležet v hrobě!“ namítl Magnus. „Jak mohl Puk vydržet tak dlouho?“

„Řekl bych, že ho při existenci udržuje víra lidí kolem něj,“ vložil se do hovoru Fess. „Obecně by se dalo říct, že nadpřirozené jevy na Gramarye existují díky lidské víře.“

„Chceš říct, že jej nevědomky udržují při životě jiní lidé, kteří dokážou vysílat své myšlenky?“ Magnus pomalu přikývl. „Tohle vcelku chápu, ale jak je možné, že dokáže samostatně myslet?“

„A myslí *doopravdy*?“ zeptal se Gregory.

Fess se zachvěl. „To je filozofická otázka, kterou bych se v tuto chvíli raději nezabýval, Gregory.“ Vlastně se jí nemínil zabývat ani například v následujících deseti letech. „Pro naše účely postačí, když řekneme, že Puk a jemu podobní vykazují jisté symptomy samostatného myšlení.“

„Když se něco kolébá po dvorku a kvoká to, je to slepice?“ zabručel Geoffrey.

„Cože?“ otázala se Cordelie.

„Slepice! Slepice!“

„Neječ tak, přijdeš o hlasivky...“

„Mohou být tak skuteční, že dokonce mohou, ehm,“ Magnus se podíval na svou sestru a začervenel se, „mít děti?“

„Mně samotnému dělalo potíže to připustit,“ přiznal Fess. „I když už jsem se smířil s existencí čarodějnického mechu. Vlastně je to jen otázka toho, jestli telepat vytvoří nového elfa z čarodějnického mechu nebo zprostředkovaně.“

„A pokud mohou elfové myslet,“ poznamenala Gwen, „proč by kameny nemohly muzicírovat?“

„Ale o zpívajících kamenech přece žádné pohádky nejsou, mami!“ namítl Geoffrey.

„Jaký je v tom rozdíl?“ opáčil Rod. „Pokud zdejší lidé věří v magii, pravděpodobně věří v cokoli, co si lze představit.“

„Ale obyčejné kameny hrát nemohou?“ zeptal se Gregory dychtivě.

„Obyčejné ne,“ odpověděl Fess pomalu, „ačkoliv mohou převádět vibrace, rezonovat s nimi...“

„Takže kameny přece jen mohou hrát!“

„Svým způsobem - ale nemohou hrát samy o sobě. Na druhé straně člověk může vytvořit substanci, která vypadá přesně jako kámen.“

„Teď mluvíš o molekulárních okruzích,“ řekl Magnus. Byl rád, že se ocitli znovu na pevné půdě fyziky.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Ano. Viděl jsi prsten, který nosí tvůj táta: kámen v něm obsahuje molekulární okruhy a sám prsten také.“

„Může vytvářet hudbu?“

„Prsten tvého otce? Ne - ale může hudbu 'poslouchat' a odesílat ji do přijímače za jeho uchem. Ale dá se vyrobit i kámen o stejné velikosti, který jednoduchou hudbu doopravdy tvoří - a to je docela určitě právě tento případ.“

„A vypadal by jako kámen?“

„Mohl by,“ přisvědčil Fess a Rod vysvětlil: „Svým způsobem molekulární okruhy *jsou* kameny, protože jsou obvykle vytvořené z křemíku - ale je to velice pečlivě vytvořený kámen.“

„Aha!“ Magnus, který konečně pochopil, spokojeně vzhlédl. „Tak tohle jsi dělal, když jsi vyráběl amulet, který jsi pak dal mamince.“

„A který ona velice obezřetně předala opatovi. Ano.“

Cordelie se podívala na robotického koně a v očích se jí potměšile zablesklo. „Jsi hrdý na ovoce svého vzdělávání, Fessi?“

„To nemohu popřít, Cordelie - z toho kluka navzdory všemu přece jen něco bude. Nejen že přijímá informace, ale naučil se jak myslet, což je něco docela jiného - i když to spolu částečně souvisí. Dokonce pochopil, že učit se je radost a postupně našel v získávání nových informací trvalý zdroj potěšení.“

Rod se snažil nečervenat.

Geoffrey se otrásl. „Jak někdo může mít učení *rád*?“

To Roda zachránilo. „Věř mi nebo ne, synu, i takové věci se stávají.“

„Viděl jsem tě, jak si čteš o slavných generálech minulosti, Geoffrey,“ podotkl Fess. „Až jednou pochopíš, že i mírová politika vychází ze stejných kořenů jako válečnictví, zjistíš, že získávání *jakýchkoliv* informací může být příjemné.“

„K něčemu takovému bohdá nikdy nedojde!“ zvolal Geoffrey slavnostně.

„Pokud ti ale učení přináší takovou radost, tati,“ zeptala se Cordelie, „proč hledáš nové informace tak zřídka?“

„Není to *tak* zřídka,“ protestoval Rod. „Vždycky si najdu čas na to, abych si přečetl nějakou zvláštní knihu.“

„A některé z nich jsou doopravdy zvláštní,“ dodala Gwen.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Pokud jde o přímé bádání,“ řekl Fess, „na takovou kratochvíli je jen zřídkka dost času.“

„Ale letos jsi ho našel,“ podotkla Cordelie.

„Jo, a byl to pro mě hotový svátek.“ Rod se ušklíbl a protáhl se. „Vypadá to, že posledních dvanáct měsíců nebo tak nějak vládne na Gramarye mír. A když mi vaše matka dala zdvořile najevo, že v domě spíš překážím...“

„Pamatuji se jak vyjádřila názor, že táta už dlouho nebyl na našem hradě...“

„Ano, to bylo ono. Tehdy jsem si zašel do své kosmické lodi a strávil jsem několik příjemných okamžiků v laboratoři, která je sice malá, ale prostorná...“

„Vážně nám *nikdy* neřekneš, kde to je?“ zeptal se Geoffrey.

Gregory mlčel: už dávno vydedukoval, kde je kosmická loď ukryta, ale nikdy se neodvážil ji navštívit.

„Nejspíš by tě vůbec nezajímala, Geoffrey, protože má jenom minimální výzbroj,“ řekl Fess, zatímco se Rod marně snažil vymyslet nějakou taktní odpověď. „Na druhé straně laboratoř je vybavena pro široký rozsah výzkumu a tvůj otec se snažil zjistit, jestli dokáže vyrobit molekulární okruh působící jako psionický vysílač.“

„No dobře, tak se mi to tak docela nepodařilo,“ řekl rychle Rod, aby předešel případné kritice. „Ale určité vysílací schopnosti měl. Rád bych s ním experimentoval sám, kdyby...“ Zarazil se a podíval se na Fesse.

„Nemusíš to před nimi tajit,“ řekla Gwen. „U nich to bude v bezpečí.“

„Co? Co?“ vyzvídál Magnus. „Mělo to nějakou vlastnost, o které jsi nám neřekl?“

„Je to spíš vedlejší účinek než vlastnost,“ vysvětlil Rod. „Molekulární okruh jen nepřeváděl jednu formu energie na druhou - obracel také esperovu energii zpátky proti jejímu zdroji.“

„Takže kdybych to měl u sebe a pokusil se silou vůle zvednout kámen, zvedl bych se místo toho do vzduchu já?“ zeptal se Gregory a oči mu přitom lezly z důlků.

„To už přece umíme i bez pomůcek,“ zamračil se Geoffrey.

„Já ne,“ namítla Cordelie.

„Tohle by se ti nelíbilo,“ ujistil ji Rod. „Myšlenkový impulz odčerpá energii z okolí a vrátí ti ji asi tak desetkrát zesílenou.“

Gregory dál poulil oči. „Chceš říct, že se ke mně moje myšlenky vrátí desetkrát silnější, než jsem je vyslal?“

„Páni! To je skvělý vynález!“ zvolal Geoffrey. „Mohl bych s ním přenášet hory a bořit hradby!“

„Jistě,“ odtušil Rod trpce, „kdybych přišel na to, jak tu sílu změnit na telekinetickou a kdyby udeřila do hradeb. Jenže ona zasáhne tebe.“

„Kdybys chtěl takto zbořit hradby, Geoffrey,“ vysvětlil mu Fess, „energie by se obrátila proti tobě a byl bys to ty, kdo by byl zničen.“

Geoffrey posmutněl. „Možná to tak skvělý vynález není,“ přiznal smutně.

„Jenom 'možná'?“ opáčila Cordelie a tázavě si ho přeměřila.

„Jenže ve skutečnosti je to ještě horší.“ Fessův hlas zněl monotónně a citově nezabarveně. „Zdesetinásobená myšlenka by byla znovu projektována ven a zeď by se vrátila do tvé mysli opět násobená desetkrát.“

„Takže stokrát silnější!“ vydechla Cordelie.

„Přesně tak. A i tento signál by se zdesetinásobil desíti.“

„Tisíckrát.“ Geoffrey už začínal chápat, o co tady jde.

„Taková síla by musela lidskou mysl spálit,“ zašeptal Magnus.

„Určitě ano, pokud by člověk myšlenku okamžitě nepotlačil. Naštěstí váš otec ví, co je to zpětná vazba, a ustal hned, když zjistil, že se mu jeho vlastní myšlenky začínají vracet zesílené. I tak měl hrozně bolesti hlavy a následujících čtyřiaadvacet hodin byl pod mým přísným dozorem, protože jsem měl podezření na poškození mozku.“

„Tak proto tehdy nepřišel domů!“ zvolal Geoffrey.

„Není divu, že sis dělala takové starosti,“ řekla Cordelie Gwen.

„Opravdu jsem si o něj dělala starosti,“ přiznala Gwen, „i když Fess dělal co mohl, aby mě uklidnil.“

„Okamžitě jsem ji informoval, že je všechno v pořádku, ale že zůstane na noc v kosmické lodi. Rod mě napojil na systémy a pak jsem mohl monitorovat jeho stav, zatímco ležel na lůžku. Ale zotavil se bez jakýchkoliv následků.“

„A vyzkoušel jsi to ještě někdy?“

„To zablesknutí v tvém oku se mi vůbec nelíbí, Geoffrey. Klidně zapomeň na to, že bys můj vynález mohl nějak použít - je prostě příliš silný.“

„A je tam, kde teď je, skutečně v bezpečí?“ zeptal se Gregory.

„Mniši svatého Vidikona z Katody zkoumají podobné věci už pět set let,“ ujistila ho Gwen.

„A pět set let bádání v oboru psionických sil jim přece jen dává jistou kvalifikaci,“ přisvědčil Rod. „Otec Al mě ujistil, že jsou nejlepší v celé Terránské sféře, ještě lepší, než vědci z Terry.“

„Pokud by to *nedokázali* bezpečně zvládnout,“ řekl Fess, „nedokáže to nikdo - a oni jsou dost chytrí, aby to poznali.“

„A pak by tátův vynález zničili?“ Geoffreyův hlas zněl tak zklamaně, že ho Fess vyhodnotil jako varovný signál, ale byl naprogramován tak, že nemohl lhát. „To nevím jistě, Gregory, protože je otec požádal, aby mu neříkali, co s tím udělají.“

„Svým způsobem jsem na svůj vynález stále hrdý,“ přiznal se Rod.

„Takže ho možná zničí,“ pokračoval Fess, „nebo ho použijí k dalšímu bádání. Prostě nevíme.“

„Ale *měli* bychom vědět, že se to odtamtud nikdy nedostane ven,“ opáčil znechuceně Geoffrey.

„Přesně tak, Geoffrey.“ Fessovi se ulevilo, když zjistil, že se jeho nejúpornější student konečně vzdal postranních myšlenek. „Ať už ho zničí nebo ne, v klášteře bude v bezpečí.“

Náhle Geoffrey zakopl o něco v listí a klopýtl. „Au!“

Všichni okamžitě zmlkli, protože jeho výkřik měl vskutku neobvyklou ozvěnu.

V nastalém tichu uslyšeli hudbu.

„Teď zní hlasitěji,“ poznamenal Gregory.

„A důrazněji.“ Geoffreyova hlava se začala kývat v rytmu bubnů.

„Geoffrey!“ okřikl ho Fess. „Nech toho.“

Chlapec k němu ukřivděně vzhlédl. „Vždyť nic nedělám, Fessi.“

„Ale ano, kýval ses,“ ujistil ho Gregory a pak se obrátil k Fessovi. „Co je to za záludné kouzlo, že nutí člověka pohybovat se, aniž si to uvědomuje?“

„To je rocková hudba, Gregory,“ odpověděl Fess. „Podíváme se, o co to vlastně Geoffrey zakopl.“

Vrátili se o krok zpátky a odhrnuli vrstvu listí. A skutečně, ležel tam dvojník prvního kamene, který našli.

„Měli jsme pravdu!“ zvolala Cordelie, pak zaťala ruce v pěsti a několikrát radostně poskočila. „Takže náš experiment skončil úspěšně, Fessi?“

„Ano, Cordelie: naše hypotéza byla ověřena. Nyní musíme shromáždit více informací.“

„Dobře!“ Cordelie poklekla a zvedla kámen. Kámen se dušeně zasmál. „Hele!“ zvolala dívka překvapeně, „tenhle je tvrdší!“

„Ale lechtivý je stejně,“ řekl Geoffrey, dloubl do kamene prstem a ten zavyl smíchy.

„Nech mě! Nech mě!“ Do výzkumu se zapojil i Gregory a kámen se teď smál, až se za břicho popadal - jen akusticky, přirozeně. „Položte mě!“ vyrazel mezi kašláním. „Ou! Umřu smíchy!“

Cordelie ho položila a otřela si ruce o sukni.

„Takže jsi živý?“ zeptal se Gregory.

„Samozřejmě, nejsem přece žádná fosilie.“ Kámen se vesele uchechtl. „Páni! Takhle jsem se nenasmál od posledního dělení!“

„Od posledního?“ Magnus překvapeně vzhlédl. „Takže se dělíš často?“

„Na sto? ...Jo tak!“ Kámen se uchechtl. „Samozřejmě, ty hloupé dítě! Kdykoliv se dostatečně zvětším.“

„Tento den už ses rozdělil?“

„Na co jsem měl rozdělít den? Aha! Na dopoledne a odpoledne, samozřejmě! Ne, nerozdělil - to přece dělá slunce?“

„Slunce? Aha! Ty mluvíš o pohybu na obloze! Takže se dělíš, když je v nejvyšším bodě?“

„Ano, chlapče, každíčký den. Zdejší kraj je skutečně úrodný, se vším tím spadáným listím - hrozně rád se v něm vyspím!“

„Takže ty nikdy nepracuješ?“

„Nikoliv; jsem na světě jen proto, abych tvořil hudbu! Je to hezký život.“

„Dokud je kolem dost čarodějnického mechu, který bys na sebe mohl nabalovat,“ podotkla Cordelie. „Ale proč jsi tak tvrdý?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Přece proto, že jsem starý. Všechno přece stářím tvrdne.“

„Všechno ne,“ řekl Rod rychle a přitom se podíval na Gwen.

„Skutečně to neplatí všeobecně,“ souhlasil Fess. „Ale dá se říct, že vývoj se tímto směrem často ubírá.“

„A pokud my se budeme ubírat stejnou cestou dál...“ Magnus vstal a zamyšleně se zadíval mezi stromy.

„Přesně tak,“ přidal se k němu Gregory a rukou naznačil směr.

„Další hypotéza?“ Když Fess zaslechl něco, co v sobě mohlo skrývat další naučnou lekci, okamžitě zpozorněl.

„Ne, jen další důkaz pro tu, kterou právě ověřujeme. Když se vydáme dál tímto směrem, Fessi, měli bychom najít rodiče tohoto rodičovského kamene.“

Fess souhlasně přikývl. „To je oprávněná extrapolace, hoši. Ale čas se krátí - pošleme raději zvěda.“ Hruška sedla se rozevřela a vysunulo se z ní kovové vajíčko.

„Bude legrace!“ zvolala Cordelie a děti se natěsnaly kolem Fesse, na jehož těle se odsunul panel ukrývající obrazovku. Obrazovka se vzápětí rozzářila a zobrazila jejich bezprostřední okolí z ptáčích perspektivy. Viděli Fessovu hlavu, krk a kousek hřbetu obklopeného vlastními hlavičkami.

„O tomhle jsem nic nevěděla,“ řekla Gwen Rodovi.

„Nikdy mě nenapadlo ti o tom říct,“ přiznal Rod. „Připomeň mi, abych ti někdy ukázal jeho schéma.“

Jako by se kámen urazil, že ho ignoruji, zesílil náhle hlasitost hudby, kterou vyluzoval.

„Cordelie,“ řekla Gwen, „přestaň si podupávat nohou.“

Cordelie se zamračila, ale poslechla.

Kamera se rozletěla na západ a stromoví na obrazovce začalo rychle ubíhat. Po chvíli se let zpomalil, až se zastavil docela.

„Tři sta metrů,“ řekl Fess. „Stejná vzdálenost, jakou jsme urazili od prvního kamene. Zapnu zvukový přenos, děti.“

Z mřížky pod obrazovkou se ozvala hudba, rychlejší než ta, kterou slyšeli kolem sebe a s výraznějšími basovými tóny. Pak se hudba z reproduktoru začala 'hádat' se živou; děti zamrkaly a Fess ji rychle vypnul. „Nedaleko je další muzikální kámen, o tom není pochyb. Nech kameru, aby se snesla k zemi, Fessi.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Zelené listoví na obrazovce najednou začalo prudce stoupat a mizet mimo zorné pole kamery, dokud ho nenahradila hněd' spadaneho listí na zemi. Kolem se mihly větvičky keřů, pak jejich kmínky.

„Tamhle je!“ zvolal Geoffrey.

„Přesně kde jsme počítali, že bude,“ prohlásil Magnus hrdě.

„Je tmavší než ten předchozí.“ Cordelie našpulila rty. „Myslíš, že je i tvrdší, Fessi?“

„Jelikož je tenhle kámen tvrdší, než byl ten, který jsme našli nejdříve a jelikož se zdá, že tvrdost stoupá s věkem, dá se to považovat za pravděpodobné, Cordelie. Dokážete vydedukovat ještě něco?“

Děti mlčely, Fessova otázka je překvapila. Pak Magnus řekl pomalu: „Znamená to, že kdybychom hledali dál tímto směrem, našli bychom více takových kamenů.“

„Zdá se to pravděpodobné.“

„A čím půjdeme dále, tím budou tvrdší?“ otázal se Geoffrey.

„I to můžeme předpokládat, ačkoliv si to pomocí kamery nemůžeme ověřit.“

„Ale můžeme se podívat, jestli tam jsou. Pošli ji dál,“ Magnus se zadíval směrem, kterým skrze větve stromů prosvítalo zapadající slunce, „dál na západ, Fessi.“

Obraz na obrazovce se prudce zmenšil, jak kamera vzlétla do vzduchu, a pak se rychlostí jeho letu proměnil v rozmazanou šmouhu.

„Hypotéza: jak se budeme pohybovat dál na západ, budeme nacházet více kamenů v intervalu přibližně tři sta metrů,“ prohlásil Fess. „A každý z nich bude tvrdší, ačkoliv si to nemůžeme ověřit...“

„A tmavší!“ zvolala Cordelie.

„A bude vydávat hlasitější a podmanivější hudbu!“ dodal Gregory.

„Tvrdší, tmavší a podmanivější,“ shrnul jejich postřehy Fess. „Z čeho jste to extrapolovali?“

„Přece čím dále na západ, tím musejí být kameny starší!“ prohlásil Magnus triumfálně.

„Oprávněné tvrzení, Magnusi! Ale z toho, co víme, by se dalo usoudit ještě něco.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Děti ztichly a mlčky pozorovaly obrazovku.

„Kdybych já měla takového učitele,“ zamumlala Gwen závistivě.

„Ten první kámen... musel přijít odněkud ze západu,“ řekl Magnus pomalu.

„Výborně, Magnusi! A o čem to podle tebe svědčí?“

„Ten, kdo první kámen vytvořil a poslal, musí také být ze západu,“ vydechl Gregory. „Úplně jsem zapomněl, že musí existovat nějaká osoba, která první kámen udělala.“

Obraz na obrazovce se ustálil a oni uviděli temně šedý kámen ležící úhledně uprostřed. Fess zapnul reproduktor a rázem se ozvala rychlá dunivá hudba. Děti zamrkaly a on zvuk zase rychle vypnul. „Hypotéza potvrzena,“ řekl Fess s nádechem mentorství.

„Tenhle druh uvažování by se dal využít k vypátrání tábořiště nepřítele,“ zašeptal Geoffrey.

„Dedukce je mocný nástroj,“ souhlasil Fess.

„Ale tohle není jediná hypotéza, kterou můžeme v souvislosti s kamenem vyslovit,“ ozval se Gregory, na jehož tváři se usídlil zamyšlený výraz.

„Skutečně?“ otázal se Fess s očekáváním v hlase.

„Vystopovali jsme dráhu pohybu jednoho kamene,“ řekl Gregory, „ale kde je řečeno, že ten, kdo ho vytvořil, udělal jen jeden?“

Jeho bratři a sestry na něj překvapeně pohlédli a Rod s Gwen si vyměnili pohled plný rodičovské pýchy.

Pak Cordelie řekla pomalu: „Ano, to je pravděpodobné. Pokud to udělal čistě pro zábavu, nemohl jich udělat víc, aby své potěšení znásobil?“

„Možné to je.“ Fess se obezřetně nezmínil o nezvyklém množství ptáčků zpěváčků, kteří na jaře zamořili kraj kolem Gallowglassovic domku. „Ale jak si tuto hypotézu ověříme?“

„Pokud existovaly nějaké jiné kameny,“ řekl Magnus, „musely se také dělit a šířit se v čtvrtmílových skocích, stejně jako tento.“

„Rozumné tvrzení, pokud vycházíme z předpokladu, že se jednalo o stejné kameny jako je ten, který jsme objevili.“

Magnus podrážděně pokrčil rameny. „Neexistuje důvod, proč bychom měli předpokládat něco jiného. Znamená to, že je budeme nacházet v různých vzdálenostech na sever a na západ od toho, který

jsme našli, ale pokaždé tři sta metrů od sebe směrem na západ a na východ.“

„Proč? Jak jsi na to přišel?“ chtěl vědět Geoffrey.

„Podívej se, bráško!“ řekl Magnus. Vzal větvičku a odhrnul ze země před sebou spadané listí. Pak začal kreslit do obnažené hlíny. „Kameny se začaly šířit od svého tvůrce někde na západě - označíme si ho třeba tímto bodem - a ty, které jsme našli, se vyskytovaly v tří set metrových intervalech tady... tady... a tady.“ Udělal sérii značek směřujících na východ. „Pokud by se dělil ještě jiný kámen a rozesílal své potomky stejným způsobem, museli bychom je najít buď v těsné blízkosti těchto - a my víme, že tam nebyly, jinak bychom je našli - nebo v určité vzdálenosti tady... tady... tady...“ Nakreslil další linii bodů, směřující tentokrát více na sever. Pak strnul s pohledem upřeným na vlastní nákres.

Stejně strnuli i jeho rodiče.

Gregory pomalu zvedl větvičku a nakreslil novou linii bodů jižně od původní, pak další a další a další...“

„Získáme kruhy,“ vydechla Cordelie.

„Se společným středem,“ dodal Geoffrey.

„Takové kruhy se nazývají 'koncentrické',“ vysvětlil Fess.

Magnus se na něj zamyšleně podíval. „Není důvod, proč by k tomu nemohlo dojít, Fessi.“

„Souhlasím,“ odpověděl robot. „Pošleme našeho zvěda na sever a na jih - ačkoliv jak vyplývá z vašeho nákresu, měl by hledat spíš po oblouku než přímo na sever a na jih.“

„Ale jak máme vědět, nakolik bude oblouk zakřivený?“ zeptal se Geoffrey.

„Přece podle vzdálenosti od středu ke kružnici, bratře!“ zvolal Magnus. „Copak si nevzpomínáš, že obvod kruhu se rovná *pí* krát průměr?“

Geoffrey ho zpražil pohledem.

„Jenže v tomto případě přesně nevíme, kde střed leží,“ připomněl mu Fess.

Magnuse to na okamžik vyvedlo z míry a pak se zatvářil zahanbeně.

„Naštěstí kameny, které hledáme, děti, vydávají zvuk,“ řekl rychle Fess. „Zapnu zesílení na maximum a pokud se k některému z nich kamera přiblíží, poznáme to podle hudby.“

Děti čekaly v napjatém tichu a snažily se ignorovat bručivou hudbu z kamene u jejich nohou.

Konečně se z reproduktoru pod obrazovkou ozvaly tiché řinčivé zvuky.

„Máme ho!“ zvolal Geoffrey.

„Teď budeme pokračovat ve směru maximálního nárůstu signálu,“ řekl jim Fess. Obraz na obrazovce se mihl, zatočil se, pak se začal zpomalovat...

„Další kámen!“ vykřikl Magnus a Cordelie zatleskala rukama. Gregory se jen usmíval a oči mu zářily.

Kámen ležel ve středu obrazovky, středně šedý a dunící kaskádou kovově znějících not.

„Hledej dál,“ pobídl robota Magnus. „Hledám,“ odpověděl Fess a obraz se opět rozmazal. Děti zadržely dech zatímco jeden zvuk slábl a druhý sílil, pak...

„Tamhle je!“ ukázal Magnus a ostatní děti zajásaly.

Kámen ležel uprostřed obrazovky prakticky identický podobou i hudbou s předchozím.

Jakmile zvuk zase utichl, zeptal se Gregory: „Fessi, dokážeš určit zakřivení kružnice ze tří bodů?“

Robot chvíli mlčel a pak řekl: „Budeme-li předpokládat, že je to skutečně kružnice, pak ano.“

„Tak to udělej, prosím tě! A ukaž nám to na mapě Gramarye.“

Rod si uvědomil, co jeho nejmladší dělá, a jen užasle zíral.

„Nezapomínej,“ řekl Fess pomalu, „že je to jen hypotéza.“

„Hypotéza! Hypotéza!“ zlobil se Geoffrey. „Copak hypotézy tak hezky zapadají jedna do druhé?“

„Ano, Geoffrey. Právě tímto způsobem se rozšiřují hranice lidského poznání.“

Obrazovka zablikala a děti zjistily, že před sebou mají pohled z ptačí perspektivy na ostrov Gramarye. Pak se na něm objevila kružnice, která protínala západní část území Romanovců, pokračovala po hranici Tudorovského léna až k západnímu koutu Runnymede a

Stewartovského vévodství, přešla řeku Florin uprostřed Gellornského lesa, dál zasahovala na západní okraj území vévody Loguira a půlila Borgiovo panství na jižní a severní část.

Děti hleděly na obrazovku.

Pak se Magnus zeptal přidušeným hlasem: „Kde je střed, Fessi?“

„Tam, kde se protínají radiály,“ odpověděl robot a na západním okraji Gloucesteru se objevil velký červený bod.

„Takže centrum hudebních kamenů leží na pobřeží západu,“ vydechl Gregory.

„Hypotetický střed,“ připomněl mu Fess, „a správně se neříká 'pobřeží západu' ale 'západní pobřeží'.“

„Co na tom záleží?“ zabručel Geoffrey. „Ted' víme, kde je tvůrce, kterého hledáme. Je na pobřeží nebo není?“

„Nezapomínej, že jsme vše vystavěli na několika předpokladech, které se mohou ukázat jako falešné,“ varoval ho Fess. „Než budeme moci povýšit naši hypotézu na teorii, budeme muset shromáždit více informací.“

„A teorie už je popis skutečnosti?“ otázal se Magnus.

„Ano, Magnusi, ovšem s tím, že se později může ukázat, že tato skutečnost je pouze kamínek z větší mozaiky. Nedělejte stejnou chybu, jaké se dopouštějí mnozí, když říkají 'teorie' a ve skutečnosti myslí hypotézu.“

„Pak hypotézuje dál.“ Geoffrey si založil ruce a zamračil se na obrazovku. „Položme si otázku, co bude následovat, jestliže máme pravdu a ty vyhrávající šutry se budou šířit bez omezení.“

„Dobrá otázka,“ přisvědčil Fess pomalu, zatímco Geoffreyovi bratři a sestry (o rodičích nemluvě) na něj překvapeně zírali. „Extrapoluj.“

„Tvůj kruh se bude rozšiřovat rychlostí tří set metrů denně.“

„Z toho bychom mohli naopak vypočítat, kolik doby uplynulo od chvíle, kdy to začalo,“ řekl Gregory a v očích se mu zablesklo.

„Jak to uděláme, Gregory?“

„Vydělíme vzdálenost odsud po západní pobřeží třemi sty metry!“

Odpověď se ihned objevila na obrazovce velkými modrými písmeny.“

„Dva a třičtvrtě roku?“ Magnus vytřeštil oči. „Jak to, že jsme se o tom nedoslechli dřív?“

„Je to přece jen legrace,“ odpověděl jim kámen za jejich zády. Magnus se po něm znechuceně ohlédl, ale Fess řekl: „Patrně má pravdu, Magnusi. Nikdo ten fenomén nepovažoval za tak významný, aby ho hlásil; všem připadal příliš triviální.“

„Jak dlouho to bude trvat, než bude celá země plná těch podivných kamenů?“ otázal se Geoffrey.

„Dobrá otázka,“ zamumlal Rod.

„Extrapolací při současných třech stech metrů za předpokladu, že nedojde ke změně?“

„Ano, ano!“ naléhal Geoffrey netrpělivě. „Jak dlouho to bude trvat, než nás nepřátelská armáda dobude, Fessi?“

Robot se na okamžik odmlčel a pak řekl: „Raději bych ty kameny nepovažoval za nepřátelskou armádu, Geoffrey...“

„Jakákoliv promyšlená akce může být dílem nepřítele, Fessi!“

„Ne!“ vzhlédl Gregory poplašeně. „Každá promyšlená akce musí být výsledkem něčí myslí, ale ta mysl nemusí být nepřátelská!“

„Zabývej se svou vědou, bratře a nechej mě, abych se zabýval zbraněmi. Obezřetnost přece válku nerozpoutá. Jak dlouho, Fessi?“

„Čtyři roky a jeden měsíc, Geoffrey,“ robot si povzdechl. „A dovol, abych ti pogrataloval k přesnému použití vědecké metody.“

Geoffrey vyskočil do vzduchu s pěstí napřaženou k nebi a vítězoslavně zavyl.

Hudební kámen za ním nabyl na objemu. „Otázka ovšem je, za jakým účelem jsi ji použil,“ pokračoval robot. „Tak jako tak ti ale musím gratulovat k pohotovosti, s jakou ses zhostil své denní lekce.“

„Já jsem se učil...?“ Geoffrey vytřeštil na robota oči. „Fessi! Neřekl jsi mi, že je to škola!“

„Výuka ještě neskončila, Geoffrey. Ale končí právě teď: moje hodiny ukazují 15.00. Pro dnešek je po vyučování.“

Děti zajásaly, otočily se a vyrazily do lesa směrem k západu.

Rod se za nimi díval poněkud zaraženě. „Kam si myslí, že jdou?“

„Děti! Vraťte se!“ zavolala Gwen.

„Fess přece říkal, že škola skončila,“ otočila se Cordelie překvapeně. „Můžeme si teď dělat co chceme, ne?“

„To ano,“ přikývla Gwen. „Ale kam máte namířeno?“

„Přece ověřit si naši hypotézu,“ řekl Magnus.

„Musíme shromáždit více informací,“ vysvětlil Gregory. „Fess říkal, že jich ještě nemáme dost.“

„Když nad tím tak přemýšlím, skutečně něco takového řekl,“ přisvědčil Rod.

„Ale nemínil jsem to imperativně,“ bránil se robot.

„Takže to nemáme udělat?“ otázal se Geoffrey.

„Ne tak docela,“ prohlásil Rod. „Naším úkolem je zjistit, kdo poslal do Runnymede zombie za účelem vystrašení daňových poplatníků.“

Geoffrey naklonil hlavu na stranu. „A kde s tím zjišťováním začneme?“

Rod otevřel ústa a zmlkl.

„Tady alespoň máme jasnou stopu, kterou můžeme sledovat,“ poukázal Gregory, „a je stejně pravděpodobné, že spolu ty dva fenomény souvisejí, jako že žádnou spojitost nemají.“

„V tomto prohlášení je možno vysledovat jistou tendenci k popření logiky...“ ozval se Fess.

„V jednom má pravdu: když člověk neví, kde má začít hledat, je každý směr stejně dobrý jako ostatní.“ Rod pokrčil rameny. „Tak dobře! Proč *ne* na západ?“

Omladina zajásala a vyrazila do lesa.

Kapitola 4

„Zdá se mi to, nebo zní hudba skutečně silněji?“ zamračil se Geoffrey.

„Musíš používat přesné termíny,“ napomenul ho Fess. „Hlasitost zvuku se dá měřit jako signál a pak to, co se zvětšuje, je 'zisk'. Ano, zisk se rozhodně zvyšuje.“

„Znamená to, že zdejší lidé v to věří víc?“ zeptala se Cordelie.

Rod strnul - ta myšlenka ho zasáhla jako blesk. „To není špatná úvaha, Delie. Ta hudba tu hraje už nejméně sedmdesát osm hodin, takže si jí místní vesničané museli všimnout. Určitě věří vlastním uším. Ano, tady věří v hudební kameny mnohem víc.“

„Navíc je tu těch kamenů víc,“ poznamenal Gregory.

„Tím se to všechno ještě násobí,“ přisvědčil Fess.

„Zvláště když se člověk nachází mezi dvěma takovými kameny,“ dodala Gwen.

„A jak by se mohl nenacházet, když je jich tu tolik?“ zeptal se Magnus.

Stromy se rozestoupily do rozlehlé mýtiny a děti vytřeštily oči na to, co před sebou viděly. „Fessi,“ zeptal se Magnus, „co je to za tabulovitou skálu, která trčí tamhle na okraji?“

„Úhel, pod kterým trčí,“ řekl Fess pomalu, „odpovídá úhlu slunce nad horizontem v poledne. Neuhádneš to sám?“

„Je to gnómon - 'ručička' slunečních hodin, která vrhá stín na číslice označující denní hodiny.“

Fess spokojeně přikývl. „Věděl jsi to.“

„Pak by na zemi kolem ní měly být číslice,“ poznamenal Gregory.

„Vážně tam jsou!“ zvolala Cordelie užasle. „Ale jsou tak obrovské, že jsem si jich ani nevšimla. A jsou z květin! Jé! To je nádhera!“

„Děkuji za uznání,“ řekl někdo.

„Tobě to neplatilo, koni,“ řekl Geoffrey nepřítomně, zaletěl pohledem ke slunečním hodinám - a zase zpátky, oči vytřeštěné. „To je houpací kůň!“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„A *mluví*?“ otázal se Rod užasle.

„Jistěže mluvím. Vy snad ne?“

„Tohle už jsem někde slyšel,“ zamumlal Magnus.

„Není divu, synku,“ ujistila ho Gwen. „Tohle musí být také výtvor z čarodějnického mechu.“

„Fantazie těch psionických tvůrců mne nepřestává udivovat,“ zamumlal Fess.

Houpací kůň se lehce pohupoval v rytmu hudby produkované skálou - nebo snad hudba vycházela z hračky samotné?

„Co tady děláš?“ Cordelie přistoupila ke koni, ruce za zády. Její bratři se po sobě významně podívali: znali její techniku.

„Snažím se růst,“ opáčil houpací kůň. „Ty snad ne?“

„Ano, ale nevěděla jsem, že rostou i věci ze dřeva.“

„Proč ne? Stromy přece rostou a ty jsou také ze dřeva. Proč bych neměl já?“

„Protože nemáš kořeny,“ odpověděl Gregory vcelku rozumně.

„Ty je taky nemáš. Ale mám pod kopyty dřevěné oblouky, kterými při houpání čerpám výživu z trávy. Čím více se houpám, tím více rostu.“

Gwen se podívala na jeho dřevěné oblouky: „Není divu - houpáš se přímo na čarodějnickém mechu.“

„Myslím, že roste také vírou latentních projektivních telepatů v okolí,“ zamumlal Fess.

„Neříkal jsi kdysi, že všichni na Gramarye jsou více či méně latentní čarodějníci a čarodějnice?“ otázal se Magnus.

„Espeři, synu,“ opravil ho Rod. „Jsi už dost starý, abys používal správnou terminologii.“

„Ano, přesně tohle jsem říkal,“ přisvědčil Fess. „Takovou saturaci jsem vypočítal když jsem vycházel z předpokládaného procenta esperů mezi původními kolonisty. Ale je to pouze předpoklad. Abychom získali přesnější výsledky, museli bychom pečlivě prozkoumat jejich osobní profily.“

Gregorymu se v očích objevil mimořádně zasněný výraz.

„Ta věc z čarodějnického mechu roste,“ poznamenal Magnus. „To je svým způsobem také důkaz správnosti tvých výpočtů.“

„Ano, ale stěží nezvratný. Ještě to nestačí ani na hypotézu.“

„Co z tebe bude, až vyrosteš?“ zeptala se Cordelie už teď příliš velké hračky.

„Houpací kůň,“ odpověděl houpací kůň.

Geoffrey se zamačl. „Pokud se chceš stát houpacím koněm, jak bys nazval to, co jsi teď?“

„Teď jsem pouhý koníček,“ odpověděl houpající se kůň. „Až vyrostu, bude ze mne klusák.“

„Jak se chceš stát klusákem, když jsi houpací?“

„Podívej se na mé oblouky.“

Celá rodina zaměřila pohledy naznačeným směrem a uviděla velká, pestře pomalovaná kolečka.

„Myslel jsem si, že je to jen dekorace,“ vydechl Gregory.

„Ne, jsou mnohem víc. Čím více se houpám, tím více rostu a čím víc rostu, tím více se zvětšují i má kolečka, až se nakonec dotknou země a pak mne ponесou při každém zhoupnutí dál a dál. Pak se budu prohánět volný po okolí a budu dost velký a silný, abych si troufl i na pořádnou gigu.“

„Myslíš bryčku? No to by ale byla příjemná jízda, s takovým ořem,“ poznamenal Gregory.

„Než vyrosteš takhle velký, to bude trvat ještě hodně dlouho,“ upozornila koně Cordelie.

„Ne tak dlouho jak si myslíš - protože když obejdu tyhle hodiny, začne pro mne čas plynout rychleji!“

Magnus se překvapeně podíval na Fesse: „Přece nemůže doopravdy zrychlit čas, nebo ano?“

„Ne, Magnusi, ale může si vytvořit takovou iluzi sám pro sebe – a možná ji i přenést na lidi, se kterými se setká.“

„A pak bude čerpat sílu z jejich víry! Takže se pro něj čas *opravdu* zrychlí a on poroste rychleji!“

„Všichni houpací spěchají, aby už už vyrostli,“ oznámil jim kůň, „a proto se houpám bez přestání, ve dne v noci.“

„Ale na druhé straně touží zůstat tím, co byli v dětství,“ poznamenal Gregory, „stejně jako ty.“

„To musí být něco skvělého, být dospělým dítětem!“ zvolala Cordelie nadšeně.

Rod se zachvěl.

„Samozřejmě, že ano,“ přisvědčil kůň. „A proto se houpu čtyřadvacet hodin denně kolem hodin.“

„Plně vzrostlé lidské bytosti s nezávislostí a schopnostmi dospělých, ale s mozky a emocemi dětí?“ řekl Fess. „Pěkně chaotická vize!“

Magnus strnul. „Tak chaotická? Fessi... nezaznamenali jsme v tom právě znaky zásahu zvenčí?“

„Možná, že ano, synku,“ řekl Rod pomalu. „Možná, že ano.“

„Rozved' svůj nápad,“ navrhl Fess. „Zkus, jestli bys nedokázal formulovat hypotézu.“

Magnus zmlkl a ponořil se do přemýšlení.

„Nechtěla bych se tě svou otázkou dotknout,“ řekla Cordelie svým stydlivým způsobem, který jí vždycky zajistil úspěch u toho, koho se tázala - a houpací kůň v tomto směru nebyl výjimkou.

„Na co se chceš zeptat?“

„Kdybys použil svá kopyta, rostl bys přece mnohem rychleji a navíc bys při pohybu nebyl závislý na těch dvou ohnutých kusech dřeva.“

„Cože?“ zvolal kůň zděšeně. „Ty bys mě chtěla připravit o má houpátka? Styd' se, mladá dámo!“

„To opravdu nebyla příliš dobrá rada,“ souhlasil Geoffrey. „Jaké bys pak měl šance proti velkým koním?“

„Samozřejmě ty nejlepší! Copak není váš společník stejný jako já a přitom velký?“

Děti vypouklily oči a pomalu se obrátily k Fessovi.

„Jak to myslíš?“ zeptal se robot opatrně.

„Ty přece nejsi o nic skutečnější než já - jsi jen model koně sestrojený svým tvůrcem jako já. A přesto jsi velký, jako se já snažím být!“

„Oba jsme umělí,“ připustil Fess, „ale tady naše podobnost končí. Mým mozkiem je počítač, zatímco ten tvůj je pouze zaznamenaná struktura reakcí, které ti vnutila mysl tvého tvůrce.“

„Fessi,“ řekl Magnus tiše, „není to, co jsi právě řekl, poměrně výstižný popis programu?“

Velký černý kůň hned neodpověděl. Teprve po chvíli řekl: „Tenhle popis by byl hrozně zjednodušený, Magnusi.“

„Ale princip byl skvěle vystižený,“ namítl Gregory. „Copak projektivní telepatie nevybavují své hračky z čarodějnického mechu jakýmsi druhem programu?“

„Hračky!“ odfrkl houpací kůň uraženě. „Já nejsem hračka, ale velice důležitá věc!“

„Důležitý pro koho?“ otázal se jedovatě Geoffrey.

„Má pravdu, houpací koník jako jsi ty může být mnohem víc, než hračka - může to být něčí věrný společník.“ Gregory našpulil ústa. „Kde jsi byl zhruba před třemi lety, když jsem po tobě toužil?“

„Uklidni se, bratříčku,“ chlácholil ho Magnus. „Když jsme byli malí, všichni jsme toužili po takovémto společníkovi.“

„Až na Cordelii!“

„Až na tebe a sám jsi to říkal!“ odsekla Cordelie. „Já jezdila na Magnusově houpacím koni víc než on sám!“

„Nemusí to být zrovna koště, na čem můžeš rajtovat,“ přisvědčil Magnus, „ale koště se k tobě hodí mnohem víc.“

Cordelie na něj vyplázla jazyk.

„Pokud si přejete mou společnost,“ řekl houpací kůň vážně, „velice rád vám ji poskytnu. Budete na mně jezdit?“

„Ano!“ Gregory koníkovi nadšeně vyskočil na hřbet. Kůň se začal houpat s divokým, muzikálním ržáním a Gregory výskal radostí.

„Gregory!“ vykřikla Gwen vyděšeně. „Okamžitě z něj...“ Ale pak zmlkla a jen se dívala, jak její syn ujíždí na houpacím koni velkým obloukem kolem slunečních hodin, mává vesele kloboukem a křičí radostí.

„Nech ho, má drahá,“ zamumlal Rod s úsměvem.

„Nezakazuj mu to, mami,“ prosila ji Cordelie. „Žádné nebezpečí mu přece nehrozí.“

„Ano,“ připustila Gwen. „Velice zřídka má příležitost chovat se jako dítě.“

„Také mě to už napadlo,“ přiznal Fess.

„Skoro nikdy se nechová tak, jak by se děti jeho věku chovat měly,“ dodal Geoffrey rozpačitě, tvář jako žulovou masku. Magnus to uviděl a začal se po svém mladším bratrovi natahovat, pak zaváhal a nechal ho být. „Houpací kůň nás určitě taky svezde, když budeme chtít.“

„Ano, ano!“ zajásala Cordelie a oči se jí rozsvítily, ale Geoffrey jen opovržlivě odfrkl: „To bys vypadal pěkně hloupě, bratře - sedmnáctiletý mladík na dětské hračce! Ne, my, kteří už jsme dětským hrám odrostli, je musíme dopřát svým mladším sourozencům.“

Cordelie se na něj překvapeně podívala. Pak si všimla výrazu v jeho obličeji a její vlastní tvář posmutněla.

Stejně tak tvář její matky.

„Copak ty s tím nesouhlasíš, Delie?“ zeptal se Geoffrey.

„Ale ano!“ odpověděla rychle. „Je to přesně jak říkáš, Geoffrey. Jen ať si děti hrají.“

„A dopřejme mu chvilku dětství, kterou by měl jen sám pro sebe,“ zamumlal Rod.

Cordelie se na něj překvapeně podívala. Pak se její obličej trochu rozzářil a usmála se. „Máš pravdu, tati. Vždycky si hrál v našem stínu, že?“

„Jeho šaty byly kdysi moje,“ přisvědčil Geoffrey, „A já měl na hraní alespoň dětskou kuši a katapult, kterými on pohrdal. Ano, nechme ho, ať si hraje.“

Gregory dokončil celý kruh a seskočil z koně. Tváře mu hořely a oči mu plály nadšením. Pak smekl klobouk a vysekl houpacímu koni hlubokou poklonu. „Děkuji ti, dobrý oři! Na tuhle jízdu nikdy nezapomenu!“

„Rádo se stalo,“ odpověděl kůň a také se uklonil. „Kdykoliv sem zase přijdeš, rád tě svezu znovu.“

„Ach! Opravdu můžu?“

„Možná cestou domů,“ odpověděla Gwen. „Ale teď už bychom raději měli pokračovat v cestě, Gregory.“

„A nemohl by ten houpací kůň jít s námi?“ zeptal se Gregory smutně.

„Velice mne těší, že by sis to přál,“ odpověděla hračka, „ale musím zůstat tady u svých hodin, jinak bych nikdy nevyrostl. Nebo bys mi to snad chtěl upřít?“

„Ne,“ odpověděl Gregory velice neochotně. „Ale budeš mi chybět, koníčku.“

„A ty mně,“ odpověděl houpací kůň a hudba na okamžik zazněla mnohem tišeji a smutněji než předtím.

„Musíš ho nechat, aby šel svou vlastní cestou,“ řekla Cordelie a objala svého mladšího bratra kolem ramen, „a musíš mu dovolit, aby vyrostl.“

„Samozřejmě, že ano,“ odvrátil se Gregory a se sklopenýma očima následoval své sourozence a Fesse. Cordeliiny oči se zaleskly slzami. Ale pak se Gregory otočil a zavolal na houpacího koníka: „Uvidím tě ještě, až vyrosteš?“

„Určitě!“ odpověděl kůň, který už se zase houpal po své kruhové dráze. „Pravděpodobně se sice proměním ve velkého silného koně, ale tebe poznám vždycky.“

„A já tebe taky,“ odpověděl Gregory. „Na shledanou!“ Krátce zamával, pak se otočil, vzal svou sestru za ruku, vypjal prsa a vysunul bradu. „Pojď, Delie! Musíme jít dál.“

Dívka jeho ruku stiskla a vyrazila o půl kroku za ním, doufajíc, že si nevšimne úsměvu v jejím obličejí.

Gwen zamrkala, pak vzala Roda za ruku a oba se vydali za svými dětmi.

Kapitola 5

„Ten hluk už začíná být opravdu nepříjemný.“ Gregory zamrkal, když se ozval jeden zvlášť hlasitý tón. Jak postupovali lesem, hudba za jejich zády slábla, ale předtím, než ztichla docela, donesl k nim lehký vánek zvuky dalšího kamene.

„Ještě není nijak zvlášť hlasitý, Gregory,“ namítl Fess. „Přece ti nemůže tolik vadit.“

„Cordelie,“ řekl Rod, „přestaň kývat hlavou!“

„Možná.“ Gregory vypadal skutečně nešťastně. „Ale zní tak drsně, až mě z toho bolí uši.“

„To máš pravdu, synu,“ souhlasila Gwen. „To, co tě obtěžuje, je témr, zabarvení zvuku, že?“ zeptal se Fess Gregoryho.

„Cordelie,“ ozval se znovu Rod, „přestaň se pohupovat!“

„Zabarvení?“ Gregory se zamračil a na chvíli se zaposlouchal do hudby. „Ano, tak nějak by se to dalo říct. Je taková drsná a pokud se předtím zdálo, jako by se noty v hudbě vlnily, teď už vyložené skřípou.“

„Možná ti vadí rytmus basů, nejnižších not?“

„Magnusi!“ okřikl svého nejstaršího Rod, „nedokážeš jít, aniž by sis přitom podupával do taktu?“

„Možná.“ Gregory naklonil hlavu na stranu a znovu se zaposlouchal. „Ano, protože každá třetí doba má přízvuk, kde by ho neměla mít... Fessi!“ Gregoryho oči se rozšířily. „Teď už mi nezní tak zle!“

„Doufal jsem, že k tomu dojde.“

„Ale jak jsi to... Aha! Když jsem tu hudbu začal blíže zkoumat, přestala mne rozčilovat a zaujala mě! Nebo pokud ne přímo ona, pak alespoň její kompozice.“

„Přesně tak, Gregory. Je jen velice málo věcí, které se člověku nezalíbí, jestliže je začne studovat.“

„Fessi! Ta hudba je čím dál silnější!“ křikl Magnus.

„Máš pravdu.“ Kuň pozvedl hlavu. „Čím to je?“

Cesta se náhle rozšířila a oni vyšli z porostu na širokou louku, kterou protékal potůček. Na druhé straně potoka se něco pohybovalo.

„Copak to tady máme?“ zabručel Geoffrey.

„Nic, jen smečku dětí.“ Magnus vzhledl, pak se zamračil a vytřeštil oči. „Smečku dětí?“

„To jsou děti alespoň ze tří vesnic!“ prohlásila Gwen.

„Každý tvor se svým způsobem sdružuje,“ poznamenal Gregory. „Ovce do stád, ptáci zase v hejnech. Smečky vytvářejí vlci, bratře.“

„Tak v čem se shromažďují děti?“ otázal se Geoffrey.

„Ve školách,“ odtušil Gregory suše.

Geoffrey pokrčil rameny a odvrátil se. „Moc ti to mluvím, bratře! Měl by sis dávat pozor na jazyk, pokud nechceš přijít k úrazu.“

„Já nejsem ten, kdo se uráží,“ namítl Gregory. „Ať už se tomu, co dělají, říká jak chce, musíme zjistit, jaký k tomu mají důvod.“ Magnus vyskočil do vzduchu a rozletěl se přes říčku k houfu dětí. „Za mnou, sourozenci! Zjistíme to!“

Rod ho už už chtěl zavolat zpátky, ale pak ucítil na rameni Gweninu ruku. „Žádné nebezpečí jim nehrozí a doopravdy musíme zjistit, co tam ty děti dělají.“

Rod přikývl a uvolnil se. „Máš pravdu. Ať se mladí vypořádají mezi sebou sami.“

Cordelie, Geoffrey a Gregory vyletěli s radostným zavýsknutím do vzduchu a následovali Magnuse.

„Ale raději si své investice pojistím,“ dodal Rod. „Fessi, nepředpokládáš, že by...“

„Jistěže, Rode.“ Velký černý kůň o kousek ucouvl, pak se prudce rozběhl, na patnácti metrech zrychlil až na sto šedesát kilometrů v hodině, pak se vymrštil do vzduchu a přistál na druhé straně potoka tři metry od břehu. Samozřejmě, ne že by se musel bát namočení - jeho koňské tělo bylo vodotěsné. Ale skok byl rychlejší a vzhledem k tomu, že říčka byla bahnitá, nebylo by nijak příjemné čistit jeho umělou srst.

Na druhé straně, děti *mohly* počkat.

„Vidím loďku.“ Gwen ukázala dolů po proudu.

Rod se podíval naznačeným směrem a přikývl. „Opatrně, drahá. Je tu blátivo.“ Pak jí nabídl rameno a společně se začali prodírat trsy svícele.

Než Fess dostihl děti, přistály už na zemi a fascinovaně obcházely dav, který se vlnil a pulzoval jako nějaká obří améba. Při bližším ohledání se ukázalo, že se dav skládá z menších skupinek, z nichž každá dělala něco jiného - skákaly, tančily, házely si míčem - ale všechny děti dělaly to co dělaly v rytmu hudby, jež se rozléhala loukou.

„Co je přimělo, aby se všechny pohybovaly stejně?“ podivila se Cordelie a při tom pokyvovala hlavou do rytmu bubnů.

„Musím přiznat, že nemám ani potuchy,“ odpověděl Geoffrey, který zdůrazňoval rytmus pohyby ruky.

„Tak se jich zeptáme.“ Magnus natáhl ruku a poklepal jedno šestileté dítě po rameni. Dítě se otočilo, aniž byť jen na okamžik vyšlo z rytmu, a podívalo se na něj nezaostřeným pohledem. Pak se zase obrátilo a na přízvuknou dobu hodilo míč, který drželo v rukou, jinému dítěti stojícímu asi tři metry od něj.

„Nech toho! Chci si s tebou promluvit!“ zavolal Magnus a znovu ho popleskal po rameni; ale dítě na něj jen znovu pohlédlo nevidoucímá očima.

„Co chceš?“

Magnus se ohlédl a uviděl asi desetileté dítě, které se ochránářsky postavilo před svého mladšího kamaráda. „Chci si s ním jen promluvit.“

Desetiletý chlapec jen pokrčil rameny. Zatímco mluvil, hlava se mu dál kývala do taktu. „On je ještě malý a neví jak mluvit.“

„Neví jak mluvit?“ Geoffrey byl doopravdy zmatený. „Jak je to možné? Děti přece umějí mluvit už někdy ve dvou letech!“

„Ale ne v rytmu,“ odpověděl kývající chlapec. „Nebude moci mluvit, dokud se mu nepodaří chytit rytmus.“

„V tom, co říkáš, je možná rytmus, ale ani špetka zdravého rozumu! Nevadí, tak nám to řekni ty - proč se všichni pohybujete stejně?“

„Stejně?“ Chlapec se zamračil a rozhlédl se. „My se přece nepohybujeme stejně. Já se pohybuji jak chci a oni zase jak chtějí oni!“

„Jenomže všichni děláte jednotlivé pohyby ve stejném okamžiku!“

„A jak jinak bychom se měli pohybovat?“ otázal se chlapec překvapeně.

„Já to nechápu.“

„Tak jsi natvrdlý,“ prohlásil dvanáctiletý hoch, který se před ním objevil. „Přestaň otravovat mého brášku a nech ho, aby se vrátil ke slámkám.“

Gallowglassovic sourozenci s úžasem pozorovali, jak desetiletý chlapec poklekl na tři doby, pak ve stejném rytmu zvedl ze země hrst slámečků a zase je hodil na zem.“

„Copak se nemůže pohybovat mimo rytmus?“

„Jaký rytmus?“ opáčil dvanáctiletý hoch.

Geoffrey zrudl v obličeji. „Děláš si ze mě legraci?“

Také rysy druhého chlapce ztvrdly. „Přeber si to jak chceš.“

Geoffrey zatáhl ruku v pěst, ale neudeřil - jen proto, že ho Magnus zadržel. „On si vůbec nevšiml, že kolem burácí hudba.“

Geoffrey vypouklil oči. „Ty jsi neslyšel hudbu?“

„Jistěže ano! Proč jinak bychom sem chodili?“

„Ale copak hudba není slyšet všude?“

Chlapec zavrtěl hlavou - v rytmu bubnování. Jeho pozornost však v příštím okamžiku odcestovala jinam a on s ní. Geoffrey vyskočil, aby ho zadržel, ale Magnus byl pohotovější a chytil bratra za ruku. Vtom k nim přistoupila asi dvanáctiletá dívka a usmála se na ně. „Co chcete?“

Její úsměv byl skutečně zářivý a Geoffrey strnul s očima upřenými na ni.

Pak se Cordelie zahihňala a on zrudl v obličeji a zeptal se: „Chtěli jsme se toho chlapce jen zeptat, jestli není hudba slyšet všude.“

„Ne, není!“ Dívka se zasmála. „Naši rodiče všechny kameny posbírali a odnesli je pryč! Nemohli tu hudbu vystát.“

„Ani se jim nedivím,“ zamumlal Gregory, ale Geoffrey řekl: „A sem nepřijdou?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Ne - proto si tu můžeme dělat, co chceme.“

„Oni ti to dovolili?“

Dívka pokrčila rameny a její pozornost rychle slábla. „Neptali jsme se...“ Pak se rozpomněla a obrátila se zpátky ke Geoffreyovi. „Nechceš si zatančit?“ Když Geoffrey zděšeně ucouvl, zvláštním způsobem se na něj podívala a pak znovu pokrčila rameny. „Jsi tak zvláštní,“ řekla a s tím odtancovala pryč. Celé tělo se jí při tom vlnilo v rytmu hudby.

„Takže... přišli sem za hudbou a vůbec je nezajímá, co si o tom myslí jejich rodiče.“ Geoffrey se zamračil a při tom sledoval, jak sebou děti natrásají do rytmu.

„A hudba je nutí k pohybu.“ Magnus přelétl očima houf. „Když se na ně tak dívám, řekl bych, že nikomu není více než dvanáct - a nikdo, komu je méně než deset, se nedokáže vytrhnout na tak dlouho, aby mohl mluvit.“

„Už nějakou dobu pozoruji ty dva, kteří si házejí míčem,“ poznamenala Cordelie. „Ještě se ani na okamžik nezastavili.“

„Čím jsou mladší, tím pevněji je rytmus hudby vězní,“ řekl Magnus. „Ale proč ti starší nechápou, na co se jich ptáme?“

„Kdo by dokázal myslet, když mu do uší řve ten rámus?“ odpověděl Gregory.

„Pojď!“ Z houfu vyskočil asi čtrnáctiletý chlapec a popadl Cordelii za ruku. „Zatanči si se mnou!“

Dívka vyjekla a její bratři jí přiskočili na pomoc - ale dav se za ní zavřel a chlapci narazili do těl, do těl, která se na první dobu otočila a na druhou proti nim vyrazila pěstmi. Magnus smýkl Gregorym za sebe a ránu vykryl, ale Geoffrey měl ve zvyku odpovídat na útoky protiútokem a jeho pěst zasáhla cíl. Hlava jeho protivníka sebou škubla a protože ostatní se nebyli schopni až do dalšího taktu hnout, skácel se pomalu k zemi. „Jak jsi to udělal?“ zeptal se užasle Geoffreya.

„Je to skoro jako by pro ně čas mezi jednotlivými takty neexistoval,“ řekl pomalu Gregory.

„Jestliže je můžeme mezi takty udeřit, můžeme mezi ně stejným způsobem i proniknout!“ zvolal Magnus. „Za mnou bratři! Jedna Á dva Á tři TED!“

Protlačili se mezi nehybnými těly a uviděli tančící Cordelii. Celé její tělo se zmítalo v rytmu hudby, na tváři měla potěšený úsměv a v očích upřených na svého partnera v tanci zasněný výraz.

„To je tak hezký?“ zeptal se Gregory se zájmem.

„Na kluka myslím docela ujde,“ zabručel Geoffrey, „ale podle mě to není žádný pořádný chlap, když chce tančit s holkou.“

„Běda!“ zvolal hezká dvanáctiletá světlavá dívka a uchopila ho za ruku. „Ty si se mnou nechceš zatančit?“

Geoffrey sebou škubl, jako by ho kousl had. Dívka se zatvářila ukřivděně a on se to snažil rychle napravit tím, že se jí zeptal: „Copak tobě nevadí, jak se tu každý na každého mačká?“

„Ne.“ Dívka se rozzářila. „Proč by mělo? Vždyť je to legrace.“ Znovu se na Geoffreya usmála, ale ten už se vzpamatoval, narovnal se a přísně se na ni podíval. Dívka na první dobu opovržlivě našpulila rty, na drahou pokrčila rameny a na třetí se od něj odvrátila.

Chlapci se mlčky dívali, jak jejich sestra víří v rytmu hudby.

„Ono to má slova!“ řekl najednou Gregory a vytřeštil oči.

Zaposlouchali se a uslyšeli, že se hudba skutečně formuje do slov:

*Čív bup, čívy bup,
bí bí džum hup dup!
Džumy čív sip šup,
Kluk a holka hup!*

„Co je to za hrozný nesmysl!“ Gregory se otrásl odporem.

„Co to má znamenat?“ podivil se Geoffrey.

„Nic, doufám,“ zakabonil se Magnus. „Pojďme, bratři! Musíme odsud sestru odtáhnout.“

„Ale jak?“

„Prostě ji popadneme za ruce a odletíme.“

„Budou se nám v tom snažit zabránit,“ upozornil Gregory.

„V to doufám.“ Geoffrey začal pěsti a v očích se mu zablesklo. Na 'á', bratři!“

„Jedna Á dva Á,“ odpočítával Magnus, „k ní TEĎ, chytit ji ZA ruku Á nahoru Á letíme TEĎ!“

Spolu s Geoffreyem vystřelili do vzduchu a Gregory se rozletěl za nimi. Cordelie zmizela tak bleskurychle, že se její partner jen nechápavě rozhlédl - doleva a doprava, ale ne nahoru.

Dívka se začala v jejich rukou zmítat a házet sebou. „HEJ! nechTE mě BÝT, hned! ZKAzíTE mi VŠECHnu LEgraCI!“

„Probud' se, sestřičko!“ zaječel jí Magnus do ucha, ale Cordelie se dál svíjela, dokud k ní nepřiletěl Gregory a na přízvučnou dobu jí netleskl rukama přímo před očima. Cordelie ucukla hlavou a oči se jí užasle rozšířily: „Hej! Co to...“

„Padla jsi do léčky,“ informoval ji její nejmladší bratr.

„Nepadla.“ Dívka se začervenala a odvrátila pohled. „Chtěla jsem... jenom zjistit...“

„Prostudovat ten fenomén zevnitř?“

Všichni se překvapeně podívali dolů a uviděli Fesse, který je pozoroval z okraje davu.

Před jeho optikou Cordelie lhát nedokázala. „No dobře, tak jsem se chytila,“ připustila rozmrzele. „Ale tomu se prostě nedalo ubránit!“

„O tom nepochybuji,“ řekl Fess. „Tady na louce je prostě zkrátka vysoká koncentrace rockové hudby. Pojd'me kousek dál, děti, ať se můžeme navzájem slyšet.“

Otočil se a odcválal pryč. Chlapci si vyměnili pohledy, pak přikývli a rozletěli se za ním.

Asi po patnácti metrech napadlo Magnuse ohlédnout se a vzápětí se plavným kruhem vrátil ke své sestře. „Co se stalo?“

„Moje koště,“ připomenula mu Cordelie. „Taky jsi na mě mohl počkat, Magnusi! Trvá mi to jen chvíličku, než na něj nasednu - ale ty už jsi byl bůhvíkde!“

„Omlouvám se,“ zamumlal Magnus zahanbeně.

Dolů, uslyšeli ve svých myslích Gwenin příkaz.

Podívali se dolů a ke svému překvapení uviděli, jak jejich rodiče právě vystupují z loďky na břeh. *Ano, mami*, pomyslel si Magnus a všechny čtyři děti elegantně přistály před Rodem a Gwen.

„Tak co jste zjistili?“ zeptala se jich.

Cordelie se začervenala a Magnus se zrovna chystal odpovědět, když tu se nad nimi ozvalo zasvištění a všichni vzhledli.

V příštím okamžiku ucítili závan tepla a uslyšeli tlumené burácení, které rychle sílilo a stoupalo. „K zemi!“ křikl Rod, pak skočil a strhl s sebou své děti jako kuželky. Nad hlavami jim proletěla ohnivá koule a se stále dunivějším řevem se hnala se dál k obzoru.

„Děti! Jste v pořádku?“

„Ano, mami,“ odpověděla Cordelie roztřeseně a její bratři se k ní připojili. „Co to bylo?“ otázal se Magnus.

„Dopplerův efekt,“ odpověděl Fess klidně. „Když se předmět přibližuje, tón jeho zvuku stoupá, zatímco když se vzdaluje...“

„Ne, ne ten zvuk!“ přerušil ho Rod. „Ten předmět! Co to bylo?“

„Copak to nikdo z vás nepoznal? Pokud vím, viděli jste jich za svůj život dost a dost.“

„Tak už nám to řekni!“

„Byla to ohnivá koule,“ pokrčila Gwen rameny, „taková, jaké po sobě házejí čarodějové a čarodějky! Přece jsi je už viděl.“

„To ale *byla* ohnivá koule.“ Cordelie užasle sledovala kouřovou stopu.

„*Tohle?* Tak to musela být koule jako hora!“

„Rozdíl je pouze kvantitativní,“ namítl Fess.

„To je mezi pstruhem a velrybou taky.“

„Velryba není ryba, ty troubo!“

„Ale ty *budeš*, jestli mi nepřestaneš říkat...“

„Ticho!“ okřikl Rod své potomky. „Blíží se další!“

„Dvě další!“

„Tři!“

Stáli jako přimrazení a civěli na obrovské plamenné koule, které se k nim s burácením blížily. „Opravdu to jsou velké koule ohně,“ žasl Gregory.

Fess vzhlédl. „Ale jejich úhel stoupání je mnohem menší, než u té předchozí! Utíkejte! Uleťte! Nebo vás spálí na místě! *Pryč!*“

Celá rodina se okamžitě vznesla do vzduchu, chlapci se jen mihli, zatímco Gwen a Cordelie naskočily na košťata a vyrazily pryč. Rod opustil louku jako poslední.

Ale ohnivé koule letěly příliš rychle.

„Stranou!“ zakřičela Gwen. „Kliděte se jim z cesty!“

Děti se rozletěly na obě strany, Cordelie a Gregory za svou matkou nalevo, Magnus a Geoffrey napravo za otcem - ale dvě krajní koule se stočily za nimi.

„Někdo je řídí!“ křičel Fess. „Nahoru! Zkuste, jestli se nemůžete dostat nad ně!“

Rodina se pokusila o prudký vzestup, vyrazili do vzduchu tak rychle, až se jim zdálo, že žaludky nechali dole - ale ohnivé koule jejich manévry pohotově zkopírovaly.

„Zaměřují se na nás!“ zaječel Magnus zoufale. „Jak před nimi unikneme?“

„Vidím řeku!“ zavolal Rod. „Potopíme se, děti! Nadechněte se jak nejvíc můžete a pak rychle pod hladinu. Možná, že se za námi ty koule do vody nepustí!“

Děti se jako na povel nadechly a pak se vrhly dolů rychlostí olověného závaží shozeného z věže v Pise, vzápětí s mocným šplouchnutím zajely pod hladinu a Rod s Gwen je v těsném závěsu následovali.

Nad vodou se dvě krajní koule vrátily ke střední a pak všechny tři vyrazily strmě k nebi. Fess věděl, že je to klam: svištění jejich odletu nemohlo doopravdy vyjadřovat zklamání. „Odletěly! Můžete se vynořit!“

Se čtvrtým šplouchnutím se objevily čtyři děti, které kolem sebe prskaly vodu a lapaly po vzduchu jako kapři na suchu. Pak s výkřikem úlevy dopadly zpátky do vody. Rod a Gwen je poněkud důstojněji napodobili.

„Ony nás honily!“ Ted, když byla krize zažehnána, si Geoffrey mohl dovolit výbuch vzteku. „Ony nás vážně pronásledovaly!“

„Tak jim běž vynadat, bráško,“ odsekl Magnus znechuceně.

„Kdo je na nás mohl poslat?“ uvažoval nahlas Gregory.

Čtyři mladí Gallowglassovi se mlčky dívali jeden na druhého.

„Nějakého toho nepřítele máme,“ nadhodil Fess.

„A ty ohnivé koule jako hory určitě poslal některý z nich!“ Geoffrey pleskl dlaní o hladinu. „Neříkal jsem už od začátku, že za tím vším je nepřítel?“

„Pořád to ještě nevíme jistě a... *Ven z vody!*“

„Proč?“ otázal se Geoffrey a rozhlédl se. „Nevidím nic nebezpečného.“

„Ano,“ přisvědčil Magnus. „Není tu nic až na ty čtyři hrbolky na hladině.“

„Ty hrbolky se k nám blíží,“ řekla Cordelie nervózně, „a ta kláda, která plave za vámi, se taky podezřele přibližuje.“

„Ven!“ křikla Gwen a sama se popostrčila telekinezí, zatímco Fess vysvětloval: „To nejsou klády, ale obrovští vodní plazi! A mají hlad! Rychle děti! Ven z vody!“

Celá rodina vyletěla jako broky z brokovnice. Nevypadali zrovna nejlépe: košťata obou dam byla nasáklá vodou stejně jako jejich sukně. Ozvala se rána, jak se domnělé klády srazily a pozvedly se napůl z vody ve snaze dopadnout unikající kořist ve víru blýskajících se zubů a hadovitě se zmítajících těl. Ale jejich velké čelisti sklaply dobrý metr pod nohama kohokoliv a v příštím okamžiku plazi zase šplouchli jeden přes druhého do vody, žádostivě sledující letící děti.

„Nelež tam jako suk na kládě,“ zavrčel ten vespod. „Jdi po nich!“

„Zatím mi nenarosila křídla, ty rybí ksichte!“

„Rybí ksichte? Komu to říkáš rybí ksichte, ty hadí ocase?“

„Co je to, Fessi?“ zeptala se Cordelie zírající vyděšeně dolů.

„Já je přece znám!“ zvolal Magnus. „Ukazoval jsi mi je v bestiáři - ačkoliv tady jsme je nikdy neviděli a vlastně jsem si myslel, že patří jen do pohádek. To jsou krokodýli z Terry!“

„Velice správně, Magnusi!“ pochválil svého nejstaršího Rod.

„Ve skutečnosti je krokodýl jen jeden z nich,“ opravil ho Fess. „Ten druhý je kajman.“

„Jak to poznáš?“ otázal se Gregory.

„Kajmani mají v horní čelisti jamky pro čtvrtý zub dolní čelisti, zatímco krokodýli tam mají hluboké jamky hned vpředu pro dva spodní přední zuby. Jsou mezi nimi i jiné rozdíly, ale tyhle jsou navenek nejnapadnější.“

„Unikli nám,“ povzdechl si krokodýl a blýskl očima po dětech.

„To je ta inflace,“ odpověděl kajman. „Všechno jde dnes nahoru - dokonce i jídlo.“

„No, dělali jsme, co jsme mohli.“ Krokodýl si znovu povzdechl a jal se plavat pryč.

„Ty děti byly stejně nejspíš kyselé.“ Kajman se vydal za ním.

„Taková drzost!“ prohlásila Cordelie a opřela si ruce v bok. „Já vám ukážu, jestli jsem *mpjfff!*“ Poslední zvuk, který vydala, byl způsoben Magnusovou dlaní, která se jí přitiskla na ústa, zatímco jí bratr zasyčel do ucha: „Budeš zticha! To poslední co bych chtěl je, aby si mysleli, že jsme sladcí a chutní!“

Cordelie ho zpražila vražedným pohledem, ale držela jazyk za zuby.

„Podívám se po gupkách u dna,“ zavrčel krokodýl.

„Jo.“ Kajman zahnul stranou. „Já zase po nějakém tom rakovi.“

„Jeden se musí umět uskrovnit,“ přisvědčil krokodýl.
„Nashledanou krokodýle.“

„Ou, nashledanou, kajmane.“

Se šplouchnutím se ponořili do bahnitých vod řeky.

„Tak! Díky Bohu, že jsme to přežili!“ Cordelie se dívala za mizícími plazy, stále ještě značně rozrušená. „Jak si dovolil říct o mně, že jsem kyselá!“

„Bud' ráda, že tě neznají lépe, sestřičko,“ konejšil ji Magnus.

„Pojďme,“ řekla Cordelie, „ať jsme odsud co nejrychleji - nerada bych jim dávala čas, aby si to rozmysleli.“

Kapitola 6

Nedostali se daleko, když Cordelie náhle zastavila s pohledem upřeným dolů do trávy. „Co je to tam?“

„Já se podívám!“ Geoffrey se dostal skokem před svou sestru a Gregory se hbitě prosmýkl mezi nimi. Gwen se k nim se zájmem přidala.

Hmyz si probíjel cestu trávou s takovou intenzitou a rozhodností, že Geoffrey řekl: „Není to ploštice zabiják?“

„Ne, tohle není ploštice.“ Fess sklonil svou velkou hlavu k pachucímu se stvoření. „Je to skutečný brouk z čeledi chrobákovitých, děti. Ale stejně je to zvláštní.“

Rod okamžitě zpozorněl. „Proč je to zvláštní?“

„Myslel jsem, že už vymřeli.“

„Kdo?“ zeptal se Gregory.

„Tenhle druh hmyzu. Je to skarabeus, takový, jakého zobrazovaly nejrůznější formy egyptského umění.“

„Tamhle je další,“ zavolal Magnus o tři metry zpátky. „Pohybuje se... směrem k tátovi!“

„Ke mně?“ Rod se podíval na zem - a uviděl dalšího skaraba, jak si k němu prodírá cestu trávou. „Hej, já mám taky jednoho! Jenomže ten míří k tobě!“

„Ke mně?“ vytřeštil oči Magnus.

Cordelie zatleskala rukama. „Pravděpodobně hledají jeden druhého!“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Gwen. „Míří k vílímu kruhu.“

Vzhledli a v půli cesty mezi Rodem a Magnusem skutečně uviděli kruh polehlé trávy - a v jeho středu trůnil velký kámen. Rod se zamračil. „Co to má znamenat? To už s rozmísťováním kamenů pomáhá i Maličký lid?“

„To ne!“ namítla Gwen a šlehla po něm pohledem. „Víš přece, že Maličký lid má ve zvyku tančit kolové tance a zanechává po sobě takovéto kruhy - ale tady je tráva zdupaná v celém kruhu, nejen po jeho obvodu.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Co to způsobilo?“ podivil se Gregory.

„Možná ten kámen,“ řekl Fess pomalu. Přistoupil blíž, opatrně, aby nešlápl na žádného skaraba, a sklonil hlavu ke kruhu. „Ano, je tu mělká prohlubeň, něco jako kráter. Pokud kámen dopadl s dostatečnou hybností, mohl se kutálet dokola, dokud...“

Skarabeus vylezl z trávy na okraji kruhu, chvíli balancoval nad prohlubní a pak se svalil dolů.

„Hele!“ zatleskala Cordelie rukama, „tamhle je čtvrtý!“

„Ti naši teď míří stejným směrem,“ poznamenal Gregory. Magnus pomalu postupoval ke kruhu, krok za krokem, oči upřené do trávy. „Můj se taky blíží.“

„Dokonce i *skarabové*?“ podivila se Gwen.

Gregory si je prohlížel zblízka. „Jsou zvláště zbarvení, mami - břidlicově šedí. Člověk by si skoro myslel, že jsou sami z kamene.“

Rod se zamračil. „Potom si musíme položit otázku, jestli brouky přitahuje kámen, nebo jestli jsou sami z kamene vyrobení.“

„Mám lepší vysvětlení - hledají prostě příslušníky vlastního druhu,“ namítl Fess. „Ale i tahle otázka je ryze akademická. S jistotou můžeme prohlásit jen to, že se všichni pohybují směrem ke kameni.“

Čtyři skarabové se skutečně přiblížili ke kameni a ve stejném okamžiku se ho dotkli svými tykadly - a pak, ve stejném okamžiku, všichni strnuli. Na jejich krovkách se zablesklo světlo a jejich barva se v mžiku oka změnila.

„Páni, oni se proměnili ve stříbro!“ žasla Cordelie.

„To je tak proměnil ten kámen?“ otázal se Geoffrey.

„Nebo naopak oni změnili kámen?“ Gregory ukázal rukou. „Koukněte!“

Kámen se zaleskl, zatřpytil se - a jeho hudba se proměnila v rytmičtou stoupající melodii. Jen basy dál udávaly takt.

„Co je to za kouzlo?“ vydechl Gregory.

Magnus se zamračil. „Kámen je z čarodějnického mechu a ten přece způsobuje, že se představy mění ve skutečnost. Jsou snad i ti brouci jen výplody něčí fantazie?“

„Ať už jsou cokoliv, sledují určitý záměr!“ zvolala Cordelie. „Podívejte se, kam míří!“

Čtyři skarabové vytvořili jeden hlouček a s odhodláním živočichů připravených dobýt svět vyrazili pryč.

Gregory vyskočil. „Musíme jít za nimi. Neptejte se mě, jak to vím, ale musíme!“

„Směřují na jihozápad,“ řekl Geoffrey, když pečlivě odhadl směr brouci pouti.

„Cordelie,“ napomenula svou dceru Gwen, „nech toho tancování a pojď s námi!“

„Dotkli se dalšího kamene!“ zavolal Geoffrey. Rytmická melodie zase o něco stoupla.

„Lopotí se ven!“ Magnus sledoval stříbrné skaraby s živým zájmem.

Za jejich zády se první kámen s třesknutím připomínajícím výstřel z pistole rozpůlil.

„Přikrčte se!“ zařval Rod a jeho potomci se vrhli k zemi. Kámen neškodně přeletěl nad jejich hlavami. Skoro okamžitě se ozvala další rytmická hudba.

„Jako by předávali pnutí dalším kamenům,“ zamumlal Magnus.

Ale Rod už se zvedl a díval se k severozápadu. „Jeho lepší polovička už taky muzicíruje.“

„Proč říkáš 'lepší'?“ zeptala se Cordelie popuzeně. „Copak může nějaká hudba znít melodičtěji než tahle?“

„Ta, kterou vyluzuje jeho bratříček.“ Rod došel k druhému kameni. Chvilí mlčky stál a poslouchal, a pak dodal: „Jeho hudba je bohatší, plnější.“

„Počkej, já to zhodnotím.“ Gwen přistoupila ke svému manželovi, pak překvapeně vzhlédla. „Opravdu - a má motiv navíc.“

„Je to čím dál tím lepší!“ zavolal Magnus z druhé strany louky. „Nechávají za sebou rozšiřující se stopu hudby!“

„Nech je být. Půjďme tudy,“ zavolal na něj Rod. „Ať už se snaží o cokoliv, nemůže to být tak důležité jako postupování těch kamenů.“

Cordelie se zamračila a vzdorovitě vystrčila bradu. „Ne! Já je neopustím! Buduje následovat, kamkoliv půjdou!“

Rod se na ni podíval, zaražený nečekanou dívčinou vzpurností.

„Je to mnohem zajímavější, tati,“ řekl Magnus a postavil se mezi ně. „Ať už tenhle kraj postihlo cokoliv, ti skarabové k tomu bezpochyby patří.“

„Jsou důležité,“ podpořil ho Gregory a pohlédl svému otci zpřímá do očí. „*Musíme* jít za nimi, tati!“

Geoffrey neřekl nic; oči měl jen pro stříbrné skaraby.

Rod zrudl záchvatem zlosti. Pak ho síla jeho vlastní emoce vyděsila a pokusil se ji ovládnout: ale zároveň cítil, že jeho hněv nad neposlušností dětí je spravedlivý.

Gwen se dotkla jeho ruky a zamumlala: „Myslím, že je čas, abychom je chvíli nechali jít.“

Rod se usmál.

„Není to přece poprvé, kdy jdou vaše děti někam samy,“ podotkl Fess.

Rod znovu našel hlas - a ani nemusel křičet. „Ano, ale že by byly zrovna poslušné se říct nedá.“

„Možná, že nejsou,“ přisvědčila Gwen, „ale bez jejich vměšování by Koruna už dávno padla.“

Rod neodpověděl.

„Vždycky jsem dohlédl, aby byly v bezpečí,“ zamumlal Fess, „ačkoliv musím přiznat, že se občas dostaly až na samotný okraj tohoto pojmu.“

Rod vzhlédl a podíval se za svými dvěma staršími syny. Na okamžik dostal strach nechat je jít - ale věděl, že Gwen má pravdu. „Dobře. Takže vy sledujte skaraby a my se vydáme směrem, kterým postupují kameny.“

Cordelie si oddechla a rozzářila se. „Tati!“

„Ale držte se spolu!“

„Budeme!“

„Nepustím je z dohledu,“ slíbil Magnus.

„A ty na ně dohlédni.“ Rod se podíval na Fesse. „Skutečně si myslíš, že je to bezpečné?“

„Určitě, Rode.“

Cordelie se zatvářila zklamaně, ale Gregory zvolal: „Výborně! Fess půjde s námi!“ A Geoffrey zavýskl.

„No tak tedy dobře.“ Rod se odvrátil. „Vy se dáte cestou dolů a my nahoru.“ Trochu nuceně se usmál, pak se ještě jednou otočil a zamával. „Dávejte na sebe pozor, ano?“

„Budeme, tati!“

„Šťastnou cestu, mami!“

„Buďte sbohem!“

„Sbohem,“ zavolal Geoffrey a dychtivě vyrazil na cestu.

Rod si povzdechl a obrátil se. „Doufám, že jsme se rozhodli správně.“

„Určitě ano, manželi.“ Gwen zatleskala rukama. „Pokud se něco přihodí, jsme u nich, než bys řekl 'švec'.“

„Ano - Fess nás zavolá, kdyby *ony* nechtěly.“ Rod přikývl. „No dobře, zlato. Pokusím se nedělat si starosti.“

Kámen u jejích nohou s ostrým třesknutím praskl a jeho části se rozletěly.

„Pojďme za tím kusem, který letěl na sever,“ navrhla Gwen.

Rod přikývl a oba se vydali tam, kam postupovaly kameny.

Kapitola 7

Když vyrazili za skaraby, zeptal se Magnus své sestry: „Chápu, že ta hudba fascinovala všechny ty děti - ale jak mohla tak silně uchvátit tebe?“

„To nemůžeš pochopit, dokud s ní nezačneš tančit.“ Cordelie se zachvěla. „Neptej se mě, čím to je, bratře - ale jakmile se jednou začneš pohybovat celým tělem v jejím rytmu, připadá ti naprosto přirozené v tom pokračovat.“

„Všechno to hemžení a poskakování bylo vážně odporné,“ poznamenal Geoffrey znechuceně. „Člověk by měl pohybovat končetinami vždycky za nějakým účelem, podle vlastního rozumu a cvičením v tom získávat vyšší výkonnost. Neměl by se vrtět podle nějakého zvuku, který mu zatemní mozek.“

„Bylo hrozné vidět, že tomu podlehly i tak malé děti.“ Magnus musel sevřít jílec své dýky, aby se mu netrásly ruce. „Chápal bych, kdyby to dělali chlapci a dívky mého věku, i když i to by bylo politováníhodné. Ale malé děti!“

„Jistě, ty sedmnáctiletý dědečku,“ odsekla Cordelie ironicky. Koneckonců, už byla skoro tak velká jako on.

Ale Gregory řekl jenom: „Jak je možné, že je pouhá hudba tak silně ovládla?“

„Jak je možné, že zněla tak hlasitě?“ opáčil Geoffrey. „Dokážu pochopit, jak přinutila lidská těla k pohybu, protože i já jsem cítil nutkání pohybovat se v jejím rytmu, který se tolik podobal rytmu mého srdce...“

„Srdce! Mám to!“

„Samozřejmě, že ho máš, jinak bys byl mrtvý.“ Geoffrey se zamračil. „Co ti zase přeletělo přes nos, bráško?“

„Tvoje tělo je zvyklé dělat všechno v rytmu srdečních tepů! Copak nepoměřuješ intenzitu svých pocitů podle toho, jak rychle ti bije? Proto tvé končetiny reagovaly na rytmus hudby!“

„Skvělý postřeh, bratře,“ přisvědčil Magnus. „Ale rytmus hudby neodpovídá rytmu mého srdce - pokud mi tedy nebije velice zvláštním způsobem.“

„Jako když kolem tebe projde půvabná dívka,“ opáčila Cordelie sladce.

Magnus ji zpražil zlým pohledem, ale Gregory řekl: „Přesto je to tak, jak říkám - za všechno mohl rytmus té hudby! Protože kdyby v tu chvíli poslouchaly jen rytmus tvého srdce, pohybovaly by se tvé končetiny stejně jako vždycky.“

„Gregory má pravdu,“ řekl Fess pomalu. „Existují jisté rytmy, které jsou přirozené pro tělesné funkce a srdeční rytmus je jedním z nich. A - jak správně usoudil Geoffrey - jakmile hudba zesílila natolik, že už se nedala ignorovat, vaše těla na ni začala automaticky reagovat.“

„Vsadím se, že s něčím takovým by žádný lékař nesouhlasil,“ zamumlal Magnus.

„Ano, ale já nejsem lékař,“ poznamenal Fess. „A musím zdůraznit, že myšlenka, o které hovoříme, je pouze ve stadiu nápadu: není ještě ani rozpracovaná natolik, abychom na jejím základě mohli vyslovit hypotézu.“

„Ano, ale *proč* najednou zněla hudba o tolik hlasitěji?“ otázal se Geoffrey.

„Přece kvůli dospělým, bratře,“ vysvětlila Cordelie. „Když posbírali všechny ty kameny a naházeli je na jedno místo, je jasné, že tam bude víc hudby.“

„To by vysvětlovalo ten konkrétní případ,“ odpověděl Geoffrey, „ale jak je možné, že zní hlasitěji všude kolem nás?“

Cordelie se zarazila a zaposlouchala se. „Hej, ona *skutečně* zesílila! Slyším ji všude kolem sebe! Jak je možné, že jsem si toho nevšimla dřív, Fessi?“

Robot se zrovna chystal odpovědět, když se zpoza blízké zatačky lesní pěšinky ozval křik. „Hou!“ a pak zase: „Hej!“ a najednou se celým lesem rozléhaly mladistvé hlasy chlapců pokřikujících „Hou! Hej! Hou! Hej!“ V příštím okamžiku se k nim ve stejném rytmu připojily dívčí hlasy s popěvkem:

*Hledám svou lásku a má láska hledá mne,
pod stromem mě našla, teď stojí vedle mě.
Doteky a polibky, něžné hlazení,
učí mě, že láska je sladké mrazení.*

*Milostné šeptání a tiché sténání,
budu jen tvoje, když mě vezmeš do dlaní.
Mé rty po tvých touží, tvou lásku chtějí pít,
přitiskni se ke mně, už sama nechci být!*

„Co má být *tohle* za písničku?“ vytřeštil oči Geoffrey.

Cordelie ohrnula nos. „No tedy! To je hanebné! Láska že není nic víc než dotýkání těl?“

„Ale kdo to zpívá?“ zeptal se Magnus zamračeně.

Náhle se před nimi na cestičce objevil řetěz třináctiletých až čtrnáctiletých, kteří se drželi za ruce, jejich nohy se pohybovaly v tanečních krůčcích a jejich těla a hlavy se kývaly v rytmu hudby.

Gallowglassovic děti jen mlčky zíraly.

„Co přijde teď?“ zamumlal Geoffrey.

Vzápětí je had složený z chlapců a dívek dostihl a bez jakýchkoliv okolků se je pokusil včlenit mezi sebe. Čtyři sourozenci se začali zmateně bránit.

„Pojďte s námi, stát tu je na nic!“ zvolala hezká dívka a zasmála se. „Musíte tančit nebo padnout!“

„Opravdu musíme?“ zamumlal Magnus.

„Já *nechci* tančit!“ prohlásil Geoffrey kategoricky.

„Tak se nám klid’ z cesty,“ vyzval ho podsaditý chlapec vcelku mírumilovně. „Ale co je to s tebou, že nechceš tančit?“

„Co je to s *tebou*, že tančit *chceš*?“

Ale nezdálo se, že by ho chlapec vůbec slyšel; dávno už se otočil a zadíval se do očí dívky za sebou.

„Co je to za hudba, že rozkazuje vašim nohám?“ vydechl Gregory, když se bezpečně dostal zástupu z cesty.

„Přece *naše* hudba!“ zvolala dívka, která ho právě mýjela. „Je stvořená přesně pro lidi našeho věku!“

„Opravdu vás vaše vlastní nohy neposlouchají?“

„Pročpak?“ Dívka se zasmála. „Líbí se mi, co dělají!“

„Vzepři se tomu!“ vyzvala ji Cordelie. „Musíš přece být sama svým pánem!“

Dívka se na ni podívala, jako by byla nějaký exotický druh obludy. „Co jsi to za děvče, když si nepřeješ, aby tě někdo vedl?“

„Svoje vlastní! Taková, která nikdy nebude něčím majetkem! Copak nevidíš, jak tě ten pulzující rytmus okrádá o vlastní vůli?“

„Ne! Jak by mohl?“ namítla jiná dívka a zasmála se. „Vždyť je to jen zábava!“

„Kdo ti něco takového řekl?“ zeptala se Cordelie doběla rozpálená vzteky.

„Vždyť to křičí každý kámen!“

„Ta hudba je báječná!“ prohlásila další dívka a oči jí jen zářily. „Cítím ji až v krvi; má stejný rytmus jako moje srdce a celé moje tělo při ní zpívá!“

Cordeliiny oči se rozšířily hrůzou. „Přece nemůžete věřit těm odporným lžím, které zpívá!“

První dívka se na ni zamračila. „Proč myslíš, že to jsou lži?“

„Nejsou to žádné lži, ale pravda!“ zvolala další dívka. Byla trochu větší než ostatní, zaoblenější a velice hezká. Usmála se na Magnuse a sklopila oči. „Copak jsi neslyšel, o čem zpívá? O lásce!“

Magnus zjistil, že od ní nedokáže odtrhnout oči, ale sebral všechny své síly a odpověděl: „To, o čem vaše píseň zpívá, není láska, ale obyčejný bezuzdný chtíč a nezrovnalá vášně.“

„Jaký je v tom rozdíl?“ zeptala se dívka zmateně. Pak se znovu usmála, předklonila se a Magnus měl najednou pocit, že její rty, které se k němu nebezpečně přiblížily, jsou ještě plnější. „Proč si s námi nezatančíš? Copak vám naše společnost nepřipadá dost příjemná?“

„Ne,“ odpověděl Magnus, ale věděl, že lže.

Dívka to věděla také. „Jmenuji se Lalaina. Takže s námi nebudeš hledat harmonii?“

„V tom, co hledáte, není ani harmonie ani žádný jiný řád.“ Ale ještě než to dořekl, Magnus cítil, že se jeho krok mimovolně srovnává s jejím a stále nemůže od dívky odtrhnout oči.

„A proč by měl?“ vydechla Lalaina. „Jsme mladí a mládí je čas zábavy! Pokud si neužijeme teď, kdy tedy?“

„Tanči,“ přikázal mu chlapec za ní, „nebo nám ustup z cesty! Protože hudba nás povznáší až k oblakům, zatímco ty se nás snažíš držet u země!“

„Copak neumíš tančit?“ zavolal jiný chlapec, zhruba stejně velký jako Magnus.

„Tak to nemůžeš být náš přítel a nemůžeš se s námi bavit,“ ušklíbl se třetí.

Lalaina se zavlnila v bocích o trochu víc a její rty se otřely o Magnusovy. Magnus strnul, jako by ho zasáhl elektrický proud a všichni tanečníci na něj s výrazem očekávání v obličejích upřeli oči. Stáli kolem něj, pohupovali se do rytmu, úsměvy na tvářích, zadrženy dech...

Pak Cordelie zaječela: „Vy drzé žáby! Vy nestydaté poběhlce! Chcete ho od nás odlákat?“

„Ano,“ odpověděla vysoká dívka, „celým svým srdcem.“

„A tělem,“ dodala Lalaina s pohledem upřeným hluboko do Magnusových očí.

„Přece s nimi nemůže chtít tančit!“ zvolal Geoffrey poplašeně.

„Je na vázkách.“ Gregory se odvrátil od dívky, která ho držela za ruce, a přistoupil ke svému staršímu bratrovi. „Magnusi! Probud' se! Spoutali tě kouzlem, očarovali tě!“

„To přece není žádné kouzlo,“ posmíval se hoch. „Vždyť je to jen zábava.“

„Vy bezcitné prostopášnice!“ hřímala Cordelie. „Copak si myslíte, že ženy nejsou nic než hračky?“

„Nevěř jim, bratře!“ křičel Gregory na Magnuse. „Chtějí tě očarovat, vtáhnout tě do stejného víru hudby a tance, do kterého se chytili sami!“

„Zkus to taky!“ poškleboval se mu jiný chlapec. „Nevěřil bys, jak je to příjemný, závatný pocit!“

„Vzdoruj!“ Gregory popadl ruku staršího bratra a pevně ji sevřel. „Jsi přece svobodný člověk, ne nemyslíci loutka!“

„Hudba je skvělá, hudba je vše!“ opáčil jiný hoch. „Ponoř se do ní, nech ji, aby se přes tebe převalila! Natáhni ruku, podej nám ji a nebudeš sám!“

„Rozeznáš přece, co je dobré a co zlé!“ naléhal dál Gregory. „Říkal jsi mi to tak často! 'Je špatné nechat za sebe myslet jiné,' říkával jsi mi vždycky! O co horší tedy musí být nechat je, aby se zmocnili celé tvé mysli?“

„Ano,“ Magnusovy rysy ztvrdly, pak s vypětím všech sil zavřel oči, potřásl hlavou a odvrátil se od Lalainy. „Pořád jsem svým vlastním pánem.“

„Pak mezi námi nemáš co dělat!“ zvolal podsaditý chlapec. „Jdi pryč! Klid' se nám z cesty!“

„Ty jsi řekla, že nejsme *nic* než hračky?“ popichovala Cordelii dívka ne o mnoho starší než ona. „A co víc bychom si mohly přát být? Žárlíš, protože sama toho na hraní moc nemáš!“

„Všechno, co mám, je jenom moje!“ odpověděla Cordelie. „Nemůžu tomu uvěřit! Ty by ses skutečně dala chlapci, který by v tobě neviděl nic než hračku?“

V řadách tanečnic a tanečníků se začaly ozývat pobouřené výkřiky. Pak tváře dívek ztvrdly a ony výhrůžně vykročily vpřed.

„Podívej se, co jsi těmi svými řečmi způsobil!“ obořil se jeden z menších chlapců na Gregoryho. „Však my už tě umlčíme!“ A nabral si plnou dlaň bláta.

„Klid' se od něj!“ Geoffrey skočil před svého mladšího bratra a z očí mu šlehalý blesky. „Neopovažuj se ho dotknout!“

„Tak budeme muset umlčet *tebe*!“ zvolal jeden ze starších kluků a spolu s několika svými druhy se s řevem vrhl na Geoffreya.

„Ty už sis taky vykoledovala svoje,“ zasyčela Lalaina na Cordelii. „Na ni, děvčata!“

Magnus se skokem přenesl před své bratry, popadl dva z útočníků za límec a hodil je proti ostatním, zatímco Geoffrey vyřídil třetího krátkým úderem levičkou do žeber následovaným pravým hákem.

„Mých bratrů se dotknete jen přes mou mrtvolu!“ zavrčel Magnus.

„To mi docela vyhovuje!“ zařval jeden z vazounů. „Na něj, kamarádi!“

Smečka chlapců nejrůznějšího věku se s křikem sesypala na Magnuse.

Dívky se s ještě hlasitějším zaječením vrhly na Cordelii.

„Odražíme je!“ křikl Magnus, popadl své bratry za ruce, zatímco Gregory chytil Cordelii. Jejich obličejy zkameněly a vzduch kolem nich se zatetelil sotva zlomek sekundy před tím, než se na ně rozběsněné dívky a mládenci sesypali jako smečka vlků...

...a narazili do neviditelné zdi.

Odražili se a s překvapeným křikem se svalili na zem jeden přes druhého - vtom ale Lalaina vykřikla: „Jsou to čarodějníci!“

„Pak tedy umíme létat,“ opáčil Magnus a pak dodal ke svým sourozencům: „Vzhůru, bratři a sestro!“

To slovo se šířilo davem jako oheň v prachárně: „Čarodějníci! Čarodějníci! Čarodějníci!“

„Upálíme je!“ zvolal jeden z chlapců a dav mu odpověděl jásotem.

Avšak Gallowglassovi už mizeli za zatáčkou lesní pěšinky. Dav je sice začal okamžitě pronásledovat, ale vzápětí první z nich narazili z ošklivým zaduněním do boku velkého černého koně, který jim stál v cestě. Rychle se vzpamatovali a valili se jako živá vlna kolem, pod i přes koně, tančili kolem něj a proplétali se mu mezi nohama - Fess se jim to snažil co nejvíce ztížit, brzy však pronikli jeho obranou všichni do jednoho a s povykem se hnali za svou kořistí.

„Musíme se vznést do vzduchu,“ vydechl Magnus. „Není tu místo!“ odpověděla Cordelie se slzami v očích. „Příliš mnoho větví příliš nízko nad zemí!“

Smečka pronásledovatelů proběhla zatáčkou, uviděla je a divoce se rozječela.

Vtom mezi ně a Gallowglassovy skočilo něco zuřivě štěkajícího s krví podlitýma očima nad hroživě vyceněnými čelistmi plnými špičatých zubů a s nohama s ostrými drápy pod nimi, něco, co se zjevně připravovalo ke skoku, vrčelo to a z tlamy se tomu řinuly sliny - a dav strnul na místě přimrazený k zemi čirým děsem.

„Stůjte!“ zvolala Cordelie. Její bratři se v běhu zarazili, otočili se, aby se podívali, co se děje, pak si každý z nich ulomil nejbližší klacek a takto ozbrojeni se rozběhli proti davu. Když klacky proletěly vzduchem, pochopili to jejich pronásledovatelé jako signál: okamžik ještě stáli jako ochromení a pak se s křikem v panice rozutekli.

Magnus a Geoffrey zůstali nevěřičně stát, stále připraveni k útoku nebo útěku, ale Cordelie a Gregory se s povzdechem sesuli na zem. „Už nikdy nebudu věřit lidem v davu,“ zašeptal Gregory.

„Pokud si vzpomínám, ani jsi jim nikdy nevěřil,“ odpověděl Geoffrey. „Možná, že jsi v tom měl pravdu, bratříčku.“

Pes se otočil a s vrtěním ocasu pomalu zamířil k nim. Bylo to velké dlouhonohé zvíře s dlouhýma ušima, s malýma očkama a povislou mordou, ale výraz v jeho očích byl veskrze přátelský a dobrosrdečný. Posadil se před Geoffreyem, natočil hlavu na stranu a štěkl.

Druhý z Gallowglassovic synů se neubráníl úsměvu.

„Kdopak jsi ty, kdo jsi nám tak včasné přišel na pomoc?“ Magnus postoupil o několik kroků vpřed, stále ostražitý, ale otevřel svou mysl psovi.

Pes znovu zaštěkal a oba chlapci teď mohli číst jeho pocity. „Zamiloval si nás od prvního okamžiku,“ řekl Gregory a usmál se od ucha k uchu. „To je tedy něco! Chceš být můj kamarád?“

Pes štěkl a zavrtěl ocasem.

„Maminka ti nedovolí, aby sis ho nechal,“ upozornila ho Cordelie.

„Budeš spát ve stáji?“ zeptal se Magnus.

Pes přikývl a aniž přestal vrtět ocasem, krátce štěkl.

„Stáj už jednoho nájemce má,“ připomenul Gregory.

Jako by čekal na nárazku, vynořil se zpoza záhybu cesty velký černý kůň.

Cordelie se rozběhla k němu. „Budou nás pronásledovat, Fessi?“

„Nebudou,“ uklidnil ji kůň. „Vlastně na vás zapomněli, hned když jste se jim ztratili z dohledu; a když se za minutu nebo za dvě uklidnili, začali znovu tancovat. Jdou si dál svou cestou a jeden by si skoro myslel, že se s vámi nikdy nesetkali.“

„Díky Bohu za to!“ povzdechla si Cordelie ulehčeně. „Možná, že ta hudba přece jen k něčemu je!“

„Ale jak jste se jich zbavili, děti? Doufám, že nikdo nebyl zraněn...“

„Jenom jsme po nich házeli klacky,“ ujistil ho Magnus. „Možná jsme někoho zasáhli, ale určitě jsme nikomu neublížili. Nejvíce na ně

zapůsobil tenhle hafan.“ Opatrně položil ruku psovi na hlavu. „Skočil po nich tak nečekaně, že je na útěk zahnal už jen to překvapení.“

„Pak je to cenný přítel.“ Fess se přiblížil a pes k němu natáhl čenich a zavěřil. Vzápětí kýchl a zatvářil se rozhořčeně.

„Takový nos se ošidit nedá,“ povzdechl si kůň. „Teď už ví, že nejsem skutečný kůň.“

„Můžeme si ho vzít s sebou domů, Fessi?“ zeptal se Geoffrey.

Robot stál chvíli tiše a pak pomalu řekl: „Můžeš si ho domů přivést, Geoffrey - ale jestli bude smět *zůstat*, to už musí rozhodnout vaši rodiče.“

Pes dychtivě vrtěl ocasem.

„Táta by nikdy neodehnal tak odvážného spojence,“ namítl Geoffrey.

„Myslím, že máš pravdu - ale odmítám se v té věci jakkoliv vyjadřovat. Prikaž mu, aby zůstal tady, a možná se k nám připojí, až se budeme vracet domů.“

Geoffrey poklekl na jedno koleno, uchopil psa oběma rukama za hlavu a zadíval se mu do očí. Zvíře jeho pohled opětovalo. Geoffrey se soustředil a vyslal do jeho mozku obraz, jak se dívá za čtyřmi odcházejícími dětmi a koněm, a psovi poklesla dolní čelist. Pak mu Geoffrey předvedl, jak se kolem stmívá, nastává noc, znovu vychází slunce a znovu nastává večer; potom, krátce po dalším svítání se děti a kůň znovu objevili. Snový Geoffrey se sklonil a pohlídl psa, a na závěrečném obraze už děti, kůň i pes kráčeli spolu.

Pes zavyl a Geoffrey četl v jeho mysli obrazy, ve kterých se na děti vrhala smečka vlků a on je zaháněl, pak stejný pes zuřivě štěkal na lupiče, kteří se obrátili a dali se na útěk, útočil na medvěda, trhal a kousal, dokud šelma nezůstala ležet mrtvá a děti svého nového přítele hladili a nešetřili chválou a obdivem.

„Bratře,“ řekl Geoffrey, „on...“

„Viděl jsem; přeje si nás ochraňovat před všemi nebezpečnostvými, která číhají v lese, protože nevěří, že jsme dvacetkrát mocnější, než kterýkoliv pes může být.“ Magnus poklekl vedle zvířete a smutně potřásl hlavou. „Ty nemůžeš vykonat takové skvělé činy, protože jsi jen pes, pse. A my tě nemůžeme vzít s sebou,

protože nevíme, kam vlastně jdeme a nemůžeme čekat na nového člena naší skupiny.“

Zvíře svésilo hlavu a přestalo vrtět ocasem.

„Ne, tak zlé to přece není,“ namítl Geoffrey, pohladil svého nového přítele po hlavě a poškrábal ho za ušima. „Jsi skutečně silné a podivuhodné zvíře a rád tě přijmu za svého společníka po všechna léta svého mládí!“

Pes pozvedl hlavu a zadíval se na něj s nadějí.

„Nemůžeš být trochu trpělivý a počkat tu na nás?“ zeptal se ho Geoffrey. „Až se vrátíme, odvedeme si tě s sebou domů. Uděláš to pro mě?“

Pes na něj tiše hleděl. Pak znovu otevřel tlamu a několikrát šlehl ocasem po zemi.

„Hodný!“ Geoffrey jej poškrábal za ušima a energicky vstal. „Počkej tu na nás a připrav se na to, že z tebe bude stájový pes... Nebude ti to vadit, Fessi?“ Tázavě se podíval na koně.

„Budu poctěn, že se budu moci dělit o stáj s tak věrným společníkem, Geoffrey - ale nezapomínej, že rozhodnutí stále závisí na tvých rodičích.“

„Samozřejmě, Fessi! Ale pokud mu dovolíš, aby bydlel s tebou ve stáji, nemyslím, že by máma něco namítala!“

„Tak už pojďme.“ Cordelie je pozorovala se špatně skrývanou netrpělivostí. „Západ čeká.“

„Ano! Už jdeme - a rádi!“ Geoffrey se otočil a svižně vyrazil po cestičce, ale ještě dvakrát se otočil, aby zamával psovi na rozloučenou. Vůbec neslyšel, jak si jeho sestra tiše mumlá něco o velké páchnoucí a uslintané potvoře.

Kapitola 8

Les začal rídnout; stromy rostly stále dál od sebe a byly teď tenčí. Jak se blížilo poledne, terén se postupně zvedal a děti pojednou zjistily, že se nacházejí na okraji horského vřesoviště. Vítr jím čechrал vlasy a otevřený prostor před nimi jim pozvedl náladu. „Óóó!“ zvolala Cordelie, „tady by se dalo tančit!“

„Raději ne, prosím,“ řekl Fess rychle. Dokonce i tady se z kamenů kolem nich ozývaly tiché opakující se hudební motivy.

Magnus se rozhlédl a zakabonil se. „Nevidím žádné potoky ani jezera, Fessi.“

„A mnoho jich tady ani nenajdeš. Povrchová voda je na vřesovištích vzácná. Až nějakou nalezneme, musíme si ji nabrat do měchů na pití.“

„A když nenajdeme?“

„Pak budeme muset jít pořád dál,“ prohlásil robot rozhodně, „dokud ji nenajdeme.“

„Není to nebezpečné, Fessi?“

„Kdybyste byly obyčejné děti, tak by to bylo. Jenže vy umíte létat; když budete mít žízeň, můžete letět.“

Cordelie nasucho polkla. „Já už žízeň mám.“

„To je jenom proto, že jsme o tom teď mluvili, Cordelie.“

„Mohl bych doletět k potůčku, u kterého jsme včera v noci tábořili,“ navrhl Gregory.

Fess pozvedl hlavu. „Samozřejmě! Neustále se mi nedaří kalkulovat při řešení okamžité situace s vašimi paranormálními schopnostmi.“

„Chtěl jsi říct, že pořád zapomínáš, co doopravdy umíme.“

„Zapomínat' není ten správný výraz,“ usoudil Fess.

„Je to prostě tak, že se na to schválně snaží nemyslet,“ zamumlal Geoffrey, ale jeho Velký bratr ho zasyčením umlčel.

Fess předstíral, že nic neslyšel: „Žízeň pro nás ve skutečnosti žádné nebezpečí nepředstavuje, protože si můžete opatřit vodu kdykoliv. Na druhé straně: před námi jsou močály, děti. Držte se

cestiček. Kdybyste se dostali na měkkou půdu, mohl by vás močál pohltnout úplně.“

„Ne když jsi s námi, Fessi,“ pípl Gregory.

„Ale maminka by tě nepochválila, kdybys domů přišel celý od bláta,“ namítla Cordelie. „Dívejte se, kam šlapete, bratři.“

Gregory pohrdavě našpulil rty, ale pak vykročil vedle svého nejstaršího bratra po cestičce. Geoffrey a Cordelie šli před nimi a Fess celý průvod uzavíral.

Po chvíli se dostali na vrchol malé vyvýšeniny a zjistili, že jim cestu zahradil obrovský balvan. Na něm ležel pár zářivě modrých dívčích střevíčků.

Cordelie radostně vykřikla a rozběhla se ke kamennému podstavci. „Jé! Ty jsou tak nádherné!“ Popadla střevíčky a nastavila je paprskům slunce. „A tak heboučké.“

„Heboučké?“ zeptal se Gregory s očima vytřeštěnými. „Jsou snad látkové?“

„Ne, je to kůže - ale je zvláště hebká na omak.“

„Je to povrchově upravená kůže, které se říká semiš,“ vysvětlil jí Fess. „Cordelie! Ty střevíce nejsou tvoje!“

„Ale komu jinému by mohly patřit?“ Cordelie si rychle zula vlastní střevíce a obula si ty, které našla. „Pokud je tu někdo jen tak nechal ležet, asi už je nechtěl! A koukněte se, jsou úplně nové!“

„Právě to mi připadá divné,“ zabručel Magnus. „Čímpak to asi je, že jim vůbec nedůvěřuju?“

Najednou zazněl obzvlášť silný basový tón. Magnus uskočil stranou a zjistil, že na místě, kde ještě před okamžikem stál, přistál nový kámen. „Ty povykující kameny jsou hotová epidemie.“

„Ony *jsou* epidemie,“ řekl Gregory, pak se podíval na svou sestru a ve tváři se mu objevilo zděšení. „Cordelie! To ne!“

Cordeliiny nohy samy podupávaly v rytmu hudby z kamene a tělo se jí při tom vlnilo. „Proč ne? Aha, teď už chápu, proč má ta hudba tak výraznou rytmiku - je to taneční hudba!“

„Na podobné zábavy už nemám žaludek,“ prohlásil Magnus. „Všichni jsme viděli, co to s lidmi dělá. Okamžitě je sundej, Delie! Padáme odsud!“

„Na tančení není nic špatného, Magnusi,“ řekl Fess. „Jen ať se chvíli baví - tolik přece nikam nespěcháme.“

Magnus k němu překvapeně vzhlédl a obdařil ho pohledem, který robota jasně obviňoval ze zrady. Fess se ale díval jen na Cordelii, nehybně a trpělivě jako kovový patník.

„Něco tak hloupého jsem ještě neviděl,“ odfrkl si Geoffrey opovržlivě, „tancovat na hudbu, která se skládá jen ze samého DŮ-DŮ-DŮ.“ Pak začal hopsavě parodovat Cordeliiny taneční kreace.

Dívka pobouřeně vykřikla. „Ty závistivče! Nedokážeš snést, že se někdo jiný baví, aniž bys ho začal shazovat?“

„Pozor, bratře,“ varoval ho Magnus. „Dívej se, kam šlapeš!“

„Co tě vede, tančím jako víla při měsíčku,“ ušklíbl se Geoffrey, ale aniž si to sám uvědomoval, postupně přestával sestřin tanec parodovat a tančil doopravdy. Jeho kroky se přizpůsobily rytmu hudby a po tváři se mu roztáhl široký úsměv.

„Bavíš se tím stejně jako já!“ zasmála se Cordelie.

Geoffrey se okamžitě zastavil a zbledl nad tou urážkou. „Nikdy! Tancování je holčičí zábava!“

„Až budeš dospělý, zjistíš, že tanec má svůj půvab i pro tebe, Geoffrey,“ ujistil ho Fess, „stejně jako to, že společnost mladých žen může být nanejvýš příjemná.“

„Tak to raději abych nikdy nedospěl!“

„Tohle neříkej, prosím tě!“ řekl Gregory rychle. „Nezapomínej, že na Gramarye se přání občas plní.“

Geoffrey po něm šlehl pohledem, ale neřekl nic.

„Myslím, že už jsme ztratili dost času,“ usoudil Fess. „Konec tance, Cordelie - musíme pokračovat v cestě.“

„Vždycky mi zkazíš každou zábavu,“ stěžovala si Cordelie. „Ale slunce už se chýlí k západu, takže bychom opravdu měli vyrazit.“

„Tak pojď,“ přidal se k robotovi Magnus. „Přestaň tančit.“

„Vždyť už netančím!“

„Ale tančíš!“ ušklíbl se Geoffrey. „Zrovna teď sis zase poskočila.“

„Přece si doopravdy nemyslíš, že jsi přestala tančit, Delie?“ zeptal se Gregory.

„Ne, nemyslím.“ Dívčin hlas zněl náhle poplašeně. „Ale můžete mi věřit, bratři, že se snažím. Nechte toho, nohy moje neposedné!“

Fess pozvedl hlavu. „To ty tvoje střevíce. Tančí samy. To ony tě nenechají přestat!“

„Jak je to možné?“ namítl Gregory. „Střevíce přece nejsou živé!“

„Možná svým způsobem ano - nebo přinejmenším oživené, jako všechny věci, které jsou vyrobeny z čarodějnického mechu!“

„Střevíce z čarodějnického mechu!“ zvolal Magnus nevěřící. „Ty by přece nic nevydržely.“

„Myslím, že nemusí vydržet o mnoho déle než Cordeliiny síly, aby odvedly svou práci,“ odpověděl Gregory. „Honem, musíme jí je přislápnout! Znehybníme je!“ A skočil po Cordelii, aby jí oběma nohama dupl na střevíčky.

Ale střevíčky obratně uhnuly a Cordelie zaječela: „Nešlapej mi na moje modré semišky! Dělej si co chceš, ale na moje střevíce mi nešlapej!“

„No tak musíme chytit tebe!“ Gregory skočil a objal ji kolem pasu - a ve stejném okamžiku nad vřesovištěm zazněl vítězoslavný výkřik, zpoza balvanu vyskočila velice statná žena a zatočila nad hlavou sítí. Na sobě měla širokou sukni, tvář měla pokrytou růží a pudrem, a výstřih měla tak hluboký, že překračoval všechny zákony estetiky. „Dva najednou!“ zakrákorala. „Za tyhle dostanu spoustu zlata!“ Sít' jí zavířila nad hlavou, závaží na okrajích způsobila, že se roztáhla do šířky a pak dopadla na Cordelii a Gregoryho. „Chytila jsem, chytila!“ povykovala žena a vyrazila k hromadě sít'oviny, která sebou zmítala a házela, protože Cordeliiny střevíce nepřestávaly tancovat.

Cordelie vyjekla a Gregory zavolal: „Bratři, pomozte mi!“

Magnus a Geoffrey rychle přispěchali ke svým mladším sourozencům. Magnus objal Cordelii v medvědí sevření, zatímco Geoffrey se jí chopil kolem kolen. Cordelie se skácela k zemi a Magnus upadl s ní, ale její střevíce dál divoce poskakovaly, jak se snažily pokračovat v tanci. Geoffrey to uviděl a začal je své sestře tahat z nohou.

„Jděte pryč! Jděte pryč!“ ječela babizna a hnala se po nich. „To je můj úlovek!“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Ne, to je moje sestra!“ zavrčel Geoffrey v obličejí brunátný hněvem. Pak šlehl po korpulentní lovkyni pohledem. Baba zavrávala, jako by se v běhu srazila s fotbalovým zadákem a Geoffreyovi se konečně podařilo stáhnout Cordelii z nohy jeden střevíc.

„Au!“ vyjekla dívka. „Jemněji, bratře! To, co držíš v ruce, není špalek necitlivého dřeva!“

„Promiň, sestřičko, ale na jemnosti teď není čas.“ Geoffrey jí strhl z nohy druhý střevíc.

Vzduchem zasvištěla druhá síť, která povalila všechny čtyři na jednu velkou a divoce se zmítající hromadu. Babizna zajásala a udeřila Magnuse, až spadl na Cordelii. „Já vám ukážu napadat starou ženu! Spratci nevychovaní! Teď vás mám všechny!“

„Kdo jsi?“ zvolal Magnus, konečně připravený na další nebezpečí ze seznamu, ale otlá ženština se jen zahihňala. „Pouze ubohá opuštěná žena, mládenečku. Ale můžeš mi říkat Arachne, protože jsem tě chytila do své sítě!“

Geoffreyovi se podařilo vytáhnout levou rukou dýku a začal přeřezávat provazy. Magnus si toho všiml a snažil se odvést Arachninu pozornost. „To ty jsi vytvořila tyto střevíce?“

„Nikoliv! Možná, že nejsem zrovna výlupek ctností, dítě, ale čarodějnice nejsem! Našla jsem je u hudebního kamene. A posloužily mi dobře - protože zaměstnaly tu malou krasotinku dost dlouho, abych ji mohla chytit do sítě!“

„Ale co s ní chceš dělat?“ Magnus se snažil, aby jeho hlas zněl náležitě vyděšeně.

„Přece prodat ji, mládenečku, za ryzí zlato!“ opáčila Arachne. „Znám jednoho fajnového pána, který bydlí nedaleko odsud v jeskyni, a ten mi za ni zaplatí tím nejlepším zlatem. Už jsem mu nějaká děvčata prodala a nepochybuji, že o tuhle také projeví zájem. A řekla bych, že za vás mi dá ještě víc, protože jste kluci!“

„Koupit nás?“ zvolal Geoffrey pobouřeně. „Já nikdy nebudu otrok!“

„Už jím jsi!“ zakrákorala Arachne. „A budeš jím, ať si to přeješ nebo ne! Teď - necháš se svázat a půjdeš hezky sám přede mnou? Nebo tě musím bacit do kebuly a odtáhnout tě tam tak jako tak?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Jen mě udeř, jestli to dokážeš!“ zvolal Geoffrey a jediným trhnutím své dýky vyřízl v síti dlouhou díru. Arachne zaječela a uskočila. Pak bojovně vysunula bradu, pozvedla těžkou sukovitou hůl a napřáhla se k ráně.

Velký černý kůň jako by se vynořil ze země za jejími zády a vzepjal se na zadních.

Geoffrey se ušklíbl a ukázal jí přes rameno. „Pozor!“

„Myslíš si, že jsem hloupý spratek, abych se nechala nachytat na tak starý trik?“ odsekla Arachne těsně před tím, než ji ocelová podkova zasáhla do hlavy. Na tváři se jí objevil užaslý výraz, pak obrátila oči v sloup a skácela se k zemi.

„Ano,“ odpověděl jí zdvořile Geoffrey a pak se podíval na Fesse. „Mnohokrát ti děkuji, lstivý bojovníku. Jak starý vlastně jsi?“

„Pět set třicet jedna let, deset měsíců, tři dny, čtyři hodiny a padesát jedna minut, Geoffrey.“

„Ale kdo by to počítal?“ zamumlal Magnus, zatímco se vyprošťoval z rozřezané sítě.

„Terranských standardních, samozřejmě,“ dodal Fess.

Geoffrey strčil do Arachne špičkou nohy. „Možná bychom ji měli svázat?“

„A uděláme to její vlastní sítí,“ přisvědčil Magnus. Geoffrey přikývl, pak poklekl a začal spoutávat babiznu, zatímco Magnus pomohl Cordelii z druhé sítě. Dívka se posadila a tiše zasténala. „Děkuji vám, bratři. Takhle vyděšená už jsem nebyla ani nepamatuju.“

„Nechala tam ty střevíce jako nástrahu pro svou past,“ oznámil jí Gregory.

„Nejspíš jsem to měla tušit, bratříčku.“

Geoffrey pokrčil rameny. „Měla nebo neměla, chytila ses do pasti.“

„Ano? Jenom já sama?“

„Tví bratři se chytili, protože se ti snažili pomoci, Cordelie,“ připomněl jí Fess.

Dívka svésila hlavu. „Ano, já vím. A je mi to skutečně líto, bratři. Tolik jsem se bála!“

„Nakonec jsme stejně chytili lovce.“ Magnus objal svou sestru kolem ramen. „Přece bychom nedovolili, aby někdo ublížil naší jediné báječné sestře, že ne, kluci?“

„Ne!“ Geoffrey se podíval do země, aby zamaskoval, co cítí. „Dokud budeme naživu, nikdo se tě nesmí dotknout! Protože jsi *naše* sestra!“

„A ty jsi můj bratr.“ Cordelie vyskočila a sevřela Geoffreya v objetí, pak ho letmo políbila na tvář. Chlapec se s výkřikem odporu odtáhl, ale jeho sestra jen zářila. „A nikdo se nesmí dotknout *tebe*, pokud mu to *já* nedovolím!“

Pokud to byla špatná předzvěst pro jejich příští nápadníky, Fess byl jediný, kdo si toho všiml. Tak či tak, řekl jen: „Myslím, děti, že je čas, abyste se zase připojily ke svým rodičům.“

Všichni čtyři výzkumníci byli okamžitě na nohou a zasypali ho nejrůznějšími hlasovými projevy odporu. „Žádné nebezpečí nám nehrozí, Fessi!“

„Dokážeme se vyrovnat s jakoukoliv hrozbou!“

„Vždyť se ještě ani nezačalo stmívat!“

„Ještě jsme nezjistili to, po čem pátráme!“

„Já bych řekl, že jsme shromáždili dostatek informací,“ namítl Fess. „Teď bychom je měli protřídit, setřídit a vyvodit z nich závěry.“

„Možná dost, ale ne všechny!“ ohradil se Gregory. „Chtěl bys, abychom se pouštěli do hypotéz, když ještě nemáme žádné důkazy?“

Fess stál mlčky a bez hnutí.

„A je tu ještě ta druhá ubohá dívka!“ řekla Cordelie.

Hlava robotického koně se obrátila směrem k ní: „Jakou druhou nedospělou osobu ženského pohlaví máš na mysli?“

„Tu, kterou už Arachne prodala muži v jeskyni! Copak se můžeme k jejímu neštěstí obrátit zády?“

„Ne!“ zvolal Geoffrey. „Musíme ji vysvobodit!“

„Mohlo by to být nebezpečné, děti,“ namítl Fess pomalu.

„Pcha! Jeden jediný muž proti čtyřem čarodějnickým dětem? A kdyby se náhodou ukázal silnější, než si myslíme, můžeš vždycky zasáhnout a vypořádat se s ním.“

„Za předpokladu, že nebudu mít záchvat...“

„To není příliš pravděpodobné,“ řekl Magnus rychle - vždycky dokázal spolehlivě vycítit, když někdo potřeboval posílit ego. „A není ani příliš pravděpodobné, že bychom potřebovali zásah tvých silných kopyt.“

„Ale pokud máš pochybnosti, zeptej se táty,“ navrhl mu Gregory.

Fess tiše zapraskal. „Dobře, spojím se s ním.“ Obrátil se na severovýchod, otevřel tlamu, aby vytvořil talíř parabolické antény a vyladil patřičnou frekvenci. *Rode. Otče čaroději - tady Fess. Učitel volá hlavu rodiny - ozvi se, Rode.*

Příjem. Rodův signál byl slabý: vysílač, který měl nainstalovaný přímo v lebce, byl sestrojen pouze na krátký dosah.

Dostali jsme se do potenciálně nebezpečné situace, Rode. Mohlo by dojít k ohrožení dětí.

Pochybuji, odpověděl Rod. Ale stejně to musí být něco mimořádného, když jsi dospěl k názoru, že jsi v úzkých.

Já nejsem v úzkých, jsem na vřesovišti.

Ty sis vyvinul smysl pro humor? Jestli ano, připomeň mi, abych ti ho nechal zmodernizovat.

Samozřejmě, že ne. Ujišťuji tě, že je to pouhá náhoda. Fess si náhle uvědomil, že byl přistižen při omylu, což v jeho mozku vyvolalo logický skok takřka podobný emočnímu vzednutí. *Jenom jsem zaměnil dva významy jednoho slova; chybně jsem je interpretoval na základě kontextu. Ujišťuji tě, že už se to víckrát nebude opakovat.*

Vždyť na tom nezáleží. Jenom bys v tom měl být trochu obratnější, víš?

Aniž si to Rod uvědomil, Fess si jeho slova vyložil jako přímý příkaz. V robotově programovém vybavení došlo k potřebným změnám: nyní se Fess nemohl vyhnout žádnému vtipu nebo slovní hříčce, která by se mu naskytla - s výjimkou těch špatných, pokud je byl schopen rozeznat. *Zapamatuji si to. Což je přesně to, co by měla udělat ta ženština, nad kterou právě zvítězily tvoje děti.*

Cože? Rodův hlas zněl najednou velice vážně; Fess skoro slyšel, jak mu do žil prýští adrenalin. *Co jim udělala?*

Lapila je do pasti a zamýšlela je prodat muži, který žije v jeskyni.

Popadni ji a roztrhej ji na kusy, pomyslel si Rod zuřivě a pak přemýšlivě dodal: Ale zůstalo z ní vůbec něco, co by se ještě dalo roztrhat?

Samozřejmě, Rode. Tvoje děti jsou dobře vychované: vyhýbají se zbytečnému násilí kdykoliv je to jen trochu možné a nemají zálibu v zabíjení. Je jen v bezvědomí - a to jsem jí navíc přivodil já, ne jeden z tvých potomků.

Hlavně že už nepředstavuje hrozbu. V čem tedy spočívá to nebezpečí?

Zmíněná žena - Arachne si říká - už tomu muži v jeskyni prodala nejméně jednu mladou dívku.

A děti ji chtějí osvobodit? No, to jim těžko můžu neschválit. Jenom dohlédni, aby z toho chlapa zbylo něco, co by se dalo strčit do vězení, ano?

Učiním veškerá potřebná opatření, Rode. Fess si povzdechl. Takže ty se nebojíš o bezpečí svých dětí?

Když je čeká jen jeden oříšek k rozlousknutí? Jediné, čeho se bojím, je, aby ten darebák nebyl natolik zlý, že nebudou mít zájem brát na něj ohledy. Pokud by k tomu došlo, postarej se o něj raději sám, ano?

Jak si přeješ, Rode, přisvědčil Fess váhavě. Ale pořád tady existuje možnost, že dostanu záchvat dřív, než budu moci zakročit.

No dobře! povzdechl si Rod. Požádám Gwen o kontingent elfů, kteří by ti nenápadně kryli záda. Připadá ti to jako dostatečné bezpečnostní opatření?

Spíš jsem myslel, že bys dětem nařídil, aby se k vám připojily...

Následovala pauza. Fess soudil, že Rod probírá situaci s Gwen. Když konečně dostal odpověď, jeho předpoklad se potvrdil.

Ne. Kategoricky. Nemůžeme je úplně izolovat od světa, Fessi. Jestliže je na světě zlo, musejí se o něm něco dozvědět. Z první ruky.

Ta zkušenost by mohla být až příliš živá, Rode.

Podle toho, co jsi mi zatím řekl, neexistuje důvod se toho obávat. Zvláště s tvou ochranou a oddílem Maličkého lidu k tomu.

To by skutečně mělo stačit, připustil váhavě Fess. Ale nemyslím, že s tím budou hotovy do soumraku.

Samozřejmě, že budou - když poletí! A nenechávej je, aby se tím otrokářem zaobíraly příliš dlouho, ano?

Jak si přeješ, Rode. Půjde to ráz naráz.

Ráz naráz. Hodně štěstí, Starý šrote.

Fess se obrátil k dětem. „Vaši rodiče nic nenamítají - jen vás žádají, abyste byli opatrní.“

Děti propukly v jásot.

„Kde je ta jeskyně?“ zeptal se Geoffrey.

„To musíme zjistit z Arachniny mysli,“ odpověděl Gregory.

Ta, o níž byla řeč, zasténala.

„Už přichází k sobě.“ Geoffrey poklekl u korpušentní ženštiny na jedno koleno, ruku na jílci dýky. „Mluv, obludo! Odpověz nám!“

„Ne tak hrubě.“ Cordelie přiklekla po druhé straně jejich zajatkyň. „To květiny přitahují včely, ne kopřivy.“

„Tak si raději dej pozor na jejich žihadla,“ zavrčel Geoffrey.

„Dám.“ Cordelie natáhla ruku a popleskala Arachne po obličejí.

„Probuď se, ženo! Musíme se tě na něco zeptat.“

Arachne zamrkala, pak otevřela oči dokořán a zase je bolesti přimhouřila.

„Bolí tě hlava, že?“ soucítíla s ní Cordelie. „Ale mám pro tebe dobrou zprávu - kebuli máš celou, i když kopyto, se kterým se srazila, bylo hezky tvrdé.“

Arachne se převalila na bok a upřela oči na obrovského černého oře, který z důvodu věrohodnosti spásal trávu. „Odkud se ta bestie vzala?“

„Byl s námi pořád. Viděla bys ho sama, kdybys poslechla mé varování,“ ušklíbl se Geoffrey.

Arachne se otočila a probodla ho pohledem.

Gregory za jejími zády řekl: „Nemám pocit většího prostoru ve své hlavě ani žádné známky, že by slyšela naše myšlenky.“

Arachne se bleskově otočila; málem si vyvrátila krk, jak se snažila Gregoryho zahlédnout. „Co je to za stvoření, že tady mluví o poslouchání myšlenek?“

„Je to jen malý čarodějník,“ uklidnila ji Cordelie. „Můj bratr.“

„Tvůj bratr!“ Arachne zděšeně vytřeštila oči. „To znamená, že ty jsi...“

„Čarodějnice.“ Cordelie přikývla. „A ty, jak jsme zjistili, nejsi. Jak jsi přišla k těm tančícím střevíčkům?“

„Už jsem vám to říkala - našla jsem je u hudebního kamene.“ Arachnin obličej zbledl a Geoffrey spokojeně přikývl. *Je příliš vystrašená, než aby nám lhala.*

Bojí se, přisvědčila Cordelie a nahlas řekla. „Jak jsi zjistila, v čem spočívá jejich moc?“

„Natáhla jsem si je na nohy a ony začaly samy od sebe tančit.“

Cordelie se podívala na Arachniny obrovské nohy. „Jak sis mohla about tak malé střevíčky?“

Arachne hanbou zrudla, ale Gregory řekl: „Podle mě se dokážou přizpůsobit velikosti nohy toho, kdo si je obuje.“

Spoutaná žena zbledla ještě víc.

Cordelie přikývla. „Je to součást jejich magie. Ale jak se ti je podařilo zout?“

„Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem upadla,“ odpověděla Arachne, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

„Nemá prostě výdrž mládí,“ řekl Geoffrey posupně. „A pak tě napadlo, že bys je mohla použít jako past na mladé panny?“

„No, řekněme na mladá děvčata.“ Korpulentní žena se zamračila. „Jedna taková sem přišla, obula si čarovné střevíce a hned začala skotačit jako utržená z řetězu. Když se unavila, hodila jsem na ni síť a tak jsem ji lapila.“

„Proč? Tehdy už jsi toho muže z jeskyně znala?“

„Ano, protože jsem ho vídala v noci, jak stojí v měsíčním světle.“

Cordelii napadlo, co ta žena asi dělala v noci v lese.

Patrně se toužila naučit čarovat, odpověděl jí v duchu Magnus, *a jelikož neuspěla, o to víc se bojí těch, kdo čarování ovládl.*

A to, že jsme tak mladí, je pro ni jen dalším trnem v oku, přisvědčil Gregory.

„Jak tě napadlo, že by ten muž chtěl koupit dívku?“

„Viděla jsem, jak se plíží za děvčetem, které na mýtině čekalo na svého chlapce. Vrhł se na ni a odvedl ji s sebou do jeskyně - tehdy jsem se dozvěděla, kde bydlí.“

Cordelie ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. *Co je to za člověka, že po nocích loví dívky?*

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Velice zlý, samozřejmě. Geoffreyovy myšlenky byly velice ponuré. *Nepochybuji, že je jeho duše zvrácená.*

Musíme od něj vyčistit les, souhlasil Magnus.

„Co té dívky udělal?“ otázala se Cordelie.

„Nic, co by jí viditelně uškodilo,“ odpověděla Arachne, „protože jsem se tam šla podívat i následujícího dne a viděla jsem ji sedět v ústí jeskyně; byla jen zamlklá a bledá.“

„Nesnažila se uprchnout?“ Magnus se zamračil.

„Ne - to znamená, že jí moc neublížil, že?“

„Buďto tak, nebo ji těžce zranil na duši a ne na těle,“ odpověděl Magnus ponuře. „Ty obludo! Viděla jsi, co udělal, a přesto jsi mu prodala mladou dívku?“

„Ano.“ Arachne vzdorovitě vysunula bradu. „Protože mi nepřipadalo, že by jí nějak zvlášť ublížil. A platil zlatem.“

„Zlato podle tebe stojí za život mladé dívky?“ Geoffrey si odplivl. „No dobře! Ted' prodáme katovi tebe a vezmeme si zlato za tvůj život!“

Arachne zděšeně vytřeštila oči.

„Ona si neuvědomuje, co způsobila,“ namítl Gregory.

„Ale ano.“ Magnus se zamračil a sklonil se nad babicí. „Kde je ta jeskyně, obludo?“

„Přece na severozápadě, hned u temné tůně před útesy,“ vykoktala Arachne zděšená výrazem v Magnusově obličeji. „Nechcete... nechcete tam za ním jít, že ne?“

„To je naše věc,“ odsekl Geoffrey, „stejně jako co uděláme s tebou, bojím se.“ Podíval se na Magnuse. „Co navrhuješ, bratře?“

Arachne poplašeně zaječela: „Přece byste mi neublížili?“

„Proč ne?“ opáčil Geoffrey. „Cítila jsi snad nějaké zábrany, když jsi ubližovala mé sestře?“

„Ale... ale já jsem nevěděla, že je čarodějnice!“

„Jinými slovy nevěděla jsi, že se dokáže ubránit.“ Geoffrey se od svázané ženy znechuceně odvrátil. „Ať už s ní uděláme cokoliv, bratře, pořád to bude málo.“

„Ale *já* cítím zábrany jí ublížit,“ řekl Magnus pomalu. „Copak nejsme lepší než ona, bratře?“

Arachne si úlevou povzdechla.

„Takže ji odvedeme do vězení?“ zeptal se Gregory.

„Jaký máme důkaz o jejích zločinech?“ otázal se Geoffrey.

„Pouze naše slovo proti tomu, co vypoví ona,“ odpověděl Magnus smutně. „A to je slovo dětí proti tvrzení dospělé ženy. Ne, musíme najít jinou spravedlnost, které ji předáme.“

Arachne znovu ztuhla a oči se jí rozšířily.

Geoffrey se zamračil. „O jaké spravedlnost to mluvíš?“

„O té, která je spjata se samotnou zemí.“ Magnus vzhlédl a zavolal: „Při dubu, jasanu a hlohu! Jestli mě slyšíš, hrdý Robine, přijď, prosím!“

Arachne na něj vytřeštila oči a zlá předtucha, která se jí zmocnila, ještě zesílila; ale Magnus se ani nehnul a jeho sourozenci čekali naprosto mlčky.

Pak se rozhrnulo listí a na cestičce se objevil Puk. „Proč jsi mě zavolal, synu Velkého čaroděje?“

„Žádám tě, abys soudil tuto ženu, Robine.“

Puk se otočil a uviděl spoutanou babiznu. Jeho oči se zúžily do zlověstných skulinek. „Ano, už jsem se s ní setkal, ale její provinění nebyla tak velká, abych ji za ně ztrestal. Co provedla teď, že jsi dospěl k názoru, že je hodná naší pozornosti?“

„Unesla dítě ženského pohlaví,“ odpověděl Magnus, „a prodala je muži, který bydlí v jeskyni.“

Pukova tvář zkameněla. „Víme o něm; je to upír.“ Pomalu se otočil k Arachne. „A ty jsi mu prodala pannu?“

Žena pohlédla do elfových očí a začala ječet.

Kapitola 9

Pro Roda a Gwen to bylo pomalé putování, protože museli často čekat, až kameny absorbují dostatek čarodějnického mechu a rozdělí se. Několikrát dokonce trochu podváděli, když kámen sami dovalili k nejbližší houbě. Než se posunuli o pouhých sto metrů, měli děti z dohledu.

Slunce už zapadalo, když je létající kameny zavedly z lesa na louku. V šeru před nimi se táhl další pruh stromů.

„Musíme dát tomu ubožátku šanci,“ poznamenala Gwen, když popostrkávala jeden kámen k trsu trávy porostlé houbou.

Ale Rod něco zaslechl a otočil se, aby se podíval. „Gwen...“

„Ano, můj pane?“

„Někdo nás, ehm... sleduje.“

Gwen vzhledla, podívala se a zaječela.

Bylo to velké asi jako pony, ale mělo to dlouhý huňatý ocas a hrubou šedou srst.

„Ty máš ale velké zuby, babičko,“ zamumlal Rod.

Byl to skutečně vlk a tancoval k nim na tlapách velkých jako talíře.

„Budeme bojovat, nebo uletíme?“ Gwen si připravila koště - jako bojovou hůl.

„Dáme se na ústup, ale myslím, že můžeme docela klidně zůstat na zemi.“ Rod kývl hlavou k obrovskému zvířeti. „Tímhle způsobem se příliš rychle nepohybuje.“

Vlkovy tlapy kmitaly v rytmu nějakého složitého tance. Byl překvapivě elegantní, ale vyžadoval dva kroky vzad na každé tři dopředu.

„To je pravda,“ přikývla Gwen. „Měli bychom zamířit k tomu vzdálenějšímu lesu, můj pane, protože tam to můžeme vlákat do pasti, pokud by to bylo třeba.“

„To je pravda.“ Rod vyrazil za svou ženou a pak se krátce ohlédl přes rameno. „Ehm... nefunguje to.“

Gwen se rovněž ohlédla a zjistila, že vlk svůj tanec značně zrychlil. Každým krokem se k nim teď povážlivě přibližoval. „Musíme jít rychleji - les je pro nás výhodnější.“

„Když to říkáš.“ Rod náhle pocítil ten starý atavistický strach z ostrých zubů, které na člověka v noci číhají v lese. Spíš aby uklidnil sebe než ji, řekl: „Samozřejmě, kdyby to bylo nutné, můžeme se s ním vypořádat kdykoliv.“

„Jistě.“ Gwen se zamračila. „Ale udělala bych to velice nerada, protože je to živá bytost stejně jako ty nebo já.“

„Živá,“ přisvědčil Rod, „ale nebezpečná ovčím a vesničanům. Nemůžeme dovolit, aby se takové bestie volně pohybovaly po kraji, Gwen.“

„Možná bychom ho mohli ochočit,“ navrhla.

Rod zavrtěl hlavou. „Ať už to stvořila něčí představivost nebo geny, je to divoké zvíře. Musíme najít nějaký způsob, jak tomu vytrhat zuby.“

Ty zuby už se nebezpečně blížily. Ostře růžový jazyk, který mezi nimi visel, vzbuzoval skoro dojem úsměvu a oči zvířete zářily v šeru.

„Za prvé,“ procedil Rod skrze semknuté rty, „myslím, že se raději vzneseme. Připravená?“

Něco se mihlo nad jejich hlavami, ozvalo se zatřepotání křídel a pak táhlý, truchlivý výkřik. Stepující vlk zavyl, uskočil stranou a pak se vrhl vzhůru. Jeho čelisti sklaply, ale obrovský pták letěl dál. V příštím okamžiku však zakroužil nad jejich hlavami a zdálo se, že tanečník ve vlčím rouše bude muset na svou zamýšlenou kořist zapomenout. Noční duch prohnul křídla, natáhl pařáty a přistál mezi vlkem a lidmi - dva a půl metru vysoká sova, jejíž obrovská křídla se před nimi roztáhla jako štít. Rod zahlédl zobák dlouhý jako jeho ruka a oči jako talíře, upřené na šelmu. Nocí se znovu rozlehl táhlý křik.

„Hu-ů-ů-ů-ů,“ zahoukal gigantický opeřenec. „Hu-ů-ů-ů-ů!“

„To má být hrozba?“ otázala se Gwen.

„Hrozba nebo uklidnění, mým uším to zní jako hudba. Ale toho vlka doopravdy zadržet nemůže, že ne?“

Čtyřnohý tanečník zjevně došel ke stejnému závěru. Zlověstně zavrčel a přikrčil se ke skoku.

„Hu!“ prohlásila obří sova, tleskla křídly a vlk zaraženě ucouvl.

Než mohl znovu zaujmout svou pozici, zaznělo nocí zvučné zadunění gongu a objevila se zvláštní postava, která s rukama roztaženými nešikovně balancovala před obří sovou. Na hlavě měla vysoký špičatý klobouk pomalovaný fialovými a levandulovými spirálami a posetý hvězdami a půlměsíci. Stejný vzor měl i její záplatovaný háv, větší přinejmenším o pět čísel. „No tak, no tak, copak se to tu děje?“ Otázal se mužík rozmrzelým hlasem. Pak se podíval na sovu přes obrovské kulaté brýle. „Proč jsi mě zavola, Houkale?“

Král noci krátce zahoukal a kývl hlavou směrem k vlkovi. Záplatovaný čaroděj se otočil a upravil si brýle na nose. „Copak to je? Copak to je? Tančící vlk, říkáš? Dobře, tak ať si tančí!“

Sova znovu zahoukala.

„Lidé?“ Čaroděj se překvapeně podíval na Roda a Gwen. „Ach! Dobrý večer, jsem čaroděj Dobroděj.“

„Ehm... těší mě.“ Rod doufal, že nezírá příliš upřeně. „Já jsem Rod Gallowglass a tohle je moje žena, Gwen.“

„Velký čaroděj?“ vykřikl Dobroděj překvapeně. „A Zázračná čarodějnice s ním! Vy mě přece nepotřebujete! Dokázali byste to zvíře stáhnout z kůže a vycpat dřív, než jste ho vůbec zahlédli!“

„To ano,“ připustil Rod, „ale váháme, jestli to máme udělat. Koneckonců, to zvíře dělá jen to, co je mu vrozené, a nechtěli bychom zmařit jeho život, pokud se tomu můžeme vyhnout.“

Dobroděj vzhlédl a ve tváři se mu objevil uctivý výraz. „Ano, jistě. To chápu. Samozřejmě, máte pravdu.“

„Nedalo by se to zvíře zkrotit?“ otázala se Gwen opatrně.

„Hm.“ Dobroděj nakrabil obočí. „Vy se ve zvířatech moc nevyznáte, že? Nu, ale tohle je výjimečný případ. Uvidíme, co se dá dělat.“ Náhle se usmál. „Je to hezké cítit pro změnu, že dělám něco, co má nějaký význam.“ Pak se obrátil zpátky k vlkovi.

„Je docela hodný,“ poznamenala Gwen opatrně.

„Určitě,“ přisvědčil Rod. „Na druhé straně mi připadá krapánek šílený.“

„No tak, Tanečníku,“ řekl čaroděj. Tón jeho hlasu byl pevný a laskavý zároveň. „Vážně nesmíš obtěžovat tyhle lidi.“

Vlk zavrčel.

„Ale ano, já vím, že máš hlad,“ přikývl Dobroděj, „ale oni mají také právo žít, víš. Docela chápu, když si ulovíš nějakou tu ovci, tu a tam možná i tele - ale jíst lidské bytosti je přísně zakázáno!“

Vlkovo vrčení bylo čím dál zlověstnější.

„Ne!“ Prohlásil Dobroděj rozhodně. „To je absolutně vyloučeno! Ve skutečnosti by ses měl omezit na srnky a králíky, výjimečně možná kance. Koneckonců, zabíjení dobytka dříve nebo později znamená lovce s vlkodavy.“

Na to vlk zaklonil hlavu a táhle zavyl. Rod a Gwen zmateně zírali - ale ještě víc se divili, když vytí začalo táhle stoupat a pak kolísat, až se v něm dala docela jasně rozeznat melodie. Její rytmus se zjevně shodoval s rytmem muzikálních kamenů, které byly roztroušeny po obvodu louky. Koncert ukončilo dlouhé táhlé zavytí, které chvíli vibrovalo a pak odeznělo do noci. Až na zvuky cvrčků a skřehotání žab v dáli - nebo to byla hudba z kamenů? - zavládl klid.

Ale Dobroděj jen přikývl. Z rukávu vytáhl něco tenkého a dlouhého.

„Čarovná hůlka?“ zeptal se Rod.

Čaroděj však přiložil hůlku ke rtům a začal na ni hrát. Nádherná melodie zazněla nocí, obklopila vlka a zahalila ho závojem konejšivých tónů stoupajících a klesajících v rytmu muzikálních kamenů. Pak Dobroděj flétnu zase odložil a začal zpívat:

*„Když jsi jen jeden, jsi sám, samotný,
pak těžko je ti na světě žít!
Ale dva jsou dva, to věc je jasná
vždy lepší je přítele mít!*

*Toužit a nemít, může tě zlomit,
sdílet štěstí je příjemnější!
S přítelem dlít může nuda být
však věř, není nic krásnější!*

*Komu vládne zlost, nemá nikdy dost,
však chamtivec šťastný nebývá!
Kdo nenávidí, jen sebe vidí,*

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

v duchu se stále užívá!

*Dávej a získej, co máš, to sdílej,
děj se se správněnou duší!
Dej a dostávej, hledej a nalézej srdce,
jež v rytmu s tvým buší!“*

Vlk seděl, hlavu nakloněnou na stranu, sledoval čaroděje, který s úklonou znovu pozvedl flétnu k ústům, zahrál poslední veselou melodii, pak flétnu schoval a uklonil se vlkovi. Pak se zvedl, hlavu nakloněnou ve stejném úhlu jako vlk.

Velký vlk vstal, přitancoval k čaroději a podal mu tlapu.

Dobroděj nabízenou tlapu přijal, vážně se uklonil, podíval se vlkovi do očí a přikývl. Vlk mu kývnutí oplatil, pak se otočil a pomalu se vrátil zpátky do lesa, odkud přišel.

Gwen ze sebe vydala dlouho zadržované vydechnutí a Rod řekl: „Úžasně! Opravdu pochopil, co ses mu snažil říct?“

„Samozřejmě, že ano! Co jsem mu nemohl sdělit slovy, řekl jsem mu melodií! Koneckonců, tančící vlk by měl mít hudbu v krvi, že?“

„Chápu,“ přikývl Rod a Gwen dodala: „Jsi si jistý, že teď už neublíží žádné lidské osobě?“

„Naprosto jistý,“ přisvědčil Dobroděj, „protože i jen krátké působení hudby přináší našim myslím harmonii. Ale slibuji ti, že ho budu po několik týdnů denně kontrolovat, abych měl opravdu absolutní jistotu.“

„Děkujeme ti,“ řekla Gwen pomalu. „To, co jsi dokázal s tím divokým zvířetem, překonalo veškeré mé nadání.“

Dobroděj zrudl rozpaky, ale nahlas řekl: „Ale ne, má paní, v žádném případě! Tvému nadání se ani zdaleka nepřibližuji, ne, pokud je alespoň z poloviny pravda to, co se o něm vypráví. Tvé magické schopnosti jsou bezpochyby mnohem větší než moje!“

Na to se Gwen usmála: „To neříkej, dobrý muži. Ale musím ti poděkovat i za tvého přítele, který nás zavolal v hodině potřeby.“

„Kdo, Houkal?“ Dobroděj překvapeně vzhledl. „Ale on mě přece nezavolal - on mě vytvořil!“

Houkal rozčileně zahoukal.

„Ne, to není pravda, Houkale, a ty to víš!“ prohlásil Dobroděj rozhodně a pak se obrátil, aby vysvětlil: „On tvrdí, že já jsem vytvořil jeho, ale všichni přirozeně víme, že je to nesmysl, že? Ano, samozřejmě že je, jak by mohl takový popleta jako já mít dost představitivosti k vytvoření tak podivuhodného ptáka?“

„Hu-ů-ů-ů-ů!“ odpověděla obří sova sebejistě.

„Ale to je hloupé!“ Dobroděj se zamračil. „A už se nikdy nenazývej ptačím mozečkem! Víím dobře, jaký jsi, protože jsi můj velice blízký přítel, ano, nejlepší přítel v celém vesmíru nebo alespoň v té části, kde existuje život!“

„Hu!“ opáčila sova, pak se uklidnila a posléze upadla do trucovitého ticha.

„To je starý argument.“ Dobroděj si povzdechl a obrátil se zpátky k Rodovi a Gwen. „On trvá na tom, že jsem ho vytvořil, zatímco já jsem přesvědčen, že on vytvořil *mne*. Nečekám, že se někdy dozvíme pravdu. Na druhé straně je to jediná věc, na které se neshodneme.“

„To jste si vybrali skutečně skvěle,“ řekla Gwen s úsměvem. „Pokud už se přátelé musejí hádat, pak by to mělo být o něco podobného.“

„Musejí,“ odpověděl Rod tiše. „Tu a tam musejí. Být *příliš* dobří přátelé prostě nesneseme.“

Tím si vysloužil podezíravý pohled jak od své ženy, tak od čaroděje, ale obří sova odpověděla velice dlouhým a hlasitým *Hů-ů-ů-ů-ů!*, které znělo velice spokojeně s Rodovým vysvětlením situace.

Rod vzhlédl, zaujat náhlou změnou v rytmu hudby. „Víš, připadá mi, že máte vliv na atmosféru.“

„Na tu hudbu z kamenů?“ Dobroděj jeho domněnku odbyl mávnutím ruky. „To dělá Houkal pořád. Pokaždé, když se objeví, změnění melodii. Ne že by to nějak vadilo, že? Vytváří kolem sebe přátelskou atmosféru.“

„Ale my sledujeme stopu kamenů, abychom odhalili jejich původ!“ Gwen se k němu obrátila. „Musíme zjistit, odkud to začalo, protože bychom rádi pochopili podstatu této nové síly, která začíná ovládat zemi.“

Dobroděj znovu lehkomyšlně mávl rukou. „Proč si s tím dělat starosti! Vždyť je to pouhá zábava.“

„Tohle už jsem někde slyšel,“ podotkl Rod, „a začínám na to být pomalu alergický. Ty náhodou nevíš, kde to všechno začalo, že ne?“

Dobroděj zavrtěl hlavou. „Nemůžu to vědět, protože jsem vznikl s tím a Houkal zřejmě také. Ale soudím, že je to někde na jihu, ano, asi na jihu a určitě na západě.“

Gwen se podívala pochybovačně na Roda; ten přikývl a řekl: „Dobře, tak tedy budeme pokračovat tam, odkud se kameny šíří. Je zvláštní, že tenhleten, jak se zdá, míří na sever.“

„Také jsem o tom uvažoval,“ připustil Dobroděj. „Vypadá to, že rostou jako stromy, větví se od společného kmene - ale kořeny leží na západě, možná na jihozápadě. A jak jednotlivé větve rostou, hudba se mění - a samozřejmě se při tom šíří, takže můžeš najít dva kameny s úplně rozdílnou hudbou hned vedle sebe.“

„Měli by na ně lepit nálepky,“ zavrčel Rod. „Takhle vlastně došlo k tomu, že jsme začali sledovat tuhle větev: našli jsme kámen poblíž jiného, který jsme právě zkoumali. Děkuji vám za vaši pomoc. Vydáme se na západ.“

„Můj pane,“ upozornila ho Gwen, „mluvíš do prázdného vzduchu.“

Rod se překvapeně podíval a zjistil, že Dobroděj opravdu zmizel. „Tak! To od něj nebylo příliš slušné, že zmizel bez rozloučení!“

„Nashledanou!“ ozvalo se zdánlivě odnikud a jako ozvěna se k tomu přidalo dlouhé táhlé zahoukání.

Rod a Gwen si vyměnili pohledy a pak rychle vyrazili k temnému lesu před sebou. Po chvíli Rod zavolal přes rameno: „Sbohem!“

Kapitola 10

O mnoho mil dále následovaly děti průvodce, kterého jim Puk přidělil.

„Ale co je to vlastně upír?“ otázala se Cordelie.

„Dávejte pozor,“ varoval je tenký hlásek před nimi. „Ať nezakopneš o tenhle kořen!“

„Ach! Děkuji ti, elfe.“ Cordelie si nadzvedla sukně a opatrně překročila kořen. Pak dál následovala asi stopu vysokého mužíčka, který je vedl. „Chodit lesem v šeru není lehké.“

„Brzy už bude noc,“ řekl Fess, „a upír se probudí. Měli bychom jít domů a vrátit se sem za úsvitu, až ten netvor bude spát ve své jeskyni.“

Magnus se zamračil. „Proč to tak dělá?“

„Protože by se proměnil v prach, kdyby se jej dotkly paprsky slunce.“ Fess ostře trhl hlavou. „Co to melu? Upíři přece patří do říše pověr!“

„A na Gramarye pověry jak známo ožívají,“ odpověděl Magnus. „Ale pořád jsi ještě neodpověděl Delii, Fessi. *Co je to upír?*“

Fessovo odfrknutí připomínalo rádiový šum. „Upír, milé děti, je osoba, která se živí lidskou krví.“

Cordelie zděšeně ztuhla. Geoffrey vydal zvuk evokující zvracení. „To je nechutné,“ poznamenal Gregory a v obličeji poněkud zezelenal.

„A proč lidé nechávají něco takového naživu?“ otázal se Magnus.

„Nenechávají, Magnusi. Když se lidé o nějakém upírovi dozvědí, obvykle se ho pokusí zabít - ale netvor nemůže doopravdy zemřít, protože už v pravém slova smyslu nežije.“

„Je nesmrtelný?“ zeptal se Magnus.

„Pokud není úplně zničen, ano. Vampýr může být na věky znehybněn tím, že se mu vrazí kůl do srdce a pohřbí se na křižovatce - nebo se může spálit.“

„A co jejich duše?“ zašeptala Cordelie.

„Nejsem naprogramován, abych činil dohady ohledně duchovních záležitostí, Cordelie.“

„Takže to nikdo neví?“

„Upír už musel duši dávno ztratit!“ usoudil Geoffrey. „Jak jinak by mohl vraždit nevinné lidi?“

„Přesně tak to není. Upír obvykle nevypije tolik krve, aby svou oběť hned zabil. Ale po určité době vysávání se on nebo ona promění také v upíra.“

„Tohle neříkej!“ zvolala Cordelie. „*Tohle* se stalo s dívkou, kterou Arachne prodala upírovi?“

„Musíme ji zachránit,“ prohlásil Geoffrey rozhodně. Pak se nejistě zamračil. „Nebo už je stejná jako on?“

„Jak to poznáme?“ otázal se Magnus.

„Podle toho, co se píše v literatuře, podle její vitality. Pokud bude apatická, jakoby bez života, upír se na ní pořád ještě krmí. Ale jestliže bude překypovat energií a žádostivostí, už se stala upírem jako je on.“

„Takže to zjistíme, až ji uvidíme.“ Magnus se zamračil. „Jestli v téhle tmě vůbec něco uvidíme.“

„Pořád ještě zbývá dost světla,“ odpověděl elf. Pak rozhrnul trs kapradin a vydechl: „Pohleďte!“

V slábnoucím světle uviděli mýtinu, která se rozprostírala u paty útesu. V něm zelo asi sedm stop vysoké a čtyři stopy široké ústí jeskyně. Půlkruh udusané půdy před ním prozrazoval, že je obývaná. Poblíž musely být nějaké hudební kameny, protože se mýtinou rozléhala ponurá melodie. Její těžký basový rytmus jako by řídil nohy mladičké dívky tančící před jeskyní. Určitě netancovala radostí, protože ve tváři byla bleďá a bezkrevná, celé tělo měla ochablé a jakoby bez vůle se jen tak potácela v rytmu hudby. Mohlo jí být asi tak šestnáct a měla by překypovat vitalitou mládí, ale oči měla napůl zavřené.

„Podívejte se!“ vydechl Geoffrey. „Její hrdlo!“

Děti užasle hleděly na sloupec rudých dvojbodů na dívčině krku.

„Je apatická,“ zamumlal Fess.

„To tedy je!“ Cordelie vzhledla. „Nedbá o nic! Ještě nemůže být upír!“

„Pak ji musíme zachránit.“ Magnus rozhodně vstal. „Pojďme, sourozenci,“ řekl a vykročil na mýtinu.

„Dávej si pozor,“ varoval ho elf někde u jeho kotníku. „Až se setmí, upír vyjde z jeskyně.“

„Budu na něj čekat s dychtivostí, která se může měřit s jeho,“ odpovéděl Geoffrey.

„Měl by ses někam schovat, elfe,“ poradil mu Gregory a spěchal za svými bratry a sestrou.

„To také udělám,“ ujistil ho elf, „a můžete počítat s tím, že se mnou bude hlídat několik desítek dalších elfů, připravených přispěchat vám na pomoc.“ Pak skočil do vysoké trávy a byl pryč.

Magnus přistoupil k dívce a uklonil se jí. „Zdravím tě, děvče. Jmenuji se Magnus a chtěl bych si s tebou promluvit.“

Dívčin pohled letmo zavadil o jeho tvář a hned se zase odvrátil. Pokud ho slyšela, nijak to nedala najevo.

„Počkej, já to zkusím.“ Cordelie se postavila před Magnuse a zadívala se starší dívce do očí. „Jmenuji se Cordelie. Byla bys tak laskavá a zastavila se, abych si s tebou mohla promluvit?“

Dívka se lehce zamračila, její pohled zatěkal ke Cordelii, ale pak se zasněně upřel někam za její hlavu.

„Tedy!“ zvolala Cordelie, „to je vážně nezdvořilé! To nemůžeš přestat tančit ani když s tebou mluvím?“

„Nejspíš nemůže.“ Magnus se vrátil k Geoffreyovi a Gregorymu. „Pojďme, bratři! Musíme ji chytit a držet, zatímco s ní budeme mluvit!“

„Jasně!“ zvolal Geoffrey a sevřel dívčinu ruku.

„*Takhle* ne!“ Magnus objal dívku oběma rukama a zvedl ji ze země. Konečně si ho všimla a upřela na něj oči, které se jí vzápětí rozšířily tak, že je měla skoro úplně otevřené.

„Držím ji za nohy,“ zavolal Geoffrey zdola.

„A já za ruce.“ Magnus se lehce zaklonil. „Tak, děvče. Jak se jmenuješ?“

Dívka jen zamrkala a neodpověděla.

„Tvoje jméno,“ nenechal se odbýt Magnus. „Jak ti říkají?“

Znovu zamrkala a řekla: „Záleží na tom?“

„Jestli na tom záleží!“ zvolala Cordelie. „Copak jsi zapomněla, kdo jsi?“

Dívka se po ní ospale podívala. Pak znovu zamrkala a zívla. „Možná. To je fuk.“

„Fuk!“ vybuchl Geoffrey. „Tvoje jméno je ti fuk? Nebo ti máme říkat 'fuk'? - 'Ahoj, Fuk! Jak se máš? Dnes je hezky, že Fuk? Hele, Fuk, nechtěla bys s námi...“

„Geoffrey!“ okřikla ho Cordelie rozhořčeně. „Ta ubohá dívka má dost problémů i bez tvé...“

„Ne, já žádné problémy nemám.“ Dívka nakrabatila čelo. „Ale ty jsi vážně hrubý. Pokud to musíš vědět, jmenuji se Nan.“

Geoffrey si sestru změřil pohledem. „Tu a tam i hrubost poslouží svému účelu, sestřičko.“

„Ano, skutečně ji na chvíli vytrhla z apatie.“ Gregory pozoroval Nan a viděl, jak její obličej postupně znovu získává původní lhostejnost. „Ale jen na chvíli. To ti tak málo záleží na tvém jménu, děvče?“

„Už jsem říkala, že je mi fuk,“ zamumlala dívka.

„A tvůj život?“ zašeptal Gregory.

Nan si znovu povzdechla. „Co záleží na životě? Dny míjejí: člověk jde spát a pak se probudí do dalšího dne, který je úplně stejný, jako ten předchozí.“

„To bys raději byla mrtvá?“

„Je mi to fuk.“ Několikrát zamrkala a znovu zívla.

„Na něčem ti přece musí záležet!“ namítl Geoffrey.

Ale Nan jen pokrčila rameny, víčka se jí zachvěla a pak se zavřela. Hlava jí spadla na stranu.

„Ona spí,“ poznamenal Gregory překvapeně.

„Samozřejmě!“ Cordelie vzhlédla. „Má v sobě tak málo života, že když se přestane pohybovat, okamžitě usne! Probud'te ji, bratři!“

„Probudit?“ namítl Magnus, „jak, když ji musím držet?“

„To je tvoje práce, sestro,“ řekl Gregory. „Ty z nás nejlépe umíš vysílat myšlenky do cizích myslí.“

„Ty v tom nejsi zase o tolik horší,“ zabručela Cordelie, ale pak se zahleděla na Nan a čelo se jí při tom nakrabatilo soustředěním. Po chvíli si starší dívka povzdechla; její víčka se zachvěla, zvedla hlavu,

zamrkala a podívala se na ni. Začala něco říkat, ale slova se změnila v zívnutí. S pohledem upřeným na Cordelii si přejela špičkou jazyku po rtech.

„Co...? Ach. Takže se mi to jen nezdálo?“

„Ne,“ ujistil ji Magnus, „ale teď by ses měla probrat úplně a odejít s námi.“

„Odejít s vámi?“ Konečně Nan otevřela oči úplně. „A proč bych měla?“

„Protože když tu zůstaneš, proměníš se ve zlou bytost!“

Nan se zamračila, chvíli se nad tím zamyslela a pak pokrčila rameny. „Co záleží na tom, čím se stanu? Uvnitř mám suchou a teplou světničku. Na stěně jsou měkké tapisérie a na zemi koberec. Mám tam židle a stoly z drahého leštěného dřeva a obrovskou pohovku s příkrývkou a polštářem z prachového peří. Ani nejsem sama, protože mi společnost dělá vznešený pán. Vlastně mi dělá, co mi vidí na očích, nosí mi dobrá jídla a lahodná vína, tančí se mnou a povídá mi, dokud neusnu.“

„A pak ti pije krev,“ dodal Magnus a ušklíbl se. „Proto jsi pořád tak ospalá a proto máš na hrdle ty ranky.“

Nan si pozvedla ruku ke krku a zlehka si po něm přejela prsty. „Ty... to je jen...“ Její hlas zmateně ztichl.

„Je to upír,“ vysvětlila jí Cordelie trochu ohleduplněji. „Drží si tě tady, aby mohl pít tvou krev k večeři.“

Nan se zamračila. „Ach. Opravdu to dělá?“

„Ujist'ují tě, že ano,“ řekla Cordelie užasle. „Tobě to nevadí?“

Pohled Naniných očí zase začal bloudit. „Myslím, že ne. Dříve by mi to možná vadilo - ale teď už ne.“

„Ale to musí!“ zvolala Cordelie. „Odejdi s námi! Pořád tě ještě můžeme zachránit!“

„Zachránit mě?“ Nan se zamračila a zamrkala. „Před čím?“

„Před tím, aby ses sama stala upírem! Pokud ti nepřestane sát krev, staneš se tím, čím je on!“

„Aha.“ Nan našpulila rty a zamyslela se. „A to je tak špatné?“

„Jistě, je to hrozné!“ naléhala Cordelie. „Chtěla bys dělat druhým to, co on udělal tobě? Dokázala bys někomu vysát život z žil?“

Nan se očividně snažila přemýšlet...

„Zase tak důkladně nad tím uvažovat nemusíš,“ poznamenal Geoffrey ironicky. „Otázka je ve skutečnosti daleko prostší: Půjdeš s námi po dobrém nebo po zlém?“

Nan zmateně zamrkala a Cordelie zpražila svého bratra pohledem.

„Pokud jí vážně na ničem nezáleží,“ řekl Gregory zamyšleně, „musíme otázku položit jiným způsobem. Nan, proč bys s námi *nešla*?“

„Ano!“ zajásala Cordelie, „proč ne?“

Na Nanině čele vystoupily vrásky, jak se snažila usilovně přemýšlet. Konečně se její obličej znovu vyhladil. „Jistě, proč ne?“ Pozvedla ruku a při tom se dokonce lehce usmála. Magnus ustoupil stranou, aby mohla projít - ale dívčina ruka se dotkla jeho. „Kam půjdeme?“

„Do nejbližší vesnice, přece,“ odpověděl s úlevou. „Ved’ nás, Geoffrey!“

Tohle nebylo Geoffreyovi třeba říkat dvakrát. Otočil se na patě, tasil meč a vyrazil zpátky cestou, kterou přišli. Za ním spěchal Magnus s Nan, následováni Cordelií a Gregorym. Fess jako obyčejně uzavíral průvod.

Geoffrey je vedl záhybem cesty pod velký starý strom. Když se k němu blížili, Magnus se náhle zastavil. „Počkat! Na tom stromě je něco, co...“

Mezi stíny se pohnul temnější stín, oddělil se a s úsměvem jim vykročil vstříc. Byl oděný v černém, obličej měl bledý, jako by to byla maska, oči v něm tvořily pouze dva temné body a rty měl velice, velice rudé. „Polibek,“ vydechl a natáhl se po Cordelii. „Polibek. Polibek.“

Dívka srazila jeho ruku a uskočila stranou, Geoffrey se vrhl před ni, prudkým výpadem upíra bodl a paríroval - ale upír se jen podíval na díru ve své košili a řekl: „Ty jsi mi roztrhl šaty.“

Geoffrey vytřeštil oči. Na cizincových prsou se neobjevila žádná krvavá skvrna a krev nebyla ani na jeho meči.

Upír se na něj zlomyslně zašklebil a odhalil přitom své špičáky. „Ne, ocel mi ublížit nemůže - a mám hlad. Pokud mi nechcete dát napít vy, vraťte mi mé děvče.“ A natáhl se pro Nan.

„Zpátky!“ Magnus s odporem srazil jeho ruku. „Není tvoje - je to svobodná žena a ne něčí majetek.“

„Nevíš, o čem mluvíš, chlapče,“ ušklíbl se upír. „Pověz mi, Nan - čím jsi děvče?“

„Přece tvoje.“ Nan se pokusila jít za ním, ale Magnus ji držel pevně. „Nech mě!“ křikla dívka a začala s ním zápasit.

„Jakým právem ji držíš, když chce ke mně?“ otázal se upír.

„Jakým právem jsi ji zadržel ty, když chtěla jít tam, kde by se jí vrátil rozum?“ opáčil Gregory.

„Co je to za vyžle?“ zachechtal se upír. „Klid se mi z cesty, nebo si tě podám!“ S prsty zahnutými jako spáry se natáhl po Gregorym.

Geoffrey vykřikl a znovu vyrazil proti němu, ale tentokrát se upír rychle otočil, popadl chlapce za límec a pozvedl si ho k ústům. „Měkoučký,“ zamumlal, „a šťavnatý!“

Magnus pustil Nan, vrhl se na upíra a vytrhl mu bratra z pařátů. Bledý muž se vznesl a jeho plášť se roztáhl v křídla - najednou tam místo něj byl netopýr. Zakroužil ve vzduchu a znovu zaútočil na Gregoryho.

„Hele ho, ptačího mozečka!“ zasmál se Geoffrey. „Puťá, slepičko! Jakou ptákovinu nám předvedeš příště?“

Netopýr zakroužil a v jeho očích zableskl oheň, pak zamířil na Geoffreya - ale ten se skokem ukryl za Fessem. Netopýr se jej ani nepokusil pronásledovat - pokračoval v letu přímo k Fessovu krku. V temnotě se krátce zaleskly dva bílé špičáky - a pak se ozvalo hlasité křupnutí, když se je pokusil zatnout do kovového hrdla robotického oře. Zmatený letoun dopadl na zem a s plácáním křídel se pokusil znovu vznést do vzduchu.

Magnus ale mezitím měl dost času na to, aby si našel vhodný klacek. „Když chceš mermomocí létat, já ti v tom pomůžu,“ zavrčel, rozmáchl se jako hráč baseballu při rozhodném podání a udeřil.

Hůl zasáhla netopýra naplno - úder ho prudce vymrštil do vzduchu a pak se v bezvědomí spirálovitě snesl zpátky na zem.

Děti stály jako přimrazené.

Pak Nan tiše vykřikla a zoufale se vrhla k ležícímu tvorovi.

Geoffrey jí skočil do cesty. „Ne! Už nejsi v jeho područí. Teď jsi svobodná!“

„Chvíli to bude trvat, než po něm přestane toužit,“ řekl Fess. Geoffrey přikývl, uchopil Nan za zápěstí a odtáhl ji.

„Co teď?“ zeptala se Cordelie. „Takhle ho tu nechat nemůžeme - vzpamatoval by se a dál by pokračoval ve svých zločinech.“

„Proč bychom měli? Vždyť je tady někdo, kdo už dlouho čeká na svou příležitost,“ namítl Gregory. „Zavolej je, Magnusi.“

Magnus se usmál, narovnal se a zvolal: „Maličké lidi! My už jsme udělali, co jsme mohli! Pojd'te nám na pomoc!“

„Samozřejmě, už jdeme a rádi!“ Všude kolem dětí se z trávy vynořili elfové. „Už dlouho jsme čekali na někoho jako jste vy, mladí čarodějnici, kdo by tu stvůru znehybnil na dost dlouho, abychom ji mohli... zneškodnit.“

„Takže vám ho můžeme přenechat?“ zeptal se Magnus s úlevou.

„Jistě,“ odpověděl elf. „Slibuji ti, že lid zdejšího panství už sužovat nebude.“

„Vlastně by se dalo říct, že před rokem tu ještě nebyl,“ řekl jiný skřítek, „a než se rok s rokem sejde, už tu zase nebude.“

„Pak tedy hodně štěstí.“ Ale Cordelie si pořád ještě dělala starosti. „Ale co bude s Nan? Vzít s sebou ji nemůžeme - a samotnou ji domů také poslat nemůžeme.“

„S tím si nedělej starosti,“ ujistila ji maličká elfka. „Postaráme se o ni, dokud se jí nevrátí vláda nad vlastním tělem a krev do žil, pak jí z mysli vymažeme všechny vzpomínky na Elfii a zavedeme ji zpátky do vesnice.“

Kruh elfů se zlověstně stáhl kolem ležícího upíra a jejich mluvčí řekl: „Teď byste měly odejít, děti. My musíme udělat to, co musíme, ale vy to nemusíte vidět.“

„Tak se tedy rozloučíme,“ řekla Cordelie. „Hodně štěstí, drazí elfové! A buďte hodní na Nan!“

„Budeme,“ ujistila ji elfka a děti vyrazily na další cestu.

Když šly asi patnáct minut, zastoupil jim cestu jiný elf. Překvapeně se zastavily. „Co se děje?“ otázal se Geoffrey.

„Už je po všem,“ odpověděl elf. „Dívka spí a zotavuje se, upír bude spát navždy - pokud jej neosvobodí nějaký hlupák, který nebude vědět, co tím může způsobit.“

„Takže jste ho pohřbili na křižovatce?“

„Ne, tam by ho lidé mohli nalézt, kdyby si tam chtěli postavit dům. Ukryli jsme ho v hluboké temné jeskyni.“

Magnus se zamračil. „Někteří lidé nedokážou odolat právě takovým místům.“

„To víme,“ přisvědčil elf, „proto jsme ho ukryli na konci dlouhé a temné chodby, která je příliš úzká pro smrtelníky nebo pro kohokoliv jiného, kromě elfů - a netopýrů.“

„To je dobře.“ Magnus se však neusmál. „Ale nezapomínej, elfe, že pro lidi je rozhodně typičtější nezdolný entuziasmus - než zdravý rozum.“

„Takoví vždycky byli a budou,“ přisvědčil elf. „Před takovými není ochrany, mladý čaroději - proti nim jsme bezmocní.“

Magnus pozvedl hlavu a zahleděl se do dálky. Ještě nikdy jej nikdo nenazval 'mladým čarodějem' a to pomyšlení mu doslova vyrazilo dech.

„Nan bude v pořádku?“ zeptala se Cordelie s obavami.

„Bude,“ ujistil ji elf, „přestože už nikdy nebude tak plná radosti ze života, jako bývala dřív.“

„Aha.“ Gregory se smutně usmál. „Ale nečeká tento osud dříve nebo později každého z lidí?“

„Ne nutně,“ namítl elf.

„Ne,“ přidala se k němu Cordelie. „Nemusí.“

To vytrhlo Magnuse ze zasnění. Podíval se na ni trochu ustaraně - ale nahlas řekl jen: „Pojďme!“ A otočil se na patě, aby je vedl na jejich další cestě.

Kapitola 11

Urazili kus cesty, když tu se Magnus na Fessově hřbetě zarazil a zamračil se dolů na Geoffreye. „Co jsi říkal?“

Geoffrey si ho podrážděně změřil a řekl to znovu, ale Magnus opět nedokázal zachytit ani slovo. „Mluv nahlas!“ křikl na svého bratra.

„Jsi snad nahluchlý, že neslyšíš co ti povídám?“ opáčil Geoffrey stejně hlasitě.

„Ano, *ted'* - a dávej si pozor na jazyk! Jak tě mám slyšet, když mluvíš tak potichu?“

„Nemluvím potichu!“ zařval Geoffrey. „Mluvím stejně jako vždycky!“

„Což je co říct,“ zaječela Cordelie. „Mně se zdá, že jako obvykle příliš řve, Magnusi. Tak jak je možné, že ho *ted'* neslyšíš?“

„A proč ty tak křičíš?“ opáčil Magnus.

Cordelie se překvapeně zastavila a vytřeštila oči na své bratry. „Vážně mluvím moc nahlas, že?“

„Přesně tak,“ ujistil ji Geoffrey hlasitě. „Proč to děláš?“

„Já nevím...“

„Přece proto, že neslyší, co říkáme, a my zase neslyšíme, co říká ona,“ odpověděl Gregory rozumně i když trochu hlasitěji než obvykle. „Ale proč? Copak naše slova polyká vzduch?“

Všichni se na sebe zmateně podívali. Tohle vážně byla záhada.

Pak najednou každého z nich zaplavil pocit, že se děje něco nedobrého. Geoffrey vzhlédl. „Něco se změnilo - ale nevím co.“

„Ano.“ Cordelie se rozhlédla a na čele se jí objevily vrásky. „Co to je?“

Magnus se podezíravě zadíval do korun stromů nad sebou.

Pak Geoffrey řekl: „Hudba utichla.“

Všichni se na něj podívali, oči doširoka otevřené. „Ano, to je ono!“ zvolala Cordelie.

Vtom ve vzduchu zazněl ostrý kolísavý tón a potom začaly kameny kolem nich znovu muzicírovat.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Gregory zamrkal a přitiskl si dlaně k uším. „Tak *proto* jsme museli křičet! Hudba hrála tak hlasitě, že jsme se navzájem neslyšeli!“

„Vypadá to tak.“ Cordelie se usmála, naklonila hlavu na stranu a začala ji pokyvvovat do rytmu. „Ale je to docela příjemné.“

„Když se ti to líbí, sestro...“

„Ať se jí to líbí nebo ne,“ zařval Magnus, aby přehlušil hudbu, „je to všude kolem nás! Nedá se před tím uniknout. Ale proč je ta hudba najednou tak hlasitá?“

„Asi proto, že je tu mnohem více kamenů, které ji vydávají,“ nadhodil Geoffrey.

„Možná.“ Avšak Magnus se netvářil příliš přesvědčeně.

„Ale proč jsme si nevšimli, jak zní hlasitě, předtím než umlkla?“ podivila se Cordelie.

„A proč vlastně umlkla?“ zeptal se Geoffrey.

„Protože kameny vydávaly pořád stejnou melodii,“ vysvětlil Gregory, „a v té byla krátká odmlka.“

„Ano, tak to asi bylo,“ přikývl pomalu Magnus. „A jak budeme postupovat na západ, počet kamenů se bude zvětšovat a hudba bude znít stále silněji.“

„Ale tak pomalu, že si toho ani nevšimneme!“ přikývl Geoffrey. „Teď jsi uhodil hřebík na hlavičku.“

Ale Gregory se stále tvářil pochybovačně. „To by vysvětlilo určitý nárůst hlasitosti - ale ne takhle silný.“

„Gregory má pravdu,“ připojil se k rozhovoru Fess. „Poměr počtu kamenů k decibelům, neopodstatňuje sám o sobě tak velký nárůst vydávaných zvuků.“

„Tak co jiného?“ otázala se Cordelie.

„Hudba je prostě silnější, sestro,“ řekl Gregory a rozhodil ruce. „To je jediné vysvětlení.“

Užasle se podívali jeden na druhého.

„Jistě,“ přikývl pomalu Magnus. „Jak jinak?“

„Teď, když o tom mluvíme; zdá se mi, že zní nějak jinak.“ Geoffrey neklidně zadupal nohou o zem. „Co je to?“

„Podupáváš si do rytmu, bratře,“ řekl Gregory.

Geoffrey se překvapeně podíval na vlastní nohu. „Nic takového nedělám! Za co mě máš, za šaška?“

„Za svého bratra,“ odpověděl Gregory, „který nikdy neodolal zvuku vojenských bubnů.“

„Ano...“ Geoffrey byl hudbou pohlcen; tentokrát ji pro změnu skutečně poslouchal. „Máš pravdu - zní tu bubny, i když jakoby v pozadí.“

„Ale víc než předtím,“ řekla Cordelie.

„Ano, a ozývá se tam ještě zvláštní drsná melodie, která tam dřív nebyla,“ dodal Magnus.

„Pokud se to vůbec dá nazvat melodií,“ řekl Fess mechanicky suše.

„Ale samozřejmě, že je to melodie!“ zvolala Cordelie. „Přece stoupá a zase klesá, copak to neslyšíš?“

„To ano. Mění se v rozmezí nanejvýš šesti not a doopravdy využívá jen čtyři. Ale musím připustit, že technicky vzato je to melodie.“

„Co na tom záleží, když v sobě ty bubny a ta zvláštní melodie v pozadí mají tolik života?“ Cordelii zaplály oči a začala lehce pohybovat nohama v rytmu hudby.

„Co je to za tanec?“ zeptal se Geoffrey zmateně.

„To ti řeknu, až ho budu mít vymyšlený.“

„Struktura rytmu je stále složitější,“ poznamenal Fess. „Začínají se v něm objevovat synkopy.“

„Jaký syn?“ otázal se Geoffrey. „Co to znamená?“

„Jsi snad hluchý?“ ušklíbl se na něj Magnus. „Neslyšíš, jak v tom bubnování zaznívají slova?“

Geoffrey proklál svého staršího bratra pohledem. „Sám jsi hluchý jako pařez! K čemu slova, když rytmus bubnů slouží jen k pochodování?“

„Tohle je taneční hudba!“ Cordelie už doopravdy tančila a její kroky byly stále jistější.

Magnus si ji znechuceně změřil. „Už zase tancuješ? Myslel jsem, že ti ty čarodějné boty udělily lekci.“

„Jenže teď tancuji, protože chci, a ne proto, že musím.“

„Víš to určitě?“

„Termín synkopy označuje nečekaný přízvuk v rytmu melodie, Geoffrey,“ řekl Fess. „Takový důraz je v normálním případě kladen

obvykle na přízvuchnou dobu - při synkopizaci se klade buďto na nepřízvuchnou dobu, nebo mezi doby.“

„O jakých dobách to mluvíš?“ otázal se Magnus.

„O intervalech mezi jednotlivými notami,“ vysvětloval Fess. „Pokud nota trvá i tam, kde bychom čekali ticho, říkáme tomu synkopa.“

„Je to vážně zajímavé!“ zvolala Cordelie. „Je to vždycky překvapení, když se ozve zvuk, který nečekáme.“

Její tanec stále získával na rozsahu, když už ne na složitosti.

„Je to giga nebo rejdivák?“ zeptal se Geoffrey s očima upřenýma na její nohy.

„Ani jedno ani druhé.“

„Ať je to co chce, začíná se mi z toho motat hlava.“ Magnus se rozhodně otočil na patě. „Pojďme, bratři a sestro! Musíme pátrat dál!“

„Proč se hudba tak najednou změnila?“ Gregory se tvářil skutečně zamyšleně. „Copak ta první melodie nebyla dost dobrá?“

„To je případná otázka,“ přisvědčil Fess, „ale k jejímu zodpovězení nám chybí informace. Ponechme ji zatím otevřenou, Gregory.“

Magnus se zastavil a podíval se dolů. „Možná ty informace získáme, Fessi.“

„O čem to mluvíš?“ Kuň zastavil a děti se shromáždily kolem něj.

Na zemi ležel kámen a otřásal se hlasitostí zvuku, který vydával.

„Co je *tohle* za hudbu?“ otázal se Magnus.

„Coby,“ opáčil kámen, „je to jen zábava.“

„Leskne se,“ zamumlala Cordelie.

Geoffrey se zamračil. „Je snad mokrý?“ Natáhl ruku a dotkl se kamene.

„Geoffrey, ne!“ vykřikl Fess a chlapec, který měl s robotovými radami své zkušenosti, okamžitě strnul. „Když to říkáš ty... Nevzpomínám si, že bys nám někdy radil špatně. Ale proč si myslíš, že by mi ten kámen mohl ublížit?“

„Kámen, který se leskne, přestože nablízku není voda, je prostě podezřelý,“ vysvětlil mu Fess. „Ta jeho vlhkost se mi vůbec nelíbí.“

„Ale vždyť na něm není nic zlého!“ zamračila se Cordelie. „Že nejsi zlý, kameni?“

„Nejsem,“ odpověděl kámen a děti vytřeštily oči, protože se nyní vyjadřoval pomocí modulované hudby. „Všechno je to jen zábava.“

Gregory naklonil hlavu a pozorně se zaposlouchal. „Teď se v té hudbě ozývá ještě nějaký jiný zvuk.“

„Možná menší variace...“ připustil Fess.

„Ne, je opravdu nový!“ zvolala Cordelie, pokusila se přizpůsobit svůj tanec rytmu bubnů a trubek najednou, neuspěla a začala se podivně svíjet celým tělem. „Je taková drsná, ale zároveň nádherně živá!“

Magnus na ni užasle třesl oči, překvapen jejími hadími pohyby.

Geoffrey nespokojeně potřásl hlavou. „To není ono. Rytmus je příliš nepravidelný.“

„Opravdu zní dost divně.“ Ale Gregory už se zase tvářil zaujatě. „Myslím, že cítím jakousi souvislost mezi těmi dvěma rytmy...“

„Je to tím, že jsou tu použity dva různé takty v jedné skladbě,“ řekl Fess okamžitě. „Na tom není nic výjimečného.“

„Ale jistěže je!“ zvolal Gregory. „Je to velice důmyslné!“

„Bojím se, že spíše instinktivní,“ zamumlal Fess.

„A ta melodie! Všimli jste si, jak jeden tón přechází do druhého až se zdá, že je to jediná nota - ale ne úplně? Je mezi nimi něco jako napětí - ony spolu válčí!“

„Ano, součinem jejich fází je pak výsledný rytmus, Gregory. Takže není důvod rozplývat se nad důmyslností toho...“

„Pročpak ne, jestliže to udělali záměrně?“ opáčila Cordelie.

„Mně se to nelíbí.“ Geoffrey se znovu natáhl po kameni. „Raději ho odhodím někam daleko.“

„Ne, Geoffrey! Žádám tě, aby ses té věci nedotýkal, dokud neprovedeš jednoduchou zkoušku!“

Chlapec se váhavě narovnal. „Jakou zkoušku?“

„Zkoušku kyselosti. Sáhni do mého sedlového vaku a vytáhni z něj testovací soupravu.“

Geoffrey zamračeně poslechl, chvíli se přehraboval v sedlovém vaku a posléze z něj vytáhl kovovou skříňku.

„Otevři ji,“ pobídl ho Fess, „a vytáhni z ní zkumavku, ve které jsou proužky modrého papíru.“

„Lakmusový papír?“ otázal se Gregory překvapeně. „Co si myslíš, že to je, Fessi?“

Geoffrey položil skříňku na zem, zvedl víko a vyjmul malou plastovou zkumavku. „Mám z ní vytáhnout jeden ten proužek?“

„Ano a dotkni se jím toho kamene.“

Geoffrey vytáhl proužek lakmusového papíru a přiložil ho ke kameni; kámen se zahihňal.

Papírek se zbarvil zářivě růžově.

Pak se z něj začalo kouřit, ztmavl a objevila se v něm díra, která se rychle šířila. Geoffrey jej se zaklením upustil těsně před tím, než poslední zbyteček papíru zmizel a zůstal po něm jen obláček dýmu.

„Co to bylo?“ zašeptala Cordelie zděšeně.

„Kámen byl potřený silnou kyselinou,“ vysvětlil jí Fess. „Myslel jsem si to podle toho, jak se potil. Uklid' tu soupravu, Geoffrey.“

„Ano, Fessi.“ Geoffrey se sehnul, aby sebral zkumavku a vrátil ji zpátky do skříňky. „A děkuji ti. Kdybych se toho kamene dotkl, propálil by mi kůži na ruce?“

„O tom nepochybuji... Ano, vrať ji do sedlového vaku... tak je to správně.“

„Ale co s tím budeme dělat?“ Magnus se podíval na kámen. „Nemůžeme ho tady nechat, aby zranil prvního živého tvora, který sem zabloudí.“

Cordelie se zachvěla.

Fess vzhlédl, zavěťřil - a vdechly vzduch prohnal molekulárním analyzátozem. „Zachytil jsem známky povědomého pachu... Geoffrey, podívej se tamhle mezi ty stromy.“

Geoffrey udělal, co mu kůň řekl. „Vidím malou jámu, možná tři stopy v průměru a plnou nějakého bílého prášku.“

„To je alkalická sůl: poznal jsem ji podle pachu. Problém je vyřešen, alespoň v tomto případě. Geoffrey, sežeň si nějaký klacek a odpal jím kámen do té díry.“

Geoffrey zmizel v křoví a zase se z něj vynořil s asi čtyři stopy dlouhou větví. Pak se s ní postavil před kámen a napřáhl se. Když to kámen uviděl, zděšeně zaječel: „Nedělej to!“ Ale Geoffrey vložil do úderu veškerou svou sílu a nedokázal by ho zadržet, ani kdyby chtěl.

Konec hole zasáhl kámen, ten s táhlým bzučením proletěl vzduchem a přistál uprostřed jámy.

„Dobrá trefa, Geoffrey,“ pochválil ho Fess.

Ale chlapec jen zíral na to, co udělal. „Co se to s ním děje?“

Kámen už oschl a nyní získával svraštělý, jakoby stařecký vzhled, tu a tam se od jeho povrchu odrazilo světlo. Také jeho hudba se změnila, zněla teď mnohem ostřeji.

„Jeho povrch prodělává chemickou změnu,“ vysvětlil Fess. „Vylučoval kyselinu - ale ty jsi ho hodil do jámy s alkalickou solí, která je zásaditá.“

„Takže jsem ho zásadně změnil?“

„A při styku kyseliny a zásady se vytvářejí soli!“ zvolal Gregory. „Ale proč se tak zvláště leskne, Fessi?“

„Vypadá to, že tento louh byl sloučeninou nějakých těžších prvků - nebo možná ta kyselina. Tak či tak, vzniklá sůl je kovová.“

„Ano - něco z toho se dá poznat i v jeho hudbě.“ Cordelie naklonila hlavu na stranu a poslouchala.

„Ale jak se může měkký kámen změnit v kámen, který potí kyselinu?“ podivil se Gregory.

„Dobrá otázka, Gregory - a myslím, že patří k těm, na něž najdeme odpovědi při své cestě na západ.“ Fess se podíval zpátky k jámě s alkálií. „Pojďme, mladí přátelé. Přiznám se, že jsem sám zvídavý, co nás čeká, protože s něčím takovým jsem se na Gramarye ještě nesetkal.“

„Ano!“ vyskočila Cordelie a rozběhla se za ním. „To je na tom to nejpodivuhodnější - že je to všechno tak nové!“

Její bratři je následovali s rozličnou mírou dychtivosti a všichni vyrazili za svým robotickým průvodcem.

Jáma s alkalickou solí za jejich zády nepřestávala vydávat táhlou melodii, která zněla stále drsněji a drsněji, jak kámen tvrdl.

Náhle se ozvalo ostré prasknutí a z jámy vyletěly dva kameny směrem na východ. Energie dělení je vymrštila po nízkých parabolických drahách pod úhlem devadesáti stupňů vůči sobě a když dopadly na zem, jejich hudba se rozezněla ještě silněji.

Kapitola 12

Den už se chýlil ke konci, když dorazili na břeh řeky. Cordelie se svalila na zem. „Zůstaňme tady na noc, Fessi, prosím tě! Byl to rušný den a já jsem tak unavená. Musím si odpočinout.“

Fess provedl svými elektrickými čidly analýzu vzduchu. „Tady ne, moji mladí přátelé, protože stromy rostou příliš blízko břehu. Jen ještě kousek, prosím vás.“

„Odvalu, sestro.“ Magnus k ní napřáhl ruku. „Už je to pouhých několik kroků. Opři se o mě.“

„Podepírat ještě nepotřebuju.“ Cordelie sevřela jeho ruku a s její pomocí vstala. „To jenom dnešní události mě tak vyčerpaly.“

„Mě taky,“ přidal se k ní Gregory.

„Ano,“ přisvědčil Geoffrey, „ale tebe unavilo jiné úsilí, než nás ostatní, bratříčku.“ Posbíral všechny své síly a pokusil se stát rovně. Pak společně vyrazili za černým koněm, jehož obrysy už se pomalu rozpouštěly v šeru.

Gregory několikrát zamrkal, aby zahnal ospalost. „Jak jsi to myslel, že mě unavilo něco jiného než vás?“

„To je přece jasné,“ odpověděl Geoffrey. „Já jsem unavený pochodem nebo bojem, ale ty hlavně tím, jak se snažíš pochopit všechno, s čím se setkáš.“

„Všechno se dá pochopit,“ zamumlal Gregory. „Je to jen záležitost vynaloženého úsilí, aby člověk porozuměl.“

„To je pravda,“ přisvědčil Fess. „Ovšem některé problémy vyžadují úsilí několika generací.“

„No dobře,“ připustil nejmladší Gallowglass. „Ale hádanky, se kterými jsme se setkali dnes, bych měl dokázat rozluštit v několika hodinách. Mám pro to všechny potřebné znalosti, takže by mě neměly dlouho mást.“

„Myslím, že ještě nevíme všechno, co potřebujeme.“ Magnus poplácal svého bratra po rameni - a zároveň ho podepřel. „I já jsem znavený nejen dlouhou chůzí, ale také snahou všemu porozumět.“

„Hádej, hádej, samá voda, přichořívá!“ povzdechla si Cordelie. „A vším tím hádáním už jsem unavená k smrti.“

„Setkali jsme se s mnoha bizarními lidmi v tomhle hudebním blázinci,“ namítl Magnus.

„A se spoustou bizarního chování.“ Geoffrey potřásl hlavou. „Nechápu to.“

Gregory se těžce ploužil vpřed a snažil se při tom udržet víčka otevřená. „Proč se hudba tak často mění? Copak jedna její forma nestačí?“

„A mění se doopravdy?“ opáčil Magnus. „Když se to vezme kolem a kolem, zase tak zásadně se nemění. Je to skutečné, nebo se nám to jen zdá?“

„Prosím tě, nech toho!“ okřikl ho Geoffrey rozhořčeně. „Nebo chceš začít tvrdit, že je celý život pouhý sen?“

„V tom případě mě rozhodně nebud' te!“ Cordelie se zastavila a upřela oči před sebe. „Protože právě vidím pavoučí síť, které žádný bdělý smrtelník nemůže odolat!“

Řeka se rozšiřovala do malého jezírka, lemovaného vrbovým porostem. Les tady trochu ustoupil a mezi jeho okrajem a břehem se rozprostíral úzký pruh louky. Říční proud se zpomalil a umožnil tak růst hojnosti vodních rostlin. Večerní opar rozmazával obrysy a soumrak proměňoval krajinu v něco, co pocházelo ze snů.

„Dopřej nám už konečně odpočinek, prosím.“ Cordelie klesla na měkkou luční travu.

„Ano - tohle místo je celkem vhodné,“ připustil Fess. „Chlapci, sežeňte vodu.“

„Jistě, hned, Fessi.“ Ale Gregory byl na konci svých sil a unaveně se opíral o koleno Velkého bratra.

„Má dost,“ poznamenal Magnus tiše.

„Ne!“ Gregory se potácivě postavil a s vypětím všech sil udržel oči otevřené. „Dokážu všechno co ostatní!“ Jeho pohled zabloudil k jezeru. „Co jsou to za rostliny, Fessi?“

„Některé z nich jsou lekníny, Gregory, ale většina jsou lotosy.“

„Lotosy?“ opakoval Magnus. „Ty jsem ještě nikdy neviděl.“

„Také jsme ještě nikdy nebyli tak daleko na západě, bratře,“ připomenula mu Cordelie.

Magnus ucítil tlak proti své noze a když se podíval dolů, zjistil, že Gregory přece jen usnul. S lehce pobaveným úsměvem položil svého mladšího bratra do trávy. „Já zajdu pro vodu, Fessi. Sestro, ty udělej...“ Náhle zmlkl, když uviděl, že Cordelie zvedla hlavu a zpozorněla. „Co vidíš?“

„Nic,“ odpověděla, „ale zaslechla jsem zase jinou hudbu.“

Magnus naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. Po několika minutách řekl: „Také něco slyším.“

„Já taky.“ Geoffrey nakrčil nos. „Proč se pořád musí měnit?“

„Já to slyším rovněž,“ řekl Fess a tím to samozřejmě bylo dané.

Zpoza říčního zákrutu se vynořila světla, která jakoby plula na vodě. Jedno ze světél se zvedlo výš.

„Co je zase tohle?“ podivila se Cordelie.

Jak se zvuk hudby přibližoval, zjistili, že světla jsou táborové ohně obklopené mladými lidmi, kteří se smáli a bavili se spolu - někteří velice intimně. Cordelie zalapala po dechu a starostlivě se podívala na nejmladšího bratra, ale ten spal tvrdě.

„Páni!“ vydechl Geoffrey užasle. „Oni plavou na hladině?“

„Samozřejmě, že ne, Geoffrey,“ ujistil ho Fess. „Mají vory.“

A opravdu to byly vory, půl tuctu nebo i víc, a na každém z nich hrstka mladíků a dívek. Na každém z vorů visela na stěžni jediná lucerna.

„Jak mohli na voru rozdělat oheň, aniž by zapálili klády, ze kterých je vyrobený?“ zeptala se Cordelie.

„Možná pod ním mají ploché kameny,“ usoudil Geoffrey.

Jeden z vorů narazil do břehu blízko nich a tichý hlas zavolal: „Proč jste tu zůstali sami?“

„Přidejte se k nám!“ zval je podsaditý mladík s úsměvem jim pokynul. „Příjemně se pobavíme a...“

„Přidejte se k nám!“ zavolal dívčí hlas. „Zapomenete na všechny starosti a...“

„Přidejte se k nám!“ lákala je černovlasá krasavice. „Uděláme si piknik na řece a...“

„Přidejte se k nám!“ volali všichni jeden přes druhého.

„Pochybují, že...“ začal Magnus, ale Cordelie nezaváhala ani na okamžik. „Vzbud' se, ospalče!“ Dloubla loktem do Gregoryho. „Je tady někdo, kdo nám ušetří celodenní zítřejší pochod!“

„Prosím vás, přátelé, nedělejte to!“ ozval se v jejich hlavách Fessův hlas. „Nesmíte se vydat na milost a nemilost lidí, kteří mohou být vašimi nepřáteli!“

„Pchá! Kdybychom se nedokázali ubránit ani proti nim, to bychom byli skutečně ubozí bojovníci,“ opáčil Geoffrey. „A kdyby všechno ostatní selhalo, můžeme vždycky uletět.“

Magnus vstoupil na vor. „Pojď, bratře. Pokud je to nějaká past, každý z nás popadne Cordelii za jednu ruku a vzneseme se s ní do vzduchu.“ Pak se otočil, aby pomohl nastoupit Gregorymu.

„Budu sledovat váš kurz po břehu,“ řekl Fess. „Dávejte si pozor.“

„Budeme,“ ujistil ho Magnus šepem.

Svalnatý mladík ponořil do vody bidlo a vor opět vplul do proudu.

„Pojď, přisedni si ke mně!“ Pohledný mladík natáhl ruku ke Cordelii. „Jmenuji se Johann a na mém lůžku z voňavých větví je dost místa pro dva. Pojď a připoj se ke mně v sladkém laškování!“

„Děkuji.“ Cordelie se upjatě posadila a stáhla si sukni až přes střevice. „Potřebuji si odpočinout.“

Johann se usmál a přijal její taktní odmítnutí s naprostým klidem. „Vypadáš unaveně.“

„Ano,“ připustila Cordelie, „protože jsme šli daleko a viděli mnoho.“

„A mnoho slyšeli,“ dodal Geoffrey. „Kakofonii nejružnějších zvuků. A viděli jsme spoustu zvláštních věcí.“

„Všechno to bylo hrozně matoucí,“ povzdechl si Gregory, „a strašně únavné.“

„Tak už na to nemyslete.“ Tmavovlasá dívka se usmála na Magnuse. „Já jsem Wenna. Zapomeň na starosti a odpočiň si se mnou.“ Zaklonila se a s rukama nad hlavou se svůdně protáhla.

Magnus, s pohledem upřenýma na ni, přestal dýchat, a Geoffrey jen vytřeštil oči.

Cordelie se zamračila, ale Johann se rychle zeptal: „Takže jste toho zažili opravdu hodně, když vás to tak vyčerpalo?“

„Ano.“ Cordelie se otočila zpátky k němu. Byla ráda, že si o tom všem může promluvit s někým cizím. „Našli jsme kameny, které hrály, a když jsme sledovali jejich stopu, setkali jsme se s podivnými tvory a s lidmi, kteří se divně chovali. Ať se snažíme jak chceme, nemůžeme tomu přijít na kloub.“

„Ano, je to matoucí,“ přisvědčila dívka vedle Johanna. „I pro nás je záhada, proč se naše matky a otcové chovají tak jak se chovají, a to nejen k nám, ale i k sobě navzájem.“

Johann přikývl. „Je to přesně tak, jak Yhrene řekla.“

„Ano,“ připojil se k nim šlachovitý mladík. „Proč poklekají před kněžími a klanějí se rytířům? Tomu nerozumím.“

„Ani já ne, Alno,“ přikývla Yhrene.

Ale Gregory namítl: „Poklekají před Bohem, ne před kněžími. A rytíři patří k vyššímu stavu než oni.“

„No jistě,“ zavrčel podsaditý mladík a přikývl. „Když mi bylo deset, také mi všechno připadalo tak prosté. Ale když jsem začal dospívat a chovat se tak, jak se sluší na muže, začali mě kárat. A když jsem protestoval, že nedělám nic jiného než to, k čemu mě vedli, dozvěděl jsem se, že to tak nemínili.“

„Ano, Orine, já vím, co myslíš,“ přikyvoval Johann. „Dlouho jsem se tím trápil, až jsem konečně našel řešení.“

„Opravdu?“ Gregory se na něj podíval a najednou se mu vůbec nechťelo spát. „Jak se ti podařilo najít rozumné vysvětlení?“

„Přece tak, že jsem pochopil, že tu žádné není,“ opáčil Johann s úsměvem na tváři.

Alno přikývl. „Já jsem dospěl ke stejnému závěru.“

„Já také,“ dodala Yhrene, „stejně jako my všichni ostatní. Jak velký klid a mír se v nás rozhostil!“

„Cože?“ zeptal se Gregory nevěřicně. „Všichni jste dospěli ke stejné odpovědi najednou?“

„A na stejnou otázku,“ zamumlal Geoffrey.

„Přesně tak.“ Johann se usmál, zjevně velice spokojený sám se sebou. „Najednou jsme pochopili, že se tím nemusíme trápit - stačí, když budeme plout s proudem a budeme šťastní.“

„Museli jsme si jen postavit vory,“ dodal Orin, „a nalodit se. S sebou jsme si vzali jen kameny, které nám hrají.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Tak to jsou vaše hudební kameny?“ vydechl Geoffrey.

„Jen kameny?“ Gregory nepřestával poulit oči. „A co jíte?“

„Řeka nás vším zásobuje,“ řekl Alno, natáhl se a utrl lotos, kolem nějž právě proplouvali. Když se Gregory rozhlédl, viděl, že i ostatní okusují jeho květy. Křečovitě stiskl oční víčka a podíval se ještě jednou. „Vy tedy tvrdíte, že nemá smysl přemýšlet nad smyslem světa ani nad lidmi?“

„Ano, a dosáhli jsme tak duševního klidu!“ vydechla rusovlasá dívka.

„Ano, klidu, Adele. Jsem tak šťastná, že už se nemusíme dál trápit,“ přidala se k ní Wenna.

Orin pomalu přikývl. „To byla chyba, kterou jsme dělali - bojovali jsme se světem kolem sebe, snažili jsme se nad ním zvítězit.“

„Máš pravdu,“ přisvědčila tmavovlasá kráska, „protože když přestaneš zápasit, boj skončí.“

„Ale vy mluvíte o tom, že je třeba přestat uvažovat!“

„Ano,“ přikývl Johann, „jen to přináší klid a mír. Přestali jsme o věcech dumat.“

„Trochu vratký mír,“ zamumlal Geoffrey.

„Ale jak můžete poručit svým myslím, aby přestaly pracovat?“ zeptal se Gregory.

„Posloucháním hudby,“ vysvětlil mu Johann. „Když se soustředíš pouze na její sladké tóny, všechny znepokojující myšlenky se brzy vytratí samy.“

„Tomu nevěřím,“ namítl Gregory. „Poslouchání hudby přece nemůže vyhladit tvé myšlení!“

Ale může, ozval se v jeho hlavě Fessův hlas, stejně jako může soustředění na jediný problém omezit tvé ostatní mentální aktivity. A lotos jim v tom pomáhá, protože otupuje myšlení a navozuje euforický stav mysli. Koneckonců, je to narkotikum.

„Narkotikum,“ zabručel Gregory. „Neznamená to slovo 'smrtící'?“

'Vedoucí k smrti' by asi byla přesnější definice. Obvykle to označuje stavy podobné spánku.

„A Spánek je bratr Smrti,“ zamumlal Gregory.

Johann se obrátil ke Cordelii a nabídl jí lotosový květ. „Vezmi si a sdílej s námi naši rozkoš.“

„Z toho, že nebudu myslet?“ zeptala se šokovaně.

„Ano! Vypni svou mysl!“

„Uvolni se.“ Adele se na všechny svůdně usmála.

„Nech se se mnou unášet proudem.“ Wenna obdařila Magnuse šibalským pohledem. Pak se znovu zaklonila, požitkářsky se protáhla a napřáhla ruku k Magnusovi. Chlapec na ni hleděl jako hypnotizovaný a Geoffreyovi doslova lezly oči z důlků.

„Ať už je to možné nebo není, tohle přece nesmíte!“ zvolal Gregory a zdálo se, že se každou chvíli rozplácne. „Člověk se přece musí snažit pochopit, protože všechno ostatní nikam nevede!“

„Ale když neexistuje žádný smysl, který by se dal pochopit?“ namítl Alno skepticky.

„Existuje, musí existovat! Protože proč jinak bychom měli rozum?“

Na tom, co říkáš, něco je, přisvědčil Fessův hlas v jeho hlavě, protože tvůj druh si vyvinul inteligenci, aby porozuměl prostředí, které ho obklopuje. Tím zvýšil svou schopnost přežít a vzkvétat. Kdyby byl svět skutečně náhodný a bez smyslu, nebyly by inteligentnější bytosti životaschopnější a nepřežily by.

„Ne, mají pravdu!“ tvrdil Gregory. „Bystřejší mysl je *huře* uzpůsobená k životu - protože může ze světa kolem snadněji zešílet!“

„Tak zlé to zase není, maličký,“ usmála se Yhrene a natáhla k němu ruku. „Svět je jaký je a my ho změnit nemůžeme. Můžeme si jen užívat radostí, dokud to jde.“

„Ale co zítra?“

„Zítra nás ještě bude unášet řeka.“

„Ale řeka se přece nakonec vlévá do moře!“ nenechal se odbýt Gregory. „Co budete dělat, až se ocitnete v oceánu?“

Adele se zamračila. „Zmlkni, prcku!“

„Takhle s mým bratrem nemluv,“ vyjela na ni Cordelie, přestože stejné označení občas používala sama.

Adele se na ni podívala a chystala se něco odseknout, ale Johann ji předešel. „Až se ocitneme v oceánu? Budeme prostě plout dál!“

Gregory rozhořčeně obrátil oči v sloup. „Přemýšlej trochu! Co asi udělají baroni zemí, přes které tahle řeka protéká? Nechají vás, abyste si jen tak užívali?“

„Proč by nás to mělo zajímat? My se o ně nestaráme.“

„Ty možná můžeš nechat život, aby si jen tak plynul, ale on vás na pokoji určitě nenechá. Co pak budete dělat, až se s ním znovu setkáte?“

„A musíme vůbec něco dělat?“ Alno se mu s kamenným výrazem ve tváři zadíval do očí. „Máme na výběr. Existuje snad nějaký zákon, který říká, že musíme žít?“

„Existuje,“ odpověděl mu Johann tiše, „ale kdo si ho na nás vynutí?“

„Ano! Jak se k nám dostanou? Plujeme přece na řece!“

„Řeku přehradí,“ odpověděl Gregory rozčileně, „a mají vás!“

Johann, který už sám začal vykazovat první známky podráždění, odbyl jeho námitku mávnutím ruky. „Uklidni se. Až a jestli vůbec k něčemu takovému dojde, pak budeme zase muset hledat odpovědi. Už se cítíš lépe?“

„Ne,“ odpověděl Gregory. „Copak nechápete, že už teď musíte uvažovat o příčinách, abyste se jednou mohli zdárně vypořádat s následky?“

„A ty nechápeš, že i ten nejzaujatější hledač pravdy si občas musí odpočinout?“ opáčila Yhrene, která se ze všech sil snažila mluvit vlídně.

Gregory se odmlčel a pak konečně připustil: „Ano. Dokonce i naše mozky potřebují odpočinek. Ale řekni mi - jak dlouhý má ten odpočinek být?“

„Co já vím - den, týden!“ odpověděla Adele. „Záleží na tom?“

„Spánek je přece odpočinkem,“ řekl Gregory.

„Záleží na tom?“ Yhrenin hlas zněl teď pobaveně. „Je to přece obyčejný spánek, ne věčný.“

Geoffrey se rozhořčeně oťásl. „Věčný spánek, malá smrt - jaký je v tom rozdíl?“

„Vyzkoušej malou smrt se mnou a uvidíš.“ Wenna k němu vztáhla ruce.

„Pojď si se mnou hrát!“ Johann se natáhl po Cordelii. „Zlatá dřímota tě políbí na oči! Úsměvy tě budou probouzet až budeš vstávat!“

„Ne,“ odmítla Cordelie nepřiliš rozhodně. „Musím zůstat bdělá.“

Adele si rozhořčeně odfrkla a Johann řekl s úsměvem: „Ale i hlídač musí někdy spát. Pojď, dej na chvíli odpočinout své mysli, jako to děláme my. Zaposlouchej se do slov hudby a nech je, aby naplnila tvou mysl.“

„Slova?“ Geoffrey náhle zobraždil. „Co je to za slova?“

„Přece píseň,“ opáčil Orin. „Copak ji neslyšíš?“

„Poslouchej,“ vyzvala ho Yhrene.

Mladí Gallowglassovi zamračeně nastražili uši.

„Už to slyším,“ prohlásila Cordelie, „ale není to hlas. To hudba sama hovoří.“

„Nedává mi to žádný smysl,“ řekl Geoffrey pochybovačně.

„Musíš být trpělivý,“ ujistila ho Yhrene. „Ozve se znovu. Pokaždé se ozve znovu.“

A slova se skutečně ozvala, stejná jako předtím. Trvalo to jen několik minut, ale hned to zase začalo znova - a znova a znova, pořád dokolečka. Postupně začali význam slov chápat:

Proč dělají to co dělají?

Proč je svět jaký je?

Proč jsou zvyky a proč jsou zákony?

Proč musíme pracovat bez odpočínutí?

Proč vůbec žijeme, co nás k tomu nutí?

A proč se nesmíme vzepřít? Proč nesmíme se vším skončit?

Proč naši rodiče dělají to co dělají?

Kdo jim káže, jak využít svůj čas?

Proč se musí celé dny na poli dít?

Proč musí znát jen žal, proč nemohou se lépe mít?

Proč těm, kdo jim vládne, poslušně slouží?

Proč tolik otázek stále mne souží?

A proč musíme poslušní být? Proč prostě

se vším neskončit?

*Proč jsou vládci a proč musíme se klanět?
Proč jen pro ně zdá se být tu svět?
Proč jsou rytíři a proč jsou páni vznešení?
Proč všichni musí nosit meče a brnění?
Proč boháči jen majetek hromadí?
A proč musíme být poslušní? Kdy to všechno skončí?*

*Proč tolik tváří se stále jen mračí?
Proč tak málo jich úsměv zdobí?
Proč dívky naši lásku tak často odmítají?
Proč nemůžeme je objímat, proč nás nelíbají?
Proč stále 'ne' a jen zřídka 'ano' říkají?
A proč máme poslušní být? Proč nemůžeme
volně plout?*

*Proč musíme dělat to, co oni dělají?
Proč si nesmíme užívat života raději?
Proč je tolik smutku a radost je tak vzácná?
Proč tolik strádání a žalu každý z nás má?
Proč tu není nikdo, kdo odpověď zná?
A proč prostě nemůžem dál plout? Proč nemůžeme
volně plout?*

*Proč bychom měli dělat to, co naši rodiče?
Proč nosit jejich řetězy a okovy?
Proč nejíst lotos a nedat vale hoři?
Najdi lotos na řece která teče k moři!
Ochutnej lotos, oddej se se mnou rozkoši!
Nechte nás milovat se navzájem a volně plout!
Nechte nás volně plout, nechte nás dál plout...*

Gregoryho oči se rozšířily. „Co je tohle za píseň?“

„Ano,“ přidal se k němu Magnus. „Nemá pravidelný rytmus a rýmuje se spíše výjimečně.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Ještě hůře je na tom se smyslem,“ prohlásil Geoffrey. „Tvrdit, že je nejlepší nedělat nic, protože stejně nic nemá smysl? Copak nechápou, že člověk se *musí* snažit?“

„Proč?“ zeptal se Johann prostě.

„Proč?“ opáčil Geoffrey ohromeně. „Protože... zač by jinak stál?“

„Ale práce samotná přece není žádná ctnost,“ namítl Orin. „Jaký má význam?“

„Je to ctnost! Lidé musejí pracovat jako musejí rostliny růst za sluncem!“

„Ano? A jaká je to ctnost?“ Alno se rozčileně ošil. „Copak jsi to zrovna neslyšel? Dřít se a lopotit nemá žádný smysl!“

Gregory se nenechal odbýt. „A kdo ti to řekl? Jaký ti dal důkaz?“

„Nikdo mi to nemusel říkat! To je přece jasné!“

„A ty tomu věříš?“

„Ano! Proč ne?“

„Ale proč *ano*?“ opáčil Geoffrey.

Protože, odpověděl Fessův hlas v jeho hlavě, slyšel píseň, která to tvrdí. Slyšel ji pořád dokola aniž by rozeznával její slova, i když jeho podvědomí je registrovalo. Pak, když jim konečně začal rozumět, jim věnoval pozornost jen chvíli a pokaždé, když tu píseň slyšel znovu, už o ní neuvažoval.

„Vnímáš slova té písně podvědomě, ale stěží jim rozumíš a nepřemýšlíš o nich,“ vysvětlil Geoffrey Alnovi.

Orin se zamračil. Nebyl si jist, jestli to má považovat za urážku nebo ne.

Ano, protože oni nečekali, že se stanou objekty přesvědčování. Šlo jim jen o zábavu. Proto je mohlo přesvědčit prosté neustálé opakování slov, jež vnímali na úrovni podvědomí.

„Proč vlastně posloucháte písně, když nechápete slova?“ podivil se Geoffrey.

„Přece pro potěšení z hudby,“ odpověděla Wenna a svůdně se zavrtěla.

Neskřípej zubama, Geoffrey. Ta mladá žena říká pravdu - ta hudba má rytmus a kadenci, jež vyvolává emoce, které chtějí lidé jejího věku vnímat.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Emoce,“ zopakoval Magnus zadumaně s pohledem upřeným na Wenu. „Píseň hovoří o rozkoších, které bys chtěla prožít, ale od rodičů jsi slýchala, že nesmíš - dokud se nevdáš.“

Wenna se zarděla a Alno se rozčileně zvedl. „Copak pro tebe v životě není nic než zákazy a nařízení?“

„Ale já mluvím o manželství,“ odpověděl Magnus klidně. Alno chtěl něco odpovědět, ale pak si všiml, jak se na něj ženy dívají a prozíravě nechal ústa zavřená.

To je ono, řekl Fessův hlas. Ano - pokud slova písně ospravedlňují věci, které touží praktikovat, ale jejich výchova jim je zakazuje, budou si přát věřit těm slovům. Od toho je už jen malý krůček k tomu, aby přesvědčili sami sebe, že jsou pravdivá.

„Ale no tak,“ namítla Cordelie, „vždyť ty písně mají jen pobavit.“ Fess mlčel.

„Ty písně je navádějí, aby jedli lotos, sestro,“ řekl Geoffrey.

„Vidíš?“ Orin se usmál. „Říkal jsem ti, že mluví pravdu.“

Ano, Geoffrey, ozval se znovu Fessův hlas, tohle je závěrečné stadium přesvědčovacího procesu - volání po akci. Píseň končí imperativy - a oni poslouchají.

„Ten lotos,“ řekla Cordelie v náhlé inspiraci. „Zesiluje hudbu?“

Johann se posadil a přisunul se blíže k ní. „Jak to víš?“

Ano, Cordelie - jakmile ho začnou jíst, lotos otupí jejich schopnost uvažovat a naopak zvýší jejich sugestibilitu.

„Protože tě vyzývá, abys dělal to, co si sám přeješ, aby ti říkali, že máš dělat,“ odpověděl Geoffrey. „Není nic snazšího než ti říct, co si přeješ slyšet a zamíchat do toho to, co si někdo jiný přeje, abys dělal.“

Alno se prudce narovnal. „Cože? Jak to myslíš?“

„To je ten zdroj tvého 'osvícení',“ vysvětlil mu Magnus. „Poskytuje ti ho hudba, i když si myslíš, že je tvoje vlastní.“

Odpověděl mu úplný sbor protestů. „Ne, tak to není!“

„To, čemu věříme, jsme viděli na vlastní oči!“

„Nikdo nám to nenasadil do hlavy - sami jsme na to přišli!“

„Přišli, to jistě!“ zvolal Gregory rozhořčeně. „Vždyť jen opakujete to, co vás naučil zpívající kámen!“

„A copak není to co zpívají pravda?“ zeptal se Alno vyzývavě.

„Pravda ve slovech, kterými vás krmí jako děti kašičkou?“ opáčila Cordelie.

„K čemu vojsko?“ řekl Geoffrey a zasmál se. „Dokázal bych s hrstkou lidí dobýt celá města, kdyby mne předcházela taková hudba!“

„Dobývání! Války! Moc!“ Johannova tvář potemněla. „To nedokážete myslet na nic jiného než na spory?“

„Když na to nebudu myslet já, někdo jiný se určitě najde,“ odpověděl Geoffrey. „Je to smutné, ale takoví už jsou lidé, že? Vždycky se najde někdo, kdo nenechá ostatní žít v míru, jestliže se mu naskytne příležitost je ujařmit.“

„Na nás s něčím takovým nechod!“ zvolal Johann a s rukama napřaženýma se mu vrhl po krku.

Geoffrey uskočil stranou a Johann s hlasitým šplouchnutím dopadl do vody.

„Pomóc! Pomóóóc!“ zaječela Yhrene. „On neumí plavat!“

To už se na Geoffreya vrhl Orin jako přival.

Magnus přiskočil bratrovi na pomoc, ale něčí loket ho tvrdě zasáhl do brady. Pak se tělo mladého obra zvedlo, jak zpod něj Geoffrey vyklouzl a vyskočil na nohy, ale vzápětí na něj zaútočil šlachovitý Alno a kousal ho a kopal. Geoffrey se zamračeně otočil, chytil Alna za límec a za zápěstí chvatem, který mu působil nesnesitelnou bolest; ale vytáhlý chlapec jen pouličil oči, kňoural jak se snažil Geoffreyovi vykroutit, a při tom se mu podařilo vrazit mu současně palec do oka a koleno do rozkroku. Geoffrey zasténal bolestí a složil se na zem, ale svého soupeře při tom strhl s sebou a dál pokračovali v boji.

Vtom mu však přiskočil na pomoc Magnus, strhl z něj Alna a hodil jej do vody, a pak svému bratrovi pomohl vstát. „Jsi v pořádku?“

„Rány rozdávající sám však nezraněný,“ zadeklamoval Geoffrey a pak v rozporu se svými slovy zasténal od bolesti v podbřišku. Zaťal zuby a několikrát se protáhl. „Musím... budu v pořádku...“ Na okamžik se opřel o Magnusovo rameno a lapal po dechu. „Co je s... Orinem?“

„Spí, i když ne tak docela dobrovolně.“

„Ach, pomozte Alnovi!“ křičela Adele. „On taky neumí plavat!“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Co se dá dělat,“ povzdechl si Gregory a upřeně se zahleděl na tonoucího Alna. Chlapec se pomalu vznesl z vody a po krátkém letu přistál na voru.

„Ty jsi čarodějník,“ zašeptala Adele.

„Říká to, jako by měla strach,“ zamumlal Geoffrey. „Ona, která u sebe klidně nosí magické předměty jen pro jejich sladkou hudbu!“

Magnus se zamračeně obrátil. „Co je s prvním mužem přes palubu?“

„Je tady, bratře.“ Cordelie stála na voru, ruce zkřížené na prsou a upírala oči na Johanna, který se vznášel ve vzduchu, zmítal sebou a ječel. „Ne, nepustím tě, dokud se neuklidníš!“

„Kdo jsi, abys nám přikazovala?“ otázala se Yhrene rozhořčeně.

Cordelie se na okamžik zatvářila překvapeně, pak se pomalu otočila k druhé dívce a oči se jí zúžily do zlověstných štěrbin. „Přece ta, která právě vytáhla tvého mládence z řeky! Nebo ho tam mám hodit zpátky?“

„Jsou jako dospělí,“ postěžovala si hlasitě Adele. „Myslí si, že jim moc dává právo rozkazovat.“

„Jistě,“ odsekla Cordelie. „A co Johann, který se pokusil udeřit mého bratra uprostřed racionální diskuse?! Proč bych vlastně měla ztrácet čas s pokrytcem?“

Johann s mohutným šplouchnutím opět dopadl do vody. Ale tentokrát se mu podařilo zachytit okraje voru a s prskáním a nadáváním se snažil vytáhnout se na něj.

„Ty můj chudáčku!“ zvolala Yhrene a vrhla se před ním na kolena, aby mu pomohla nahoru.

„Já... já... ať jdou pryč!“ vyrazil ze sebe Johann a vrávoravě se zvedl na nohy. Stál před Gallowglassovými zmáčený a ponížený, ale ani to mu nezabránilo ve snaze rozkazovat. „Žádné čaroděje tu nepotřebujeme! Okamžitě zmizte!“

„Ano.“ Za jeho zády se objevil promočený Alno. „Táhněte! Pokud se s námi nedokážete mírumilovně oddávat příjemným pocitům, jděte pryč!“

„Přesně tak,“ přisvědčil Johann. „Tento vor je jen pro ty, kdo milují mír.“

„Milují lotos, chtěl jsi říct,“ odsekl Geoffrey, který se stále opíral o rameno svého bratra. „A hudbu. Ale má pravdu, bratři a sestro, jdeme pryč. Zanecháme je takovému životu, jaký si zaslouží.“

„Zaslouží, zaslouží!“ vybuchla Wenna. „Copak nemyslíte na nic jiného než na zásluhu?“

„Ne, my na ně nemyslíme nikdy,“ řekl Magnus, „stejně jako ty nikdy nemyslíš na zemskou přitažlivost.“

„A proč bych na ni myslet měla?“

„Nemusíš - ale tvé nohy se i tak dotýkají pevné země.“

„Pokud to v jejím případě vůbec platí,“ dodala Cordelie.

Wenna po ní šlehla pohledem, ale nechtěla přiznat, že tak docela nepochopila. „Filozofování nad gravitací ještě nikoho létat nenaučilo!“ odsekla.

„Ve tvém případě to platí zvlášť,“ opáčila Cordelie, „protože létání, o jaké jde tobě, skončí pravděpodobně graviditou.“

Wenna zrudla vztekem a konečně pochopila, že si z ní mladší dívka dělá legraci. Právě uvažovala, že se na ni vrhne a vyškrábe jí oči, když tu vor narazil na břeh.

Johann vytřeštil oči. „Jak jsme se sem dostali?“

Gregory vzhlédl ze svého místa na konci voru, hotové ztělesnění nevinnosti. „Asi vás zanesl proud.“

„To spíš nám sem někdo zanáší špinavé triky.“ Johannovy oči se zúžily. „Jak jsem říkal, takové jako jste vy tady nepotřebujeme. Vypadněte odsud!“

Magnus se dvorně uklonil. „Vždy rádi poctíme svou přítomností ty, kterých si vážíme.“

„Ano,“ přisvědčil Geoffrey a pak se zmateně rozhlédl, „jenže kde někoho takového najít?“

Johann zrudl. „Táhněte!“

„Jak si přeješ,“ zavrčel Geoffrey. „Už táhnu.“ Upřel pohled na vor, který znovu skočil do proudu tak prudce, že Wenna a Johann upadli a ostatní měli co dělat, aby je nenásledovali.

Cordelie se na Geoffreya podívala úkosem. „Tohle sis mohl odpustit! Nemohli jsme odejít se vši důstojností?“

„Je mi líto, ale ta prokletá bolest mě poněkud zbavuje rozvahy,“ odsekl Geoffrey, který se pořád ještě docela nenaroval. „A myslíš, že jim to vadí?“

„Tak špatně o nich přece smýšlet nemůžeš!“

Geoffrey pokrčil rameny a kývl hlavou směrem k voru. „Podívej se sama, sestřičko.“

Cordelie se podívala. Johann dopadl dost blízko Wenny, takže mu stačilo natáhnout se a mohl na ni dosáhnout - a přesně to udělal: svými rty.

„Ty ničemo!“ vydechla Cordelie pobouřeně. „Copak není Yhrenin kluk?“

„Pro tuto chvíli,“ odpověděl Magnus. „Ale zdá se, že je mu jedno, čím rty líbá.“

„Je klukem všech holek zároveň,“ zamumlal Geoffrey.

Cordelie se mlčky odvrátila a tvář jí hořela rozčilením.

Magnus se na ni starostlivě zadíval.

„Raději bych vyrazil, jinak budu za chvíli chromý,“ zasténal Geoffrey. „Pomoz mi, brácho!“

„Gregory!“ okřikla svého mladšího bratra Cordelie. „Nezírej tak! Ani se nedívej, co ti dva dělají! Hned odvrát' pohled!“

Gregory sebou překvapeně škubl a pak se s pokrčením ramen otočil jinam.

Magnus se trochu uvolnil. „Vypadá to, že s tím plovoucím světem nemáme vůbec nic společného.“

„Máš pravdu,“ přisvědčila Cordelie. „Zprvu mi to připadalo docela příjemné, ale teď vidím, že se jeho obyvatelé starají tak málo o to, co dělají, že se jim vůbec nedá věřit.“

„Nedá se jim věřit v tom, co dělají,“ přikývl Geoffrey, „nevěří si ani mezi sebou nebo že dostojí svým povinnostem. Co mě se týče, dostal jsem školu.“

„Ano,“ přisvědčil Magnus. „Čest je pro ně pouhá fráze - a tím jejich katechismus končí.“

Kapitola 13

Mezitím starší Gallowglassovi pokračovali ve své části pátrání.

Slunce se nachýlilo k obzoru, zbarvilo nebe do růžova a dotklo se svými paprsky i Roda a Gwen, kteří kráčeli k němu.

„Cítila jsem se unavená,“ řekla Gwen, „a taky hladová - ale teď jako bych nějakým zázrakem znovu nabyla síly a můj hlad polevil.“

„Vnadidlo, které bych klidně spolkl,“ odpověděl Rod, „a pak bych se vypořádal s pastí, kdyby to bylo nutné. Ale chápu, jak to myslíš - i mně připadá, jako bych se právě probudil do nového dne. Až na to, že se zrovna šepí.“

„Je možné, že to dokázala ta hudba?“ otázala se Gwen.

„Dá se tomu vůbec říkat hudba?“ opáčil Rod.

„Ať už je to cokoliv, účinkuje to jako kouzlo,“ uzavřela debatu Gwen.

A měla pravdu - magický zvuk hudby jako by je přímo nadlehčoval nebo dával jejich nohám křídla. Kráčeli k zapadajícímu slunci tak svižně, jako by měli místo nohou pružiny. Aniž si to uvědomili, vzali se při tom za ruce.

Ale červánky trvaly nějak příliš dlouho - slunce už přece muselo dávno zapadnout! Nebe však bylo stále růžové a Rod si náhle uvědomil, že stejnou barvu má i všechno kolem nich. „Gwen - my se díváme na svět přes růžové brýle!“

Gwen se rozhlédla a vytřeštila oči. „Opravdu to tak vypadá - ale žádné brýle přece nemáme. Jak je to možné, můj pane?“

„Mne se neptej - já nejsem expert na magii.“ Rod se ušklíbl. „A proč bychom se tím měli trápit? Užijme si to.“

Na okamžik měl skoro dojem, jako by mu vánek zašeptal do ucha: „Vždyť je to jen zábava.“ Ale věděl, že to musela být jen jeho fantazie.

„No jistě, růžové brýle,“ řekla Gwen po chvíli. „Ta růžová začíná tmavnout.“

„Ano, vážně tmavne,“ zabručel Rod. „Vlastně některé věci už jsou spíše červené.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Najednou se hudba, která zněla všude kolem nich, ozvala přímo před nimi a šarlatové světlo na ně dopadalo skrze listoví nad jejich hlavami.

„Co to má znamenat?“ zamumlala Gwen.

„Jdi opatrně,“ zašeptal Rod.

Pomalu rozhrnuli stěnu z listů a nahlédli za ni.

Byla tam trůnní síň - přesně tak to alespoň vypadalo. Stálo tam obrovské křeslo na vysokém stupínku, které mohlo být jediné trůnem, a před ním stepovali dvořané. Všichni byli v různých odstínech červené - rubínové, šarlatové, nachové - a muž, který seděl na trůně, měl karmínovou barvu. Na hlavě měl korunu z rudého zlata ozdobenou rubíny. Pokyvoval a tůkal do rytmu žezlem, protože hudba, podle které všichni tančili, byl rock - a i největší z dvořanů dosahoval Rodovi sotva po kolena.

„Myslela jsem si, že vím o Maličkém lidu všechno, nebo že alespoň znám všechna jejich království,“ zašeptala Gwen, „ale o tomhle jsem ještě neslyšela.“

„Možná, že tady předtím nebyli,“ odpověděl Rod rovněž šeptem. „Koneckonců, hudba, na kterou tančí, tu nebyla taky. Možná přišli s ní.“

Dvořané se ukláněli a vysekávali pukrlata, natrásali se a točili, a jejich karmínový král tomu všemu přikyvoval a usmíval se zjevně potěšen z veselí svých poddaných.

„Bylo by škoda dělat jim starosti,“ zašeptala Gwen. „Pojď, můj pane, nebudeme je rušit.“

Tiše se odkradli a zanechali krále a všechny jeho dvořany plesovým radovánkám.

Ale čím dále pronikali do lesa, tím víc barvy tmavly a měnily se - v kaštanově hnědou, pak v purpurovou a nakonec v indigovou - a hudba byla pomalejší, skoro až ponurá, ale s živým rytmem, který pozvedal jejich ducha kdykoliv hrozilo, že klesne příliš hluboko.

„Cítím zvláštní smutek.“ Gwen se opřela hlavou o Rodovo rameno. „Já vím, nemám k tomu žádný důvod - ale přesto se tak cítím.“

„Musí to dělat ta hudba.“ Rod ji držel těsně u sebe a jak šli, konejšivě ji pohupoval. „Já to cítím také. Opři se o mě, má lásko - to pomáhá.“

„Ano,“ zamumlala. „Víš, že teď cítíš potřebu být mi oporou.“

„Přece jsem to svého času slíbil před shromážděním elfů, ne?“ Rod se usmál. „Opravdu bychom si měli někdy najít čas na církevní svatbu.“

„Nepobouřilo by to naše děti?“ zamumlala.

„Děláš si legraci? Budeš muset udělat všechno, co je v tvých silách, abys Cordelii zabránila chopit se organizace.“

Jeho žena vzhledla a usmála se na něj. „Vždycky mne dokážeš podepřít, když si nejsem jistá, Rode Gallowglassi. Možná proto tě tolik miluji.“

„Ty se také dokážeš docela dobře vypořádat s některými vadami na mém charakteru,“ připomněl jí. „Nejsi jediná, kdo má tu a tam své slabé chvíle.“

„Ale zrovna teď ji mám já,“ odpověděla. „Raději si pospěšme. Pokud se nedostaneme z toho tmavomodrého světa co nejrychleji, sklátí nás žal.“

„Už jen kousek,“ mumlal Rod. „Je stále větší tma.“

„A to má být dobře?“

„Samozřejmě. Nejprve se přece musí udělat tma, než zase bude moci být světlo, ne?“

Místo odpovědi se jen usmála, ale v obličeji byla stále více bledá. Rod si znepokojeně všiml, že je stále těžší, jako by ji nějaké břemeno táhlo k zemi. Když opět vzhlédl, uviděl, že listí ze stromů opadalo a v měsíčním světle se leskly jen holé větve. Vpravo od nich se rozprostíralo černé jezero jako shromaždiště všech marných nadějí a studna zoufalství. Rod se otrásl, sevřel pevněji svou ženu, kterou teď už napůl nesl, a vyrazil ještě rychleji vpřed. Gweniny nohy se stále pohybovaly, ale oči měla zavřené a rty se jí bezhlesně chvěly jako v horečce. Kolem nich stále zněla svým pulzujícím rytmem hudba, pomalá, smutná a osamělá. Nad jejich hlavami se jako arpeggio ozvalo dlouhé, táhlé zavytí, které se rozplynulo v škodolibém smíchu. Přicházelo z velké dálky, ale Rodovi i tak přeběhl mráz po zádech. Sebral všechny své síly a vyrazil ještě rychleji.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Nakonec strašidelný les skončil - ale oni se ocitli na místě, které bylo ještě ponuřejší: na pusté planině narušené jen občasnými skalními útesy, ostrohrannými a neobroušenými, jako čerstvě rozštípané pazourky v nově stvořeném světě. Jejich špičky a hrany se blýskaly, ale bylo to pouze světlo hvězd. To Rodovi starosti nedělalo - vyrostl na asteroidu a okolní krajina mu mile připomínala domov. Ano, bylo to tady docela jako na Maximě nebo možná na Luně mezi západem slunce a východem Země - odvrácená strana Měsíce.

Rod se zhluboka nadechl a vlastně se trochu uvolnil - možná to tu bylo pusté, ale alespoň to bylo čisté. Tam, kde byli předtím, to čišelo hnusem a rozkladem.

Gwen zvedla hlavu, její řasy se zachvěly a pak otevřela oči. „Můj pane... co jsem...“

„Přišla na tebe bluesová nálada, má drahá,“ řekl jí něžně. Cítil uspokojení, že projednou může pomáhat on jí. „Teď už jsme v nové krajině. Vlastně vypadá až příliš nová.“

Gwen se rozhlédla a otřásla se. Pak se přimkla ještě těsněji k Rodovi. „Je tu chladno... cítím mrazení...“

„No, svým způsobem ses právě probudila. Ale pojďme dál, má drahá. Když nic jiného, dříve nebo později musí vyjít slunce. Jen nepřestávej hýbat nohama a nakonec se z toho dostaneme.“

„Dobře,“ zamumlala. „Teď už to není tak zlé. Hudba mi pomáhá.“

A skutečně tomu tak bylo: hudba stoupala a vypínala se do výše, stále se stejně těžkým rytmem, ale už se dala poslouchat a Rod v ní dokonce začal rozeznávat zvuky smyčcových nástrojů.

V takřka naprostém tichu došli k místu, kde se terén svažoval k řece. Měla být stříbřitá nebo se v ní alespoň měly odrážet hvězdy, ale byla černá, naprosto černá a temná jako samet. Cestička, po které šli, kopírovala svažitost břehů až k přístavišti, kde na ně čekala loďka s převozníkem opírajícím se s hlavou svěšenou o bidlo.

„Ta řeka se mi nějak nelíbí,“ zamumlala Gwen.

„Docela tě chápu,“ přisvědčil Rod, „ale to, co je za námi, se mi líbí ještě méně. Pojď, drahá - ta loďka vypadá bezpečně.“

Ale když sešli dolů k řece, stařec vzhlédl a pak pozvedl bidlo jako by jim chtěl zahradit cestu. „Copak nás nepřevezeš?“ zaúpěla Gwen a převozník zavrtěl hlavou.

„Poslyš, možná chce peníze.“ Rod rozvázal měšec, který mu visel u opasku, a vytáhl stříbrnou minci. Stařec jednou rukou pustil bidlo a napřáhl k nim dlaň. Rod mu do ní upustil minci a znovu sáhl do měšce. „Možná tam mám další...“

Ale stařec opět zavrtěl hlavou, otočil se, zabodl bidlo to temné vody a pokynul jim směrem k sedátkům ve svém člunu.

Rod přidržel okraj loďky, zatímco jeho žena trochu neohrabaně nastupovala - neměla příliš často příležitost svézt se ve člunu. Pak sám skočil do loďky a posadil se vedle ní, těsně si ji k sobě přivinul. Stařec se tvářil velice klidně, ale zároveň na něm bylo něco, co vyvolávalo zlé předtuchy. Pak zabral bidlem a jeho plavidlo hladce vklouzlo do proudu.

Byla to velice ponurá cesta a až na hudbu, která se ozývala z břehů a která slábla, jak se blížili ke středu řeky, probíhala v naprostém tichu. Když upluli určitou vzdálenost, ztichla i ta a rozhostilo se naprosté ticho. Z vody se zvedaly chomáče mlhy, stále hustější a hustější, převalovaly se a nabývaly antropomorfních tvarů s očima a ústy z temnoty, které na ně gestikulovaly a kynuly jim. Gwen zalapala po dechu a přitiskla se k manželovi - tomu to docela vyhovovalo, protože ani jemu nebylo zrovna do smíchu. Klouzali tichými tvary a duchové mlhy se vzpínali všude kolem nich, až konečně zase zaslechli hudbu, slabě ale neomylně se ozývající z druhého břehu.

Krátce nato spatřili zemi a věděli, že úsvit už se blíží.

Převozník zarejdoval s člunem k přístavišti a Rod s Gwen vystoupili do falešného svítání. Rod znovu sáhl po měšci, ale převozník se jen odvrátil, zavrtěl hlavou a vyrazil s loďkou na zpáteční cestu.

„Divný patron,“ zamumlal Rod, ale sám cítil, jak zní žovialita v jeho slovech falešně.

Společně se vydali na louku, která se rozprostírala před nimi.

Vtom Rod vykřikl bolestí a překvapením. Střela, která ho zasáhla, se odrazila, stočila se nahoru a zpátky, a znovu se rozletěla směrem

k nim. Byl to disk připomínající dva jídelní talíře slepené k sobě okrají, až na to, že vypadal kovově.

„Sehni se!“ křikl Rod. „Má ostrý okraj!“

Oba se vrhli na zem a podivná střela proletěla pouhou stopu nad nimi - a za ní tucet podobných, dva tucty. Jak se blížily, vydávaly bzučivou, dunivou, synkopickou hudbu, která postupně přehlušila kouzelné rytmy, jež Rod a Gwen sledovali celou noc.

Gwen vzhlédla. Rod si s úlevou vzpomněl, že je telekinetička. Pak si připomněl, že i on vládne stejnou schopností, zahleděl se na talíře, které se k nim valem blížily a pomyslel si *dolů* a *pryč*.

Disky dál pokračovaly ve svém kurzu.

Roda zaplavila vlna rozhořčení - jak si dovolily neposlechnout? Ale Gwen řekla: „Můj pane, ony neodpovídají!“

„Tak se jich neptej,“ odsekl Rod, pak si uvědomil, co řekla a prudce se k ní otočil. „Co že nedělají?“

„Neodpovídají,“ zopakovala trpělivě. „Myslela jsem na ně a pokoušela jsem se je ve své mysli obrátit, ale nijak nereagovaly.“

„Chceš říct, že ty létající disky nemají nic společného s psionickými silami?“ Rod se zamračil. „No, nějak si s nimi stejně poradíme.“

„Co uděláme?“ otázala se Gwen.

„Vyletíme nad ně!“ odpověděl Rod. „Připravena, má drahá? Vzhůru a pryč!“

Gwen vystartovala ze země na koštěti a on ji následoval v těsném závěsu. Disky změnilы dráhu svého letu a pokusily se je dosáhnout, ale to už byli oba mimo dosah a Velký čaroděj s manželkou se rychle vzdalovali.

Kapitola 14

O kus dál se jejich děti znaveně vlekly ke břehu řeky.

„Stále jsme ještě neobjevili kouzlo, které způsobilo, že měkký kámen potí kyselinu,“ připomněl ostatním Gregory.

„Pochybuji, že ho kdy objevíme,“ odpověděl Magnus zachmuřeně, „zvlášť pokud byl ten, se kterým jsme se setkali, jediný svého druhu.“

„No, *něco* jsem právě objevil.“ Geoffrey se zastavil s pohledem upřeným k zemi.

„Co je to?“ vydechla Cordelie.

„Vypadá to jako trs kopru odříznutý od kořenů,“ konstatoval Gregory.

„Svazeček kopru? Jak to, že chodí?“

„Proč podupávají špičky tvých nohou?“ opáčil Geoffrey. „To ta hudba kolem nutí mrtvé tancovat, sestro! Proč se tedy divíš, že při ni tančí živé věci?“

Ale Gregory poznamenal mnohem věcněji: „Je to z čarodějnického mechu.“

„O tom není pochyb,“ přisvědčil Magnus. „Copak z něj nejsou i všechny ty hudební kameny?“

„Podívejte se! Jsou tu zase naši brouci!“ prohlásil Geoffrey a ukázal na ně.

Ostatní se otočili, aby se podívali. Čtyři představitelé říše hmyzu obklíčili kopr a bedlivě ho pozorovali.

„Skarabové,“ řekl Fess. „Zdá se, že jsou stejní jako ti, které jsme pozorovali dříve.“

„Mohli by to být titíž?“ podivila se Cordelie.

Magnus svraštil čelo. „Jak by se mohli dostat tak rychle tak daleko?“

„Pokud ano, je to div.“ Geoffrey nespouštěl oči z malého panoramatu. „Co dělá kopr?“

Oživlá zelenina tančila stále blíže k měkkému kameni, který ležel na okraji holého kruhu. Pak se jedním stonkem dotkl jeho povrchu a ztuhl.

„Copak ho ten zvuk přitahuje natolik, že se ho musí dotýkat?“ zeptal se Gregory.

Z kamene se začala zvedat jemná pára levandulové vůně.

„Co je to za kouř?“ zeptal se Gregory.

„Možná je to nebezpečné!“ Cordelie chytila svého mladšího bratra za ruku a strhla ho zpátky. „Pozor, Gregory! Mohlo by tě to popálit!“

„Pst! Hudba se mění!“ okřikl je Geoffrey.

Gregory jen poulil oči - protože zabarvení hudby se skutečně změnilo a teď zněla mnohem kovověji.

„Leskne se to!“ vydechla Cordelie.

Opravdu, tam, kde se kopr dotkl povrchu kamene, začala se po něm šířit vlhká skvrna, až postupně pokryla celý kámen.

Kopr se odtrhl a obrátil se s úklonou ke čtyřem skarabům. Vypadalo to skoro jako by se chlubil.

Skarabové zamávali tykadly, obrátili se a vyrazili trávou.

Děti ještě několik vteřin překvapeně seděly na místě. „Co to dělají?“ vydechla Cordelie.

„Za nimi!“ zvolal Geoffrey.

Děti se rozdělily a každé z nich se vydalo za jedním ze skarabů.

„Ten tvůj míří na sever, Geoffrey,“ radil Fess, který sledoval stříbrné brouky radarem. „Magnusi, tvůj se stočil doprava... Jihojihovýchod, Cordelie... Gregory, minul jsi ho. Tvůj brouk už se zastavil.“

Gregory ztuhl na místě, pak se otočil na patě a s očima upřenými k zemi se pomalu vracel. Potom tiše vykřikl: „Ten můj našel měkký kámen, Fessi.“

„Ten můj našel taky jeden,“ oznámila jim Cordelie.

„Co dělají, děti?“

„Můj se kamene dotýká tykadly,“ zavolal Gregory. „Jako by zkoumal jeho povrch.“

„Fessi!“ zvolala Cordelie. „Od mého brouka se po kameni šíří vlhkost!“

„U mne je to stejné!“ informoval je Magnus.

„Tady taky!“ potvrdil Geoffrey.

Z trávy se zvedly čtyři obláčky levandulového dýmu a jak stoupaly, nabývaly na sytosti.

„To přece není možné!“ Fess přistoupil blíž, aby se přesvědčil vlastními čidly. „Jak může stříbro a křemík vytvářet kyselinu?“

„Možná, že stříbrná je jen skořápka skarabů,“ podotkl Gregory. „Uvnitř mohou mít tělní šťávy tvořené kyselinami.“

„Ať už to znamená cokoliv,“ řekl Geoffrey, „je to tak. Nebo o tom snad pochybuješ, Fessi? Mám tím kamenem po tobě hodit?“

„Ne, nedělej to!“ varoval ho robot spěšně. „Dá se to poznat podle hudby - kámen se skutečně proměnil v kyselinu.“

„Ale co to je za látku, kterou svazek kopru předal skarabům, když s její pomocí mohou sami měnit kameny?“ podivil se Gregory.

Geoffrey vzhlédl, na čele vrásky od hlubokého přemýšlení. „Nestmívá se už náhodou?“

Všichni se rozhlédli.

„Zdálo by se, že ano,“ přisvědčil Magnus.

Fess mlčel, zkoumal jejich okolí spektrometrem a chemickými analyzátory. Asi po minutě prohlásil: „To není soumrak, děti, ale nějaká látka, která se šíří vzduchem.“

„Purpurová mlha!“ zvolal Gregory. „Zvedá se a zakrývá slunce!“

Z trávy se začalo zvedat dalších pět proužků levandulového dýmu, jež přidaly mlze na hustotě.

„Co je to za páru?“ otázal se Gregory.

„Ať je to cokoliv, vůbec se mi to nelíbí!“ Fess vykročil vpřed do kakofonie pulzující dunivé hudby. „Vzniká z naprosto nepřírozené chemické reakce, děti! Něco takového je prostě nemožné - takže se nedá pochybovat o cizí interferenci!“

„Magie,“ vydechla Cordelie.

„Iluze seslaná nepřitelem,“ odsekl Geoffrey.

„Projektivní iluze působená kameny a posilovaná brouky,“ usoudil Gregory. „Jaký génius magie mohl vymyslet *takové* kouzlo?“

„Jistěže to byl génius,“ prohlásil najednou tichý hlas, „když mne přivedl k tobě!“

Byla to nymfa, která se oddělila od oparu, zavinutá v nafialovělém rouchu z hustší mlhy, s dlouhými purpurovými vlasy, jež jí splývaly po ramenou a zakrývaly její vnady. Vlnivými pohyby se začala blížit k Magnusovi.

„To je sukuba!“ Cordelie rozhořčeně vyskočila. „Vari, čarodějnice!“

Ale Magnus jen okouzleně pouličil oči.

„Nebud' na ni tak zlá,“ ozval se konejšivý mužský hlas. „Nech je být a pojď ke mně.“

Byl to neuvěřitelně pohledný mladík oděný v purpurových nohavicích a kabátci. I on se vydělil z mlhy, poklonil se Cordelii a vzal ji za ruku, aby jí ji políbil.

„Jakkoliv zlé mohou být nymfy, ty jsi určitě ještě horší!“ Geoffrey tasil meč a přiskočil k němu. „Drž se dál od mé sestry!“

Ale purpurový muž se jen zasmál.

Geoffrey zrudl a bleskovým výpadem proklál cizinci hrdlo.

Špička prošla jeho kůží.

Cordelie poplašeně vykřikla.

Cizinec se znovu zasmál a sklouzl po čepeli ke Geoffreyovi. „Tvůj meč ti není k ničemu, hlupáku - protože jsi jen sen a já jsem skutečný.“

„Lžeš, hnusný přelude!“ zaječel vztekle Geoffrey. „Můj meč je skutečný - je to poctivá ocel!“

„Ne,“ opáčil fantom, „to *já* jsem skutečný - podívej se, co všechno mi patří.“ S úklonou se otočil a ukázal na hrad, který se tyčil nad nimi. Padací most byl spuštěný, mostní mříž zvednutá a skrze otevřenou bránu bylo vidět zlatá křesla a ametystové poháry stejně jako truhly plné rubínů a safírů.

„Tohle všechno je skutečné,“ vydechl mladík. „Pojď se mnou dovnitř.“

„A se mnou,“ dodala nymfa.

„Proč, jak je to možné?“ Gregory zmateně vykročil k hradu. „Jak může být skutečný ten, kdo je jen sen a purpurová mlha?“

„To jako já?“ zasmál se cizinec. „Já jsem skutečný, já jsem z masa a krve! To ty jsi můj sen, dítě, a celý tvůj život je pouze výtvozem mého dřímajícího mozku.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„To nemůže být pravda!“ namítl Gregory. „Musím existovat, protože myslím!“

„Ty si jen *myslíš*, že myslíš,“ odpověděla nymfa. „Je to součást snu mého bratra - to v něm jdeš, vzpomínáš si, mluvíš a myslíš.“

„Ale... ale...“ Gregory už nenašel žádný další důkaz, kterým by podepřel svou existenci.

„Podívej se!“ Mladík se znovu s úklonou obrátil. „Tam leží to, co si přeji všechny děti! Já dobře vím, jaká jsou tvá přání, protože jsem je vytvořil!“

Na zlatém stole uvnitř hradu se objevila obrovská kandovaná švestka, snad dvě stopy dlouhá.

Gregoryho oči se ještě trochu rozšířily a automaticky vykročil směrem k ní.

Fess si povšiml výrazu v jeho obličeji a pochopil, jaká agónie zmítá jeho duší. „Nenechej se oklamat, Gregory. Jsi skutečný a tihle jezdci na purpurových vlnách jsou jen sny.“

„Ty jsi ale tvrdohlavá iluze,“ posmíval se mu mladík. „Jak chceš dokázat, že jsi skutečný?“

„Nejsem organický a nemohu být ovlivněn sofistickými argumenty o nic víc než chomáčem mlhy. Nenarodil jsem se, byl jsem vyroben v továrně a pamatuji si každou sekundu své více než pětisetleté existence. Ty existuješ pouhých sedm minut a třicet čtyři sekund... teď třicet pět. Ani o okamžik víc!“

Mladík vytřeštil oči a pak se chraptivě zasmál.

Fess se k iluzi obrátil zády. „Pojďme, děti! Jste skutečné a odolné proti všem klamům - jste přece z rodu d'Armandů! Pojďte! Realita čeká!“

Pak vyrazil k blízkému lesu a ani se neohlédl, aby se přesvědčil, že ho skutečně následují.

Gregory se otrásl, obrátil se, chvíli se díval za Fessem a pak se rozběhl, aby ho dohonil. Geoffrey se vydal za ním, tvář radou zlostí, ale jako vždy poslušný přímého rozkazu.

„Ztrať se, ženštino!“ Cordelie uchopila Magnuse za ruku. „No tak, bratře! Chceš se nechat zotročit svým vlastním živým snem?“

Magnus pohodil hlavou a pak se rychle odvrátil od purpurové nymfy. Šel pomalu a mechanicky, nicméně šel.

„To *já* budu *tvým* otrokem!“ volal za nimi purpurový mladík. „Jen se mnou zůstaň!“

Cordelie zaváhala a pak se začala vracet, přitahována jeho napřaženou náručí.

Magnus trhl hlavou jako by dostal políček. Oči se mu zúžily v úzké štěrbinčky, pak dohnal Cordelii a uchopil ji za ruku. „Co je to za podlého lháře, že se snaží ošálit dívku její vlastní touhou! Zmiz, špinavý svůdce! Pro tebe se moje sestra nenarodila!“ A pak dodal k Cordelii: „No tak - nepočkáš si raději na skutečnou lásku někoho, kdo doopravdy existuje? Copak pro tebe nemá skutečný muž, i když možná nebude tak dokonalý, větší cenu než pouhý sen?“

„Možná ne,“ zamumlala, ale přece jen se zastavila. „Těžko říct...“

„Rozhodně!“ Magnus si ji přitáhl k sobě tak rázně, až se dívka musela opřít o jeho paži, aniž on pustil její zápěstí. „Pojď, má krásná sestro! Pojď se mnou... tak! Budeme si vždycky stát bok po boku... a tak se budeme ochraňovat navzájem!“

A tak to i udělali: zavěšení jeden do druhého krok za krokem se vzdalovali od mlžných příznaků zpátky do denního světla.

Před nimi kráčeli jejich dva bratři, následujícíce robota, jehož koňské smysly nemohl žádný sen oklamat.

Když je dohonili, říkal právě Gregory lítostivě: „Ale jak to můžu dokázat, Fessi? Jak mohu *vědět*, že jsem skutečný?“

„Ano,“ mračil se Geoffrey. „Ten biskup Berkley, o kterém jsi mluvil - neměl nakonec pravdu? Opravdu neexistuje nic, co není vnímáno?“

„Ta záležitost už byla dávno vyřešena,“ odpověděl Fess, „pokud ji vůbec vyřešit lze.“ Mávl kopytem a kámen vyletěl do vzduchu, odrazil se od stromu a dopadl na blízkou louku - aniž při tom vynechal jediný takt. „Berkleeye vyvrátil doktor Johnson,“ pokračoval. „A dovoluji si prohlásit, Geoffrey, že jsi stejně jako dr. Johnson podal tak dobrý důkaz, jak jen je možné, když jsi odpálil holí kámen do jámy s louhem.“

Gregory rázem ožil. „Cože? To má být důkaz? Pokud mohou být naše oči ošáleny stejně snadno jako uši, viděli jsme skutečně, že kámen letěl vzduchem, nebo se nám to pouze zdálo?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Pokud jde o mne, bylo to dostatečně skutečné,“ ujistil ho Geoffrey. „Kámen proletěl vzduchem; viděl jsem to a cítil jsem, jak mi hůl zabrněla v ruce, když do něj narazila!“

„Přesně tak to zdůvodnil doktor Johnson, když předtím nakopl dlažební kostku, Geoffrey.“

„Ale jeho oči mohly být ošáleny stejně snadno jako tvoje uši,“ namítl Gregory.

„A co jeho noha?“ opáčil Geoffrey.

„I tohle přece mohla být iluze! Obraz kamene letícího vzduchem bylo to jediné, co mi moje oči sdělily! Mohla to být stejná iluze jako purpurový zámek - copak jeho obraz mi moje oči také nezprostředkovaly?“

„Ano,“ přisvědčil Fess, „ale vnímání tvých očí bylo zkresleno, když ho zachytily, bylo zkresleno tou purpurovou mlhou.“

„Opravdu?“ otázal se Gregory. „Jak to můžeš vědět?“

„Protože já jsem ho přímo neviděl,“ odpověděl Fess. „Vnímám jsem ho pouze zprostředkovaně, skrze tvoje myšlení.“

Gregory se zastavil a jeho pohled se rozostřil. „Takže... Pokud tam určitě nebyli...“

„Ale, Fessi, vždycky tě přece nebudeme mít s sebou,“ namítl Magnus.

„Bojím se že ne. V tom případě nikdy nezapomínejte na to, že hlavní argument biskupa Berkleye stále platí - nemůžeme bezvýhradně prokázat, co je skutečné a co není; určitá dávka víry je nutná, i kdyby to měla být jen víra, že to, co vnímáme nezkalenými smysly, je skutečné.“

„Ale jak poznáme, jestli je to opravdu skutečné nebo není!“

„Podle toho, jestli to zůstane nebo zmizí, když se vrátíte zpátky na světlo,“ odpověděl Fess. „Jestli to, co vidíte v noci, tam zůstane i ráno; pomocí srovnání a působení na ostatní objekty a jejich působení na vás. Dlažební kostka může být pouhá iluze, ale pokud jí byla, pak vytvořila velice přesvědčivý obraz, když odletěla od nohy dr. Johnsona. Stejně tak mohl být iluzí i doktor Johnson, ale jsem si jist, že pocítil velice přesvědčivou bolest, když se jeho palec u nohy střetl s kamennou kostkou.“

„Ale nemůžeme přece dokázat...“ Gregory větu nedopověděl a zdálo se, že mu to nijak zvlášť velké starosti nepůsobí.

„Chceš říct, že ať už je kamenná kostka skutečná nebo ne, bude to bolet stejně, jako by byla,“ řekl Geoffrey. „Můj meč může být pouhá iluze, ale stejně má moc způsobit, že jiné iluzi poteče krev.“

„Skoro jsi to vystihl. Co by se stalo, kdyby ses přes moje varování dotkl lesklého kamene?“

„Moje iluzorní ruka by pocítila iluzorní bolest a moje iluzorní kůže by byla poleptána iluzorní kyselinou,“ odpověděl Geoffrey. „Ale díky tobě toho bylo mé iluzorní já ušetřeno.“

„Ale pak platí, že... celá naše vztažná soustava může být jen iluzí...“ zamumlal Gregory a znovu se zachmuřil.

„To je pravda.“ Fess přikývl. „Opravdu to všechno spočívá uvnitř naší vztažné soustavy. Není podstatné, jestli existuje nějaká absolutní realita - jde o pragmatickou realitu. To je realita, ve které musíte žít, ať se vám to líbí nebo ne.“

„Chápu.“ Gregoryho tvář se zase rozjasnila. „Možná není absolutní, ale je to jediná realita, kterou máme.“

„Přesně tak.“

Magnus se zamračil. „Takže ten purpurový mladík a levandulová dívka nebyli opravdoví?“ zeptal se.

„Samozřejmě, že nebyli opravdoví!“ zvolala Cordelie a otřásla se. „A děkuji ti, že jsi mne před nimi zachránil, bratře!“

„A já zase děkuji tobě, že jsi zachránila mě,“ opáčil Magnus. „Ale proč jsme před nimi vůbec potřebovali zachraňovat, jestliže nebyli skuteční?“

„Protože to *byly* realistické iluze,“ vysvětlil jim Fess. „Nemyslete si, děti - iluze vám mohou ublížit stejně jako cokoliv jiného. Mohou vás i zabít tím, že vám zabrání vnímat skutečnost.“

Kapitola 15

O mnoho mil dále konečně Rod a Gwen uslyšeli burácení příboje. Když vyšli z lesa, ocitli se na skalnatém pobřeží s úzkým pruhem písčité pláže zaplavované zpěněnými vlnami.

„To je nádherné!“ zvolala Gwen.

„Je,“ přisvědčil Rod s očima upřenýma na temně zelenou masu vody vonící solí. „Už jsem skoro zapomněl jak.“

Kráčeli k přílivové linii a dívali se, jak na nebi krouží raci. Ale neslyšeli je, stejně jako neslyšeli šumění vln tříštících se o pobřeží, protože to vše přehlušovalo bručení a dunění těžkých kovových kamenů.

„Tady?“ zvolala Gwen. „Dokonce i *tady*?“

„Vypadá to, že se z místa svého vzniku šíří do všech směrů,“ řekl Rod rezignovaně, „a není důvod, proč by se měly zastavit jen proto, že narazily na oceán.“

Něco explodovalo, sotva slyšitelně přes burácení příboje, a oni uviděli kámen, který proletěl vzduchem a přistál ve vlnách. Pak Rod zahlédl jiný kámen...

„Sehni se!“ Rod se vrhl do písku a stáhl Gwen s sebou. Kámen proletěl přesně tam, kde před okamžikem byla její hlava.

„Podívej se!“ ukázala Gwen.

„Opravdu musím?“ Rod si právě uvědomil, jak nádherně ladí svěžest jejích vlasů se slanou vůní příboje.

„Copak se nikdy nenaučíš vnímat i jiné věci, když jsem s tebou?“ opáčila rozhořčeně (ale ne příliš). „Podívej se! Vlny vrhly kámen zpátky na nás!“

Rod pohlédl směrem, kterým ukazovala a uviděl, že druhý kámen skutečně míří přímo k nim, aby jim proletěl těsně nad hlavami. Uslyšeli hrozivé zasvištění a byl pryč.

„Moře by takové věci dělat nemělo,“ prohlásila Gwen rozhodně.

„To jistě ne.“ Rod ukázal na tři stopy široký pruh dunících a vibrujících kamenů na okraji vody, který se vzdouval s každým vzepětím vln jako písek. „Díky bohu.“ V duchu si představil moře

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

zaplněné kameny v několika vrstvách nad sebou, každý vibrující svou vlastní hudbou. Pak si uvědomil, že přesně tohle se děje s pevninou. „Gwen - existuje nějaké omezení pro to, kolik hudebních kamenů může vzniknout?“

Pokrčila rameny. „Stejně jako pro množství čarodějnického mechu, ze kterého jsou stvořeny, můj pane.“

„A toho není na Gramarye nedostatek - nový vyrostle po každém dešti. Množí se jako houby - jsou to houby.“ Rod vstal. „Pojďme. Musíme zjistit, odkud kameny pocházejí a zabránit jejich dalšímu šíření, jinak brzy pokryjí celou zemi.“

„Pozor, manželi!“ vykřikla Gwen. „Ty vlny...“

Rod uskočil před vlnou, která se vzpínala nad ním. „Můj bože! Odkud se *tahle* vzala?“

Nová vlna dopadla na kameny z těžkého kovu a na okamžik přehlušila jejich hudbu svým burácením. Pak ustoupila a původní hudba opět nabyla vrchu.

Gwen vstala, přistoupila k Rodovi a dotkla se jeho paže. „Manželi... ta hudba...“

„Ano,“ přisvědčil Rod. „Zase se změnila.“

„Ale dá se to vůbec nazvat změnou?“ zamumlala Gwen.

To byla dobrá otázka. Hudba teď měla stále se opakující melodii a pravidelný rytmus jako ta, kterou zaslechli poprvé v Runnymede.

„No, změna to je,“ řekl po chvíli Rod, „ale vypadá to, jako by z ní vlny smyly všechno nové. Je to stejná hudba, jako na začátku.“

„Ne, počkej.“ Gwen se zamračila. „Myslím...“

Rod čekal s očima upřenýma na svou ženu.

Nakonec Gwen potřásla hlavou. „Ať už to bylo cokoliv, bylo to tak slabé, že jsem to nedokázala rozeznat. Podle všeho je to opravdu stejná hudba, jakou jsme slyšeli prve.“

„Takže jsme zpátky tam, kde jsme začali.“ Rod ji vzal za ruku a odvrátil se od moře. „Pojďme - pokud se hudba vrátila zpátky na začátek, napodobíme ji i my.“

„Půjdeme tam, kde hudba vznikla?“

„Ano. Pokaždé, když se nějaký kámen rozdělí, šli jsme za tím, který letěl na sever - a došli jsme na konec. Je čas vydat se k jihu. Pokud tohle je konec, začátek musí ležet někde tam.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„To dává smysl.“ Gwen vykročila po boku svého muže a zjistila, že cítí velkou radost a potěšení. Kráčet s ním po mořském břehu jí stačilo: najednou už ji nezajímalo, co najdou nebo po čem vlastně pátrají.

„Ta kamenná hudba na mě má zvláštní účinky,“ zabručel Rod.

„To jsem ráda,“ zamumlala Gwen.

„Co jsi říkala?“

„Nic.“

„Aha. Dobře.“ Rodův krok byl stále ráznější. „Ano. Musíme najít zdroj té hudby, že?“

„Samozřejmě.“

„Přesně tak. Kameny už jsou všude kolem a musíme rychle najít jejich zdroj a zničit ho, jinak brzy pokryjí celou Gramarye.“

„Ano,“ přikývla Gwen, „to rozhodně musíme.“

A tak šli na jih, ruku v ruce, moře a zapadající slunce po pravici a zpívající pevninu po levici.

Daleko na jihu se náhle Magnus probudil. Zamračil se a rozhlédl se po mýtině, na které se utábořili na noc. Ve světle žhnoucích uhlíků uviděl neurčité obrysy bratrů a sestry zabalených do příkrývek a Fesse, který se černal proti nočnímu nebi.

Co ho probudilo?

„Já ho slyšel také, Magnusi,“ ujistil ho velký černý kůň. „Nebyl to sen.“

Ale Magnus si nevzpomínal, že by měl sen, ve kterém někdo mluvil. Než se mohl zeptat: „A koho?“ ozvalo se to znovu, v jeho hlavě. *Magnusi*. Byl to hlas jeho otce.

Ano, tati, odpověděl s pohledem upřeným na své sourozence.

Jsme na cestě zpátky, řekl Rod. Kde jste?

Kousek jihozápadně od Runnymede, tati, odpověděl Magnus a tázavě se podíval na Fesse.

Devadesát osm mil jihozápadně od Runnymede, Rode, upřesnil jeho údaj Fess.

Dobře. Jsme asi padesát mil severně od vás, řekl Rod. Měli jsme se s vámi setkat za dva dny, ale může to být i zítra kolem poledne. Máme spěchat?

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Magnus se znovu podíval na Fesse a pak odpověděl: *Není důvod. Dobře. Uvidíme se brzy.*

Počkej, tati!

Copak je, synku?

Co jste objevili?

Některé věci byly velice zajímavé, ale nic z toho nám neposkytlo příliš mnoho informací, řekl Rod. Všechno ti budu vyprávět za dva dny u oběda.

Ano, tati. Šťastnou cestu.

Vám také. A byl pryč.

Magnus znovu ulehl. Cítil se trochu rozpačitě. Ale koneckonců ve svých sedmnácti mohl klidně připustit, že ho byť jen mentální přítomnost otce uklidnila - nebo ne? Ne, samozřejmě, že ne. Ani sám před sebou. Raději se zabalil do přikrývky a zavřel oči. Brzy ho znovu přemohla ospalost.

Kapitola 16

Příštího rána Gregory hned po probuzení prohlásil: „Mám hlad.“

„Tím se netrap,“ doporučil mu Geoffrey. „Vždyť je to jen iluze.“

„Iluze neiluze, raději na ni reaguj reálným jídlem.“ Fess se zastavil a obrátil se k němu. „Nebo bys dal přednost iluzornímu obědu?“

„Pokud si můžu vybrat, tak raději skutečnému.“ Geoffrey si přitiskl ruku na břicho. „Když o tom teď přemýšlím, můj mladší bratr má pravdu.“

„Vždyť sotva zapadlo slunce, Geoffrey.“

Chlapec jen pokrčil rameny. „To je mi jedno. Dokážu mít hlad v kteroukoliv denní či noční dobu.“

„Sotva před čtyřmi hodinami jsi přece večeřel.“

„Ano, ale to už je minulost.“ Geoffrey se zachmuřeně rozhlédl. „Vypadá to tu na hojnost zvěřiny. Možná, že bychom si dnešní pozdní večeři mohli ulovit.“

„Cože?“ zamračil se Magnus, „ztrácet čas jen proto, aby sis mohl naplnit žaludek? Kam se poděla tvá odolnost válečníka?“

„Vytratila se s posledním kouskem suchého chleba,“ odsekl Geoffrey. „Ale na druhé straně máš pravdu, brácho - musím se zocelovat.“

Avšak Gregory náhle ukázal rukou: k obloze se zvedal sloup kouře. „Tam někde jsou lidé. Možná, že by nám mohli nějaké jídlo prodat.“

Vyrazili pěšinkou mezi stromy a po chvíli dorazili na mýtinu. „Bud'te opatrné, děti,“ varoval je Fess. „Ujistěte se, že jsou to přátelé.“

„Jak si přeješ,“ povzdechla si Cordelie a rozhrnula houští na okraji lesa.

„Určitě to není vesnice,“ řekl Geoffrey.

Po celé mýtině posedávali mladí muži a ženy a potřásali hlavami, jako by se zrovna pracně probírali ze sna. Zívali, protahovali se a něco si dávali do úst. Občas se někdo z nich zvedl a zašel k potůčku, aby se napil nebo si postříkal obličej vodou; jiní se zase vraceli, čilejší, než

byli předtím. Chlapec s dívkou přikládali na oheň větve a při tom se pohybovali tak hbitě a energicky, jako by se jim každou chvíli něco mělo připálit.

„Jsou tak hubení!“ vydechl Magnus nevěřící.

A skutečně byli - ne přímo vyzáblí, ale neměli na těle ani gram přebytečného tuku, jen tuhé provazce svalů. Tváře měli propadlé a oči nepřírodně lesklé.

„Ubožáci!“ Geoffrey se odvrátil a vytáhl z váčku u pasu prak. „Pojďte, bratři! Ulovíme jim něco k snědku!“

O patnáct minut později přišli všichni k ohni, obtíženi nákladem veverek, králíků a koroptví.

Chlapec a dívka u ohně se o něčem dohadovali tak zuřivě, že se stěží odmlčeli, aby se nadechli. Překvapeně vzhlédli; pak dívka uviděla, co Gallowglassovic děti nesou a tvář se jí zkřivila odporem. „Fuj! Ubohá zvířátka!“

„Ano,“ zamračil se mladík. „Proč jste je pozabíjeli?“

Mluvili tak rychle, že jim sourozenci stěží rozuměli.

„Ale... ale...“ Geoffrey nedokázal odpovědět, překvapení ho připravilo o slova.

„Přinesli jsme vám jídlo,“ vysvětlil za něj Magnus. „Všichni vaši lidé vypadají hrozně vyhladověle.“

Chlapec a dívka se zatvářili užasle. Pak se najednou oba rozesmáli - příliš hlasitě a příliš násilně.

„Ale... proč...“ Gregory se zmateně rozhlédl po mýtině.

„Vy ale máte způsoby!“ rozčílila se Cordelie na oba mladé lidi. Shodila svůj náklad zvěřiny do trávy u ohně a založila si ruce v bok. „Smát se těm, kteří vám chtěli pomoci!“ Ale to už se kolem shromažďovali ostatní a smáli se všichni.

„Neurážej se, prosím tě.“ Mladík, možná trochu méně pohublý než ostatní, se na chvíli přestal chechtat a usmál se na ni. „A za váš dar vám děkujeme, protože tu a tam jíst musíme, ať si to přejeme nebo ne.“

„Ať si to přejete nebo ne?“ zopakoval Geoffrey. „Jak to myslíš? Proč byste si neměli přát jíst?“

„Přece proto, proč jsme tady.“ Dívka, která kdysi musela mít hezky tvarovanou postavu, pozvedla dlaň s hrstí bílých oblázků. „Sněž jeden a už nikdy nebudeš mít hlad.“

Geoffrey si zděšeně zakryl oči, ale Cordelie si kamínky zvědavě prohlédla. „Páni! A není to jed z jmelí?“

„Žádné jmelí,“ ujistil ji jiný hoch, „ale kouzelné kameny. To, co ti Greta nabízí, je skoro jako Idunina jablka!“

„Cože, propůjčují věčné mládí?“ Magnus od ní vzal jeden kámen a pozorně si ho prohlédl. Vypadal nějak nezdravě, jeho poloprůhlednost evokovala dojem hniloby.

„No, možná Tarmin trochu přehání,“ připustila dívka, „ale faktem je, že když polkneš několik těchto kamínků, naplní tě taková duševní pohoda, že máš pocit, jako bys nikdy neměl zestárnout.“

„A zaženou tvůj hlad,“ dodala Greta. „Už nebudeš chtít jíst a přitom budeš překypovat energií.“

„Tady! Zkus to sám!“ Tarmin natáhl ruku Magnusovi k ústům, bílý oblázek mezi palcem a ukazováčkem.

Skoro jím dloubl Magnuse do nosu, ale Magnus včas ucukl. „Počkej s tím! Nemám v úmyslu to zkoušet!“

„Ani já ne,“ zamračil se Geoffrey, „pokud bych potom měl vypadat jako vy.“

„Hlupáku!“ zvolal mladík uraženě. „Já jsem přece ztělesněním zdraví!“

„Přesně tak,“ ujistila ho jiná dívka. „Alonzo je hotový vzor statného mladého muže!“

„Když myslíš,“ opáčil Geoffrey velkoryse. „Stejně děkuji, ale musím odmítnout.“

„Jen si hezky vezmi!“ obořil se na něj Alonzo. „Nebo nás chceš urazit tím, že nám hodíš *naš* dar k nohám?“

„Nechceme vás urazit,“ konejšil ho Magnus, „ale nevezmeme si.“

„Vy jste ale nezdvůráci!“ čílila se Greta uraženě. „A přitom se jen s vámi chceme podělit. Chceme být přátelští.“

„Nebo si myslíte, že děláme něco špatného, když je jíme?“ otázal se Tarmin a v jeho hlase zněla skrytá hrozba.

„Když to teď říkáš,“ odpověděl Geoffrey, „vlastně ano.“

„Pak si musíte vzít taky!“ prohlásil Alonzo. „Nebudete se na nás dívat skrz prsty! Budete stejní jako my! Děti! Chyťte je a držte!“

A kruh se kolem nich s křikem uzavřel.

Ale za jejich zády zaječela banshee, velký černý stín, který se nad nimi tyčil v noční tmě, ve světle ohně se zaleskly ocelové zuby a zakmitala ocelová kopyta.

Mladí lidé začali křičet strachy a rozprchli se před nočním démonem - a Gallowglassovi proběhli skulinou k Fessovi.

„Za mě a utíkejte!“ řekl jim kůň a děti zmizely do noci.

Když Alonzo zjistil, že jejich kořist uprchla, vykřikl a vrhl se za nimi. Fess zadupal kopyty - neměl sice dostatečný důvod k útoku, ale musel bránit ústupovou cestu svých svěřenců. Alonzo narazil do jeho ocelového boku a pozpátku dovrávorál do Gretina náručí. Ostatní mladí lidé spustili povyk a když se přesvědčili, že údajný démon je jen kůň, proběhli kolem něj a jali se pronásledovat Gallowglassovy.

„Kam... prchneme?“ lapal po dechu Gregory. Byla už černá noc a on neviděl na cestu.

„Tady, bratříčku!“ zavolal na něj Geoffrey. „Tady je cesta!“ Viděl v noci lépe než ostatní, a proto se přirozeně ujal velení.

„Leť,“ zavolala na svého mladšího bratra Cordelie, „jinak se brzy unavíš a chytanou tě!“

„Nechytnou.“ Magnus se ohlédl přes rameno. „Kde by na to vzali dost sil, když je na nich jen tak málo masa?“

„Neptej se bratře a utíkej!“

Někteří z jejich pronásledovatelů vytáhli z ohně hořící větev, které jim teď sloužily jako pochodně. Magnus zhodnotil situaci. „Blíží se...“ vyrazil ze sebe zadýchaně. „Musíme vymyslet... nějaký způsob... jak je setřást! Nebo nás... doženou!“

„Do lesa!“ zvolal Geoffrey a sám zahrnul mezi stromy.

Za jejich zády se ozval vítězoslavný křik.

„Jásají právem,“ zavolal Magnus. „V lese budeme muset zpomalit.“

„Oni také,“ odpověděl Geoffrey, „protože jsem našel močál.“

Stromy začaly řídnout a terén mezi nimi se proměnil v lepkavou bažinu. Tu a tam se na jejím povrchu objevila bublina, někdy

podivuhodné velikosti, vždycky však zase brzy praskla a rozprskla se v blátivou kaši, která rychle zaplnila vzniklý kráter.

„Všechny stromy patří k jednomu druhu.“ Cordelie se zvědavě rohlédla. „Co jsou zač?“

„Zdá se, že gumovníky,“ odpověděl jí Magnus, „ale ve tmě se to nedá jasně rozeznat.“

Cordelie se vrátila k aktuálnějšimu problému. „Jak se dostaneme přes *tohle*?“

„Jsou tu stupínky!“ zavolal Geoffrey. „Jděte v mých stopách!“

Skoky se vydali přes močál, přičemž chlapci se vznášeli, připraveni okamžitě popadnout svou sestru kdyby uklouzla. Ale ona přeskakovala z jednoho kamene na druhý mnohem jistěji než kdokoliv z nich.

Za nimi dorazil ječící dav k bažině a zastavil na krok před ní.

„Už nás nepronásledují,“ zavolala Cordelie. „Ten močál je zadržel!“

„Není divu.“ Magnus nakrčil nos nad puchem, který se šířil z prasklých bublin. „Co je to vlastně za bahno, že je růžové?“

„Možná to není jeho skutečná barva,“ odpověděl mu Geoffrey. „Nezapomínej, že ho vidíme jen ve světle hvězd.“

„Nezapomínám,“ povzdechl si Magnus, „a slyším. A přál bych si, aby tomu tak nebylo.“

Vzduch kolem nich zněl tichou hudbou, možná tišší než obvykle. Docela určitě byla její melodie mnohem prostší - skládala se jen z několika not, které se opakovaly pořád dokola.

„Připadá mi to docela příjemné,“ poznamenal Gregory a usmál se.

„Ano,“ odfrkla si Cordelie, „ale vsadím se, že tobě se líbí i pach, který močál vydává.“

„Taky že ano. Jak to víš?“

„Protože jsi jediný z nás ještě dítě, bratříčku, a všechny děti mají rády sladké.“

„Chceš říct, že přijde den, kdy ho přestanu mít rád?“ zeptal se Gregory překvapeně.

„Pravděpodobně,“ ujistil ho Magnus. „Časem zjistíš, že ti vyhovují spíše ostřejší chutě.“

„A pak se mi nebude líbit ani hudba, kterou teď slyším?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Svým způsobem se docela líbí i mně,“ připustil Magnus.

„Jsem na pevné zemi!“ zavolal Geoffrey a naposledy skočil. Ušel ještě několik kroků po břehu a pak se svalil do trávy, aby si odpočinul. „Bylo to únavné. Oddechněte si, bratři a sestro, ale ne příliš dlouho.“

„Ano.“ Cordelie se k němu připojila. „Ti hubeňouři by mohli najít nějakou cestu přes močál.“

„Ale co Fess?“

Geoffrey náhle zpozorněl. „Už se blíží - buď on, nebo potíže.“

„Já žádné potíže nepřináším.“ Z noční tmy se vyloupil obrys velkého černého koně. „Ale jak jste správně usoudili, vaši pronásledovatelé v tuto chvíli obcházejí močál; je tam cestička a oni ji znají.“

„Je to jejich kraj.“ Magnus se zasténáním vstal. „Pojďme, sourozenci! Honička ještě neskončila!“

Kličkovali mezi kmeny stromů a přitom se snažili vyhýbat trnům. „Opravdu je to pěšinka, Geoffrey?“ zavolal Magnus nevěřičně.

„Vlastně ani ne. Je to stezka, po které chodí zvěř.“

„Ta by nás mohla dovést k větši.“ Cordelie se s obavami ohlédla; v dálce za nimi se ozývala bujará hudba se slabým ale o to zanícenějším křikem. „Najdi ji rychle, prosím tě. Doháněj nás!“

„Takže budeme muset letět,“ zašeptal Magnus skrze sevřené rty, „a to je v lese dost nebezpečné i ve dne, natožpak v noci.“

„Nikoliv nutně,“ zavolal Geoffrey, který se právě prodíral houštinou. „Tady je stezka!“

„Tak to můžeme utíkat,“ vydechla Cordelie. Prodrala se porostem za svým bratrem a pak rychle vyrazila po pěšině. Magnus s Gregorym je následovali, mladší z bratrů klouzal několik centimetrů nad zemí a držel se sestry.

Lomoz za jejich zády jim prozradil, že jejich pronásledovatelé už také objevili cestičku. Ozvalo se hlasité zajásání a pak se nocí rozlehl dupot pádících nohou.

„Jsou nám v patách,“ zasípal Magnus. „Utíkejte!“

A děti utíkaly - ale dav pronásledovatelů se neustále blížil a vítězoslavně při tom pokřikoval.

„Kam ta... cesta... vede?“ vyrazil ze sebe Magnus.

„Nemám potuchy... brácho!“ odpověděl mu Geoffrey.

„Hlavně, že... pryč od nich!“ zavolala Cordelie.

„Není to ten strom...“ lapal po dechu Gregory, „kolem kterého... jsme se dostali... na cestičku?“

Jak běželi kolem, uviděli polámané větve křoví, kterými se stěží před několika minutami prodíral dav.

„Je!“ zvolal Geoffrey. „Běháme v kruhu!“

„Pak ale naši pronásledovatelé taky,“ odpověděla Cordelie.

Ale Magnus se zamračil. „Slyším je - ale ne... za námi.“

„Ano,“ zavolal Gregory. „Podle zvuku jsou někde vespod!“ A zastavil se s pohledem upřeným na cestičku.

„Ne, bratře!“ Magnus ho popadl za ruku a strhl ho s sebou.

„Pokud nás stále pronásledují, nesmíme jim dovolit, aby nás dostihli!“

Ale nakonec to byli Gallowglassovi, kdo v závodu zvítězil: zvuk běžícího davu se začal ozývat znovu za nimi.

„Jak je to možné?“ vydechl Gregory. „Přísahal bych, že jsme je právě minuli!“

Cordelie zamračeně vzhlédla. „Jejich hlasy se teď ozývají ze strany.“

Všichni se podívali naznačeným směrem - a to co uviděli, je přimělo zastavit. Dav pronásledovatelů byl na dohled, ale na opačné straně zatáčky - vypadalo to, jako by mladí vesničané běželi hlavou dolů a z cestičky viseli.

„Co je tohle za kouzla?“ otázal se Geoffrey.

„Ať je to cokoliv, pořád nás honí a proto musíme utíkat!“ prohlásil Magnus. „Ale pokud budeme prchat po zemi, brzy nás uštve. Vzhůru, bratři a sestro, poletíme!“

Spolu s Geoffreyem popadli Cordelii za ruce a rozletěli se nad cestičkou. Gregory je následoval a přitom uvažoval nahlas. „Jak mohou běžet obráceně?“

„To nevím,“ zasípal Geoffrey, „ale musíme zrychlit, abychom se jich zbavili. Podívej! Jsou pořád naproti nám!“

Gregory vytřeštil oči. „Jak je to možné? Uletěli jsme už alespoň čtvrt míle!“

„Pozor!“ zavolal Geoffrey. „Zase se blížíme k místu, kde jsme už byli!“

„Ano!“ Magnus zatočil k díře v houští. „A kudy jsme přišli, také odejdeme!“

Ale jak se blížil k otvoru, zdálo se, jako by se houští začalo samo pohybovat a drželo se stále několik kroků před nimi.

„Co to má znamenat?“ otázal se Geoffrey. „Copak se náš kruh točí?“

Všichni mlčeli a ohromeně přemítali nad tím zvláštním jevem.

„Mnoho kruhů se točí, bratře,“ řekla nakonec Cordelie. „Jsou to koneckonců kola.“

„Stejně jako ten, po kterém se teď pohybujeme! Takže musíme letět rychleji, abychom dohonili východ! Vpřed, bratři a sestro! Let'ťe co nejrychleji!“

Ostatní poslechli a rozletěli se takovou rychlostí, jakou jim všechna jejich psychotronická energie byla schopna dát - ale vzdálenost mezi nimi a otvorem v houští se nezmenšovala.

„Proč... před námi... neutíkal předtím?“ vyrazila ze sebe Cordelie.

„Asi proto, že jsme se ho nesnažili dohonit! Šetři dech, sestřičko, a leť!“

Byl to Geoffrey, kdo si jako první uvědomil nebezpečí. „Zpomalte, sourozenci! Nebo předběhneme své pronásledovatele!“

A opravdu, dav s pochodněmi teď byl jen kousek před nimi - už zase správně nohama na zemi.

„Co je to za prokletou smyčku?“ zasténal Geoffrey.

„Kdo se ptá?“ odpověděl mu jasný alt a z porostu vyšly dvě postavy. Gallowglassovi zaječeli a ze všech sil se pokusili zastavit - ale nedokázali zpomalit svůj pohyb dostatečně a v příštím okamžiku vrazili do cizinců...

...kteří sevřeli Cordelii a Gregoryho do polovičního objetí a natáhli se po jejich sourozencích, aby je chytili za ruče. Magnus se pokusil vytrhnout a přitom ucouvl a podíval se útočníkovi do obličeje. V tu chvíli strnul: „Tati!“

„Mami!“ zvolala Cordelie a objala svou matku oběma rukama. „Ach, díky bohu, že jste přišli!“

Geoffrey sevřel svého otce v krátkém objetí, ale vzápětí si uvědomil, že už je na to příliš starý a zase se rychle odtáhl. „Běda! Teď jste se chytli stejně jako my!“

„Chytili?“ zeptala se Gwen poplašeně. „Znamená to, že jsme v nějaké pasti?“

„Ano! Tahle cesta je kruh a musíme se po něm pohybovat čím dál rychleji, abychom z něj unikli!“

„Ale pořád to nestačí!“ vysvětlovala Cordelie. „Východ nám stále uniká!“

„A navíc nás tamti pronásledují.“ Magnus se nervózně ohlédl přes rameno. „Měli bychom co nejrychleji odletět.“

„No dobře, tak tedy odletíme.“ Gwen si připravila koště a Cordelie rychle nasedla. Matka s dcerou se vznesly do vzduchu a všichni chlapci je následovali.

„Při letu nedokážu uvažovat,“ řekl Rod a vyrazil za nimi pěšky.

„Pak tě ponesu, Rode.“ Velký černý kůň se prodral houštím na cestičku.

„Fessi! Pro všechny svaté!“ zavolala Cordelie. „Už jsem se bála, že ti způsobili výpadek!“

„Ne, Cordelie, ale děkuji ti, že jsi na mě myslela.“ Fess kývl na Roda, který si na něj nasedl. „Ti vyhublí mladí lidé proběhli kolem mě; musel jsem za nimi, protože pronásledovali děti.“

„Proč ses k nim nepřidal dřív?“ otázal se Rod.

„Čekal jsem, až zase poběží kolem, Rode.“

„Kolem? Takže to opravdu je kruh.“

„A velice zvláštní k tomu, tati,“ dodala Cordelie. „Najednou byli naši pronásledovatelé přímo naproti nám - ale vzhůru nohama!“

„Ano,“ přisvědčil Gregory, „ale po chvíli se ocitli zase před námi - a teď už zase nohama dolů.“

Gwen se zamračila. „Manželi, co je tohle za kouzlo?“

„Patrně projektivní iluze,“ řekl Rod zamyšleně.

„Jistě, já taky vím, jak bylo uděláno!“ opáčila jeho žena. „Ale co to znamená?“

„Podle toho, jak ho děti popisují, bych hádal na Möbiovu smyčku.“

„Möbiova smyčka?“ otázal se Gregory. „Co je to, tati?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Smyčka, která je uprostřed napůl pootočená, takže má jen jedinou stranu. Když se po ní pohybuješ, dostaneš se po čase zase na místo, kde jsi začal - ale z druhé strany jejího povrchu.“

„To je nesmysl,“ opáčil Geoffrey.

„Ne, je to div!“ Gregory užasle poulil oči. „Jak je možné, že jsem o tom ještě neslyšel?“ S vyčítavým výrazem v obličeji se podíval na Fesse.

„Protože na topologii ještě nejsi zralý, Gregory,“ odpověděl kůň. „Musím trvat na tom, aby ses nejprve naučil aritmetiku.“

„Tak mě ji nauč rychle!“

„Ale ne teď.“ Magnus se s obavami ohlédl přes rameno. „Buď to se loudáme, nebo prcháme příliš rychle - už se k nám zase blíží zezadu.“

„Rychleji,“ pobídl je Geoffrey a všichni přidali. „Jak se dostaneme z toho bláznivého kruhu, manželi?“ otázala se Gwen.

„Musíme se pohybovat rychleji!“ prohlásil Geoffrey. „Dříve nebo později doženeme otvor v houští, kterým jsme se sem dostali!“

„S tím nepočítej, bratře,“ upozornil ho Magnus, „protože čím rychleji se pohybujeme, tím rychleji se nám vzdaluje i východ.“

„Synchronizuje svou rychlost rotace s námi, co?“ Rod našpulil rty. „Takže aby se člověk dostal z téhle pasti, musí běžat rychleji a rychleji - ale je v tom chyták.“

„Ano,“ přisvědčil Fess. „Čím rychleji se pohybujete, tím rychleji smyčka rotuje - a čím rychlejší je rotace, tím větší je přitažlivost.“

„Čím větší rychlost, vím víc vážněš ve vyjetých kolejích,“ přikývl Rod. „To dává podivný smysl.“

„Vskutku podivný,“ přisvědčila Gwen. „Dokonalá past.“

Magnus vytřeštil oči. „Chcete říct, že čím rychleji se budeme pohybovat, tím spolehlivěji tu budeme uvěznění?“

„Samozřejmě!“ zvolal Geoffrey, „stejně jako vězí oblázek v kapse praku!“

„Pak ho pusť a vystřel,“ pobídl ho Magnus.

„Dobrý nápad.“ Rod náhle zastavil kousek před otvorem v houští, popadl Gregoryho a prohodil ho jím ven. Chlapec zaječel, pak si vzpomněl, že umí létat a elegantně proplachtil křovím. Na okamžik

jim zmizel z dohledu, pak prostrčil hlavu mezi větvemi a zajásal: „Jsem na svobodě!“

„Myslel jsem si to,“ přikývl Rod. „Je jen třeba vynaložit jisté úsilí na prolomení zákeřného kruhu. Stůjte všichni nehybně - a pak skočte!“

Všichni se zastavili - a otvor v křoví nejprve zpomalil, pak také váhavě zastavil, jako by byl připravený jim každou chvíli znovu začít unikat.

„Ted’!“ křikla Gwen a celá rodina se obloukem vznesla do vzduchu. Přistáli v otvoru mezi keři a rychle se postavili na nohy. „Ty také, Fessi!“ zavolal Rod.

Velký kůň je následoval a těžce přistál v mlze.

Pak kolem nich s řevem proběhl dav s pochodněmi. Mladí lidé se přehnali kolem ve smršti dupajících nohou.

„Ani nevědí, že už jsme pryč,“ řekla Cordelie s pohledem upřeným za nimi.

„Myslím, že je jim to jedno,“ odpověděl Magnus s cynickým úsměvem. „Mají radost z honičky a to, že možná nikdy nedosáhnou svého cíle, je nijak netrápí.“

„Jakého cíle?“ podivil se Geoffrey.

„Dobrá otázka,“ ušklíbl se Magnus.

„Nechme je na pokoji,“ řekl Rod pevně a odvrátil hlavy svých chlapců od Möbiovy závodní dráhy. „Některým lidem prostě není pomoci.“

„Ale musíme to alespoň zkusit, tati!“ naléhala Cordelie.

„Není důvod, dceruško,“ odpověděla tiše Gwen. „Nemůžeš pomáhat těm, kdo si nepřejí být zachráněni. Pojd’me, necháme je v jejich pasti a poohlédneme se po vhodném místě k přespaní.“

Fess *zvážil* všechny okolnosti a nevzbudil je, takže když Rod konečně vstal, bylo už slunce vysoko na obloze. Rodina se sesedla k pozdní snídani z cestovních zásob a rodiče si při tom nechali od dětí vyprávět, co všechno viděly. Ty jim velice ochotně vyhověly a než se dostaly k tomu, aby se na oplátku zeptaly, co prožili rodiče, bylo už poledne. Gwen jim všechno pověděla a Rod ji doplnil několika

podrobnostmi. Děti se při jejím vyprávění chvěly vzrušením a když Gwen skončila, Gregory se zeptal:

„Máme už dost informací, abychom se mohli pokusit uhodnout, kdo má tohle všechno na svědomí? Nebo je to jen pouhá souhra náhod?“

„Náhoda to není docela určitě!“ namítl Geoffrey. „Na to to má příliš zřejmé schéma.“

„Ano?“ otázala se Gwen. „A o jakém schématu mluvíš?“

„Chaos!“ odpověděla místo něj Cordelie a Rod přikývl. „Myslím, že to je vcelku výstižné. Skoro to vypadá, jako by si mladí začali vytvářet návyk na hudbu a vzpírali se všem sociálním pravidlům, která jim byla vštěpována.“

„To bych neřekl,“ namítl Geoffrey zamyšleně. „V každé skupině, se kterou jsme se setkali, byl vždycky někdo, kdo se choval jako jejich vůdce.“

„Totéž se dá říct i o většině zvířat a ptáků,“ opáčil Gregory.

„Přesně tak,“ vložil se do rozhovoru Fess. „Ta trocha sociálního chování, která jim zůstala, byla na velice primitivní úrovni.“

Rod mlčky pozoroval, jak se jeho potomci snaží společně řešit problém, a zářil pýchou.

Magnus se podíval na Fesse. „Jen základní principy společenského chování? To zavání anarchií!“

„Ne tak docela,“ namítl Rod. „Princip anarchie spočívá v tom, že každý spolupracuje se všemi ostatními a nikdo nedává nikomu rozkazy.“

Gregory vytřeštil oči. „Něco takového je možné?“

„Jistě,“ ušklíbla se Cordelie, „stejně jako je možné, že si víla přijde pro tvůj zub a nechá ti za něj pod polštářem penny.“

Gregory se na ni zmateně podíval. „Chceš říct, že zuby neodnášejí víly?“

Cordelie se kousla do rtu a zamračila se. „Ne, samozřejmě, že ne. Ale my se bavíme o tom, co je možné, ne o tom, co skutečně existuje.“

Byl to upřímný pokus o změnu tématu, ale kočka už byla takříkajíc vypuštěná z pytle a Gregorymu zbylo z kouzla dětství zase o

trochu méně. Rod si pomyslel, že inteligence je pouze *zdání*, že jsou děti dospělejší.

Ale Magnus už přikyvoval. „Myšlenka anarchie je možná stejně jako Maličký lid, ale je méně pravděpodobná; znamenalo by to, že se všichni lidé shodnou bez toho, aby jim to někdo přikázal a nikdo nikdy nezklame důvěru, kterou do něj ostatní vloží. Copak mohou lidé věřit, že je něco takového doopravdy možné?“

„Lidé dokážou věřit naprosto všemu, pokud po tom dost silně touží,“ zabručel Rod, „a anarchisté, kteří se snaží dobýt Gramarye, by velice rádi věřili, že nikdo není lepší než oni. Na druhou stranu to přirozeně nefunguje - ale oni se nijak zvlášť nesnaží dokázat, že *oni* nemohou vládnout.“

„Takže to vypadá,“ řekl Magnus, „že ty hudební kameny šíří po Gramarye tví staří nepřátelé, anarchisté.“

„Ne *staří* - řekněme raději 'dobře zavedení'. Ale ano, klidně vsadím svou práci na to, že za naše potíže mohou anarchisté z budoucnosti.“

„Jak se jim něco takového mohlo podařit?“ otázal se Magnus. „Mají snad svého spojence mezi gramaryjskými espery?“

„To patří k jejich standardním postupům a není důvod myslet si, že tomu tak tentokrát *není*. A možná více než jednoho - rozšířit hudební kameny po celé Gramarye určitě vyžadovalo práci alespoň tuctu esperů.“

Gwen zavrtěla hlavou. „Nechce se mi věřit, že by se na tom podílel víc než jeden. Vyrobit kameny, které vytvářejí vlastní hudbu a ještě se rozmnožují nezávisle na svém tvůrci, je menší zázrak - ten, kdo to vymyslel, musel být skutečný umělec. Ať už to byl on nebo ona, musel to být geniální čarodějník.“

„Ale inteligence a obezřetnost nekrácejí vždy ruku v ruce, má drahá. Mluvíme o někom, kdo je nejen geniální umělec, ale kdo má také udivující organizační a vůdcovské schopnosti.“

Magnus se zamračil. „To vypadá na dva různé lidi.“

Oba manželé se na sebe překvapeně podívali. Pak Gwen řekla pomalu: „To je pravda. Bravo, chlapče.“

Magnus nad tím komplementem jen mávl rukou - byl už trochu starý, aby *dával najevo* potěšení z chvály. „Díky, mami, ale myslím, že teď je důležitější zjistit, kdo jsou ti čarodějové a kde se skrývají.“

„Pokud jde o to 'kde',“ řekla Cordelie, „není tady nic, co by odporovalo naší domněnce, že se kameny šíří ze západu.“

„Všechny okolnosti skutečně ukazují tím směrem,“ přisvědčil Fess.

„Potom už není o čem mluvit,“ prohlásil Magnus, vstal a oprášil si ruce. „Vzhůru na západ!“

„Ano.“ Gwen na něj pohlédla a v očích se jí zablesklo. „Ale kam přesně na západě máme jít, synu?“

Magnus pokrčil rameny. „Zatím ještě nevíme dost, aby se to dalo určit přesně. Musíme dávat bedlivý pozor na všechny náznaky a stopy, které by mohly cíl naší cesty upřesnit. Že je to tak, bratříčku?“ Nadšeně poplácal Gregoryho po rameni.

Jeho mladší bratr potěšeně vzhlédl. „Ano, Magnusi! Samozřejmě, že ještě neznáme odpovědi na všechny otázky - ale nepochybují o tom, že se je dozvíme. Pojdme!“

„Uhaste oheň.“ Gwen vstala a začala balit zbytek cestovního chleba a pemikanu. Chlapci naházeli na ohniště hlínu a drny, ujistili se, že je vyhaslé, a pak vyrazili tam, kam zapadá slunce.

Rod se vydal za nimi a přitom řekl tlumeným hlasem: „To dítě mě udivuje, Fessi. Vykazuje vůdcovský talent, který bych u něj nečekal.“

„Ano, Rode. To, jak urputně hledá potvrzení svých závěrů, je skutečně impozantní.“

Rod přikývl. „Koneckonců, Velký bratr přece nemohl připustit, že je Malý bratr chytřejší - alespoň ne pokud si chce udržet vedení.“

„Gregory mu přece vedení neupírá.“

„To ne, ale Geoffrey a Cordelie by mohli, kdyby zjistili, že Magnus za sebe nechá rozhodovat mladší - a pokud chce něco dokázat, musí si je udržet po svém boku.“ Rod přikývl. „Ano, pokud je vůbec někdo může donutit k spolupráci, pak je to Magnus.“

„Nebo Gwen, Rode. Nebo ty sám.“

„Nu, ano,“ přisvědčil Rod, „ale my tady na věky nebudeme, že?“

„To je sice moudré, Rode, ale poněkud morbidní. Nemohli bychom se bavit o něčem příjemnějším?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Jako třeba o tom, kdo se skrývá za hudebními kameny? Skvělý nápad, Fessi. Začni.“

Kapitola 17

Další den putování se obešel bez jakýchkoliv mimořádných událostí a noc proběhla stejně klidně. Sotva se příštího rána vynořilo slunce nad obzorem, udusali oheň a vydali se znovu na cestu. Den byl svěží a jasný a určitě by je probudil ptačí zpěv, ale hudba z kamenů všechny opeřence dávno zahнала.

„Zvláštní, jak jsme dokázali spát celou noc, aniž by nás ta hudba budila,“ poznamenal Geoffrey.

„V tvém případě to zvláštní není,“ opáčila Cordelie. „Tebe by neprobudily ani trubky posledního soudu!“

Geoffrey si promyslel odpověď a pak přikývl. „Máš pravdu. Gabrielovi by se nepodařilo svolat nás k boji.“

„Pst!“ Magnus jim pokynul, aby byli zticha. „Podívejte se nahoru!“

Všichni to udělali - a uviděli něco, co se v jitřním slunci vznášelo nad jejich hlavami, šedivé proti modrému nebi.

„To je obrovské vejce!“

„Ne - na to je to příliš prodloužené,“ namítl Gregory. „Co je to, tati?“

„Aerostat.“ Rod byl napjatý jako kytarová struna, oči zúžené do štěrbin. „Je to něco jako balon, ale vyrobený z kovu.“

„Tolik železa?“ zeptala se Gwen pochybovačně.

„Není ze železa, má drahá - je z hliníku. Ten je mnohem lehčí.“

„Jenomže se vůbec neleskne,“ namítl Gregory.

„Máš pravdu.“ Rod se na okamžik zamyslel. „Možná je to nějaký jiný kov.“

„Pak ale nepochází z Gramarye,“ namítl Gwen.

Děti poplašeně vzhlédly.

„Ne,“ přisvědčil Rod. „Jeho výroba vyžaduje pokročilejší technologii, než jakou tady máme.“

„Takže jsou to naši nepřátelé,“ řekl Geoffrey prostě.

„Jistě, synku.“ Rodovi neuniklo, jak je jeho potomek připraven považovat jeho nepřátele za vlastní a docela ho to potěšilo. „Určitě ano.“

„Mohou mít něco společného s tančícími mrtvolami a kameny, které hrají?“ otázala se Cordelie.

Rod pokrčil rameny. „Připadá mi to pravděpodobné.“

„Ve skutečnosti nikoliv, Rode,“ namítl Fess. „Oba fenomény mají pouze náhodnou časovou souvislost; nic nenasvědčuje tomu, že by šlo o záměr.“

„Ale ne podle toho, co jsi nás sám učil,“ prohlásil Geoffrey. „Říkal jsi nám, že jedenkrát to může být náhoda, dvakrát souhra náhod, ale když k něčemu dojde třikrát po sobě, je to obvykle dílo něčí inteligence.“

„Vzpomínám si, že jsem něco podobného říkal,“ povzdechl si kuň.

„Pak to sledujme!“ Geoffrey sám vyrazil za aerostatem, aniž čekal na ostatní.

„Proč ho volat zpátky?“ zeptal se Rod řečnický. „*En avant*, mé vojsko!“

Všichni vykročili směrem, kterým letěla vzducholod'.

Naštěstí měli slunce v zádech, takže když vyšli z lesa, obhlédli zrakem velkou část oblohy; štěstí bylo v jejich případě i to, že sledovali aerostat a tudíž všichni upírali oči vzhůru.

Magnus se zamračil. „Proč tam před námi poletuje tolik jestřábů?“

„Patrně proto, že je tam hojnost kořisti, bratře,“ usoudil Geoffrey.

„Možná,“ přikývl Magnus, „ale proč aerostat mění dráhu a letí k nim?“

„Kormidluje prostě k západu,“ odpověděla Gwen. „Přinejmenším v tomto případě je to určitě souhra náhod.“

Gregory pokrčil rameny. „Jak myslíš.“

Ale sotva zahrnuli na západ, jeden z jestřábů se oddělil od hejna a rozletěl se směrem k nim.

„Cože?“ podivil se Magnus. „Copak nás považuje za kořist?“

Malý bod na obloze se stále zvětšoval.

„Buď to se neuvěřitelně rychle blíží,“ poznamenal Rod, „nebo...“

„Je obrovský!“ dopověděl za něj Geoffrey.

A opravdu, pták měl rozpětí křídel nejméně třicet stop. Zatím co se na něj dívali, náhle svá obrovská křídla složil a střemhlav se řítil přímo na ně.

„Útočí - na *nás*!“ zvolal Geoffrey. „Zpátky, všichni zpátky!“

„Do půlkruhu!“ křikl Rod. „A připravte se zaútočit na něj vším, co máte!“

Pták se snesl s řevem, který jim rval uši - přímo na Gregoryho. Chlapec se pokusil uhnout, ale obrovské drápy už ho sevřely.

„Sražte ho!“ zařval Rod a jeho dýka proletěla vzduchem. Magnusova a Geoffreyova letěly těsně za ní a všechny tři se zabodly ptákovi do prsou. Následovala smršť kamenů a klacků řízená Cordelií a Gwen a do toho všeho se vrhl Rod s napřaženým mečem. Obrovský pták zaječel a pokusil se vznést, ale Rod jej bodl dřív, než překonal vzdálenost několika stop. Jestřáb po něm sekl zobákem a z dlouhé rány na Rodově rameni vytryskla krev. Gregoryho otec zavyl bolestí a div že nepustil meč, ale pak zaťal zuby a bodl podruhé - ptákovu hlavu zatím zasypal déšť kamení a kusů dřeva. Zavrávorál, klesl na břicho a pak se s mohutným žuchnutím svalil na zem. Gregory na poslední chvíli uskočil a Gwen ho sevřela v náručí.

Rod přiskočil k ptákově hlavě, ale viděl, jak se jeho oči zakalily. Mlčky stál, trásl se a díval se, jak se obří pták zmítá v smrtelné agónii.

„Ten hnusný dravec se vrhl na bezbranné dítě,“ zachroptěl Magnus a proťal mu hrdlo.

„Dobrá práce, synu,“ řekla Gwen. „Tak by měl skončit každý, kdo ubližuje maličkým! No tak, Gregory, nic zlého se ti nestalo.“

Chlapec se v jejím náručí horečnatě chvěl.

Rod nespouštěl pohled z mrtvého jestřába.

Nech ho, Rode, řekl hlas v jeho hlavě. *Už je mrtvý.*

„Ano.“ Rodovy oči se skrývaly pod hustým obočím. „Právě jsem zabil živého tvora. Proč se necítím provinile?“

„Protože si zemřít zasloužil!“ odsekla Cordelie. „Měl bys mít radost, tati! Vždyť byl zlý!“

„Ano. Jak jinak?“ Rod se odvrátil. „Fessi, co je to vlastně za druh ptáka?“

„Luňák, Rode, i když značně zvětšený.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„A zlý.“ Gwen pustila Gregoryho a Magnus ho poplácal po rameni a odvedl si jej stranou. „Ted', manželé, se musíme podívat na tvou ránu. Nemůžeme vědět, jakou špínu měla ta obluda na zobáku. Musím použít silné zaklínadlo, abych zranění ochránila před zanícením.“

„Zkusit to můžeme,“ zabručel Rod.

O půl hodiny později už byli zase na cestě. Z aerostatu tou dobou byla jen šmouha na západním nebi, ale stále ho ještě viděli.

„Pozor!“

Rod se natáhl, uchopil Gregoryho kolem pasu a strhl ho k sobě právě včas. Na stopu velký balvan se oddělil od útesu a zřítíl se přímo před Gallowglassovy, kteří unikli jen o vlasek. Rod si roztřeseně oddechl. „Pořád ti to říkám, synku - když uvažuješ o nějakém problému, posad' se na to! Potulovat se po světě duchem nepřítomný je nebezpečné!“

Gregory ztěžka polkl. „Ano, tati.“

„Pozor!“ zvolala tentokrát Gwen a Rod stačil vzhlednout právě včas, aby uviděl, že se na ně řítí další malá dělová koule. Popadl Gregoryho a i s ním uskočil do bezpečí.

„Let', tati!“ křikl na něj Magnus.

Rod použil nepříliš slušné zaklení; kdy už se pro něj použití psychotronických sil konečně stane reflexivní záležitostí? Soustředil se na odtlačení země a svět kolem něj potemněl; rachotící a padající kameny jako by náhle byly velice daleko. Pak se začal Gregory v jeho náručí zmítat a Rodova koncentrace rázem povolila, jak se snažil svého syna udržet. Když ale uviděl, že se vznáší deset stop nad zemí, a v příštím okamžiku si uvědomil, že on sám padá, měl sotva čas soustředit se znovu na let a vyhnout se dalšímu padajícímu balvanu. Neletěl dost rychle - úlomek kamene mu bolestivě zranil palec na noze - ale podařilo se mu potlačit výkřik, koncentrovat se na levitaci a pozorovat vrchol útesu současně.

První co uviděl, byly jeho žena a dcera, které vystupovaly na svých koštětech po spirále vzhůru. Další byli jeho synové, kteří je následovali.

Třetí věcí bylo velké množství padajících balvanů.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Proč jsou tak kulaté?“ zavolala Cordelie.

„Protože se valí až z vrcholu útesu, sestro,“ odpověděl pohotově Gregory. „Je to velmi vysoký a tvrdý útes.“

A také byl - pouze desetistupňový svah, ale nejméně půl míle dlouhý. Nahoře byla plošina, nikoliv hřeben - a vrchol sám byl kamenitý a skalnatý. „Jakmile se něco začne valit dolů, čeká to dlouhá cesta,“ poznamenal Rod.

A naprosto holá, bylo nutné dodat. Všechno, co se snad na svahu pokusilo růst, bylo nemilosrdně smeteno valícími se kameny.

„Jak dlouho se asi valí?“ nadhodil Fess.

„A co je vlastně uvolnilo?“ opáčil Geoffrey.

Gregoryho pohled se znovu rozostřil. „Útes se svažuje k východu. Zřejmě jsou tady dole nějaké měkké kameny, které se dělily a odstřelily své potomky nahoru - a ty, kterým se nepodařilo přeletět přes okraj útesu, se zase valí dolů.“

Ozvala se hlasitá rána. Překvapeně vzhlédli a uviděli kámen letící nahoru k okraji útesu. „Hele,“ zvolala Cordelie, „tenhle kámen byl ukrytý v rozsedlině, dokud nepřišel čas, aby se rozdělil!“

Rod přikývl. „A právě tak se dostávají nahoru. Některé z nich se patrně několikrát skutálí zase dolů, než se jim konečně poštěstí zachytit se za okrajem útesu.“

„Ale pořád začínají znovu,“ zavolala Gwen. „Dělí se prakticky pořád. Samozřejmě, když je jich tolik.“

„Skvělý závěr,“ pochválil je Fess. „Skutečně, Rode, můžeš být na svou rodinu pyšný! Samozřejmě, nemohu si činit žádnou zásluhu za vzdělání lady...“

„Tak moment.“ Rod se zamračil. „Ten kámen, který mi spadl na palec, rozhodně nebyl měkký.“

Všichni se zamyšleně sklonili nad úlomkem skály.

Pak Fess řekl: „Nemohlo jej dlouhé kutálení se ze svahu zpevnit?“

„Jistě!“ zvolal Gregory. „Jak se převalují, stlačují se!“

„A stlačováním získávají na tvrdosti,“ přikývl Magnus. „Ale podívejte se, jak jsou veliké!“

„Byly tady dlouho,“ řekla Cordelie. „Možná tak vyrostly, zatímco čekaly.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Nebo možná,“ nadhodil Gregory, „jsme prostě jen blízko jejich zdroje.“

Rod měl další otázku. „Ale proč to, že jsou tvrdé, způsobuje, že je jejich hudba mnohem různější?“

Nikdo neodpověděl, všichni se snažili hádanku rozluštit.

Nakonec řekl Fess: „Zaznamenali jsme ustavičné mutace hudby, jako by nějaká síla usilovala stvořit novou formu. Ale takováto evoluce musí být kulturního druhu, nikoliv fyzického.“

„Předpokládám, že myslíš 'kulturní' v širším slova smyslu.“ Rod se zamračil. „Poslyšte, co kdybychom zase vyrazili? Začíná mne z toho bolet hlava.“

„Ubohý tatínku!“ litovala ho Cordelie. „Opravdu, když tady budeme otálet příliš dlouho, nakonec zapomeneme, jak se létá.“

„Ano. Vzhůru!“ zvolala Gwen. Vyrazila k západu a chlapci ji následovali.

Nebo alespoň dva z nich. „Magnusi!“ křikl Rod. „Nech toho!“

Magnus překvapeně vzhlédl. „Prosím, tati?“ Rozhlédl se a uviděl, že jeho matka a mladší bratři letí na západ. „Aha, jistě. Promiň, zamyslel jsem se!“ Pak vyrazil za nimi - ale jeho nohy si i ve vzduchu podupávaly v rytmu hudby tvrdých kamenů.

A ještě někdo otálel.

„Dcero,“ řekl Rod.

Cordelie vzhlédla od složitého tance, který se pokoušela provozovat a v jehož rámci se snažila kroužit násadou koštěte, zatímco druhým koncem pohybovala nahoru a dolů - to všechno v dvojím rytmu, jaký měla hudba. Rodova dcera na něj konečně zaostřila pohled, zatvářila se zmateně, rychle se rozhlédla, tiše vykřikla a odletěla za svou matkou a bratry.

Rod si zhluboka povzdechl a následoval ji. „Jdeš za námi, Fessi?“ zavolal. „Fessi!“

„Tady jsem, Rode. Ztišil jsem si zvukový vstup. Ano, sleduji vás po zemi.“

„Alespoň nějaká jistota.“ Rod se nervózně ohlédl k útesu. „Takže než se kterýkoliv z kamenů dostane na náhorní plošinu, všechno to kutálení ze svahu ho vytvrdí.“

„To je pravda, Rode.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Což znamená, že po určité době budou tvrdé i všechny kameny odsud na východ.“

Fess chvíli mlčel a pak řekl: „Myslím, že ne, Rode. Po kraji už je roztroušeno velké množství měkkých kamenů a stále se rozmnožují. Na východě je místo pro oba typy kamenů.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Rod vylétl výše v naději, že tam hudba bude tišší. Byla, ale ne o mnoho. Plul vzduchem dál na západ a naposledy se ještě ohlédl ke svahu, kde z valících se kamenů vznikaly tvrdé kameny.

Kapitola 18

Když se slunce přiblížilo k obzoru, děti už klopýtaly únavou a Rod se připravoval, že pokud to neudělá velice rychle Gwen, vyhlásí odpočinek sám; ať si aerostat letí, kam chce. Ale jakmile se začalo šerit, vzducholod' zpomalila a pak znehybněla úplně.

Gwen zastavila, oči upřené na její zvětšující se obrysy. „Uložili se ke spánku?“

„Mohlo by to tak vypadat,“ přisvědčil Rod pomalu. „Pokud by vyhodili kotvu...“

Než stačil dořici, kotva se oddělila od spodku vzducholodi a dopadla mezi vrcholky stromů. Rod si oddechl a přikývl. „Zastavili na noc. Odpočinek, děti. Já se poohlédnu po nějakých surovinách.“ Zatímco jejich potomci klesli na zem, dotkl se Gweniny ruky. „Ty by sis měla taky trochu odpočinout.“

„Děkuji,“ usmála se na něj jeho žena. „Ale nejsem tak unavená, jak si myslíš.“

„Ty jsi prostě zázrak - koneckonců, byla to dlouhá cesta.“

„Já bych taky ještě chvíli vydržel, tati.“

Rod se podíval na Magnuse a pomyslel si, že by oba mohli využít toho jak se chlapec snaží dokázat svou neúnavnost. „Dobře - tak sežen párek králíků k večeři.“

Magnus se usmál, odvrátil se a vytáhl svůj prak. „Mohly by to být i veverka?“

„Ne!“ zvolal neznámý hlas. „Jděte pryč! Jděte pryč!“ Překvapeně vzhledli. Z lesa vycházel mladík v třpytivém obleku a z každého jeho kroku vyzařovala maniakální energie. „Ne, ne!“ křičel. „Buďte tak laskaví, buďte tak laskaví!“

Cordelie se mimovolně natáhla po Gwenině ruce. „Mami - jeho obličej!“

Gwen se podívala a zalapala po dechu. „Máš pravdu, dcero. Dělá si z nás legraci?“

„Určitě ano,“ prohlásila Cordelie.

Geoffrey se zamračil. „Co vám vadí?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Ty to nevidíš?“ opáčila Cordelie, „ten mladík - takhle přece bude vypadat princ Alain až dospěje.“

Geoffrey překvapeně vytřeštil oči. „Opravdu?“ Pak vyskočil na nohy, meč připravený v ruce. „*Auvant*, falešníku!“

„*Auvant!*“ pitvořil se mladík. „Ustup, ustup! Kdo tady dává rozkazy? Který hlupák?“

Rodovy oči se zúžily. „Dávej si pozor na jazyk!“

„Ó, velký chlap!“ Mladík posměšně napodobil gesto zděšení. „Mám se poklonit? Ne - ty se pokloň svému princí!“

„Skutečný princ je sotva z poloviny tak starý jako ty,“ odsekla Gwen. „A to tvoje pitvoření není ani trochu zábavné!“

„Vtípeček, vtípeček! Paní kope hrobeček!“

„Hrobeček budeš mít brzy ty, pokud hned nezavřeš ta svá nevymáchaná ústa.“ Magnus hrozivě vykročil vpřed. „Nevím, kdo tady co vraždí - jestli já králíky nebo ty humor?“

„Vrah, řezník!“ ječel mladík. „Prokletý lupič! Jděte pryč, jděte pryč!“ Skočil po Magnusovi s nohou napřaženou ke kopnutí.

Magnus lehce uskočil, ale jak falešný princ letěl kolem, podařilo se mu uštědřit chlapci tvrdý políček na tvář. Mladý čarodějník zrudl v obličeji a švihl útočníka prázdným prakem.

„Zbraň!“ zaječel falešný princ. „Já mám taky jednu!“ Strhl ze sebe kabátec a hodil ho na Magnuse, který znovu uskočil, ale vtom ho podpatek jeho boty udeřil rovnou do oka. Magnus zavyl bolestí, vyhnul se další ráně a bleskově se otočil - a mladíkovy kalhoty ho zasáhly přímo do obličeje. Falešný princ zajásal radostí a znovu zaútočil nohou - tentokrát ho ale za ni Magnus chytil, zakroutil mu jí a strhl ho k zemi. Falešný princ zavyl, zavrávorál a svalil se, ale udělal rychlý kotoul nazad, vyskočil na nohy, hodil po Magnusovi košili a bez váhání se chopil šňůrky svých spodků.

Cordelie vytřeštila oči na to co viděla - pouze na okamžik, než jí je matka zakryla dlaní.

Falešný princ zatím vytáhl nůž, který měl ukrytý v posledním kousku oděvu - a to byl jeho konec. Zaútočil svou zbraní na Magnuse, ten ho chytil za zápěstí, prudce se otočil a zlomil mladíkovi ruku přes koleno, pak mu paži znehybnil ve svěráku svého lokte. Mladík zaječel, vypoukl oči a nůž mu vypadl z prstů.

„Počkej, nepouštěj ho!“ křikl na svého syna Rod. „Teď je v ideální vyjednávací pozici!“

Magnus vzhlédl. Ječící útočník se svíjel v jeho sevření, načež Magnus reagoval jen tím, že zesílil svůj stisk. „Co ten může vědět?“

„Jen to, co nás nejvíce zajímá.“ Rod je obešel a popadl zmítajícího se mladíka za vlasy. Falešný princ sebou vzdorovitě škubl a vzápětí zaječel bolestí a strnul.

„Ano, uděláš lépe, když sebou nebudeš tak házet,“ řekl Rod. „A teď mi na okamžik věnuj pozornost.“

„Pročpak, siláku?“

Magnus zesílil tlak na páce. Jeho protivník zasténal a vytřeštil oči ještě trochu víc.

„Tak, teď jsme oba správně naladěni na malý rozhovor,“ řekl Rod. „Možná bys nám mohl říct, odkud se berou hudební kameny.“

„Nevím, siláku.“ Mladík se pokusil zavrtět hlavou, ale bolest v koříncích vlasů mu napověděla, že to nebyl dobrý nápad. „Opravdu nevím. Já jen vím, že se jednoho dne objevily - a od té doby už můj život nebyl nudný.“

„Zajímalo by mě, jestli nám říká pravdu.“ Magnus zatlačil a mladík zavyl. „Mrtvý! Jenom mrtví vědí, jenom mrtví! Říkám vám... AUUU!“

„Magnusi!“ Gwen se zamračila. „Tohle je nečestné. Už nemáš nejmenší důvod ho mučit!“

Magnus vzhlédl a zatvářil se ukřivděně. „Nemůžeme tady zůstat celý rok, mami.“

„Mami, mami,“ pitvořil se mladík. „No jistě, to je skutečně čestné... OUUU!“

„Neměl by ses tak snažit ho naštvat,“ vysvětlil mladíkovi Rod. „Buď to si dávej pozor na to, co říkáš, nebo nemluv vůbec. Pokud jde o tvé dilema, synku - můžeme ho uspat.“

Magnus zavrtěl hlavou. „Pronásledoval by nás, až by se probudil, tati.“

„Co máš v úmyslu?“ zeptala se Gwen s obavami.

„Nevím,“ přiznal se Magnus.

„Dejme mu více toho, po čem tak touží,“ navrhl Gregory.

„To se ti nepodaří, maličký! Já chci všechno!“

„Ano, ale co chceš nejvíce?“

Oči falešného prince se obrátily ke Cordelii, ale než mohl říct něco, čeho by litoval, ruka mu zapraskala a on rychle vyhrkl: „Hudbu! Ze všeho nejvíce chci hudbu!“

„Hudbu přece může mít všude, kam půjde,“ pokrčil rameny Geoffrey.

„Skvělý nápad, bratře!“ Gregory zvednul dva kameny.

„Cože?“ Geoffrey se zatvářil nechápavě. „Co jsem zase řekl?“

„Že může mít hudbu všude, kam půjde!“ Gregory přiložil dva kameny k chlapcovým uším a jeho pohled se na okamžik rozostřil.

„Možná, jen možná,“ zamumlal Rod zamyšleně.

„Nějak mu je tam připevni,“ řekl Gregory.

Geoffrey vzal mladíkovu košili, utrl z ní pruh látky a tou mu ovázal hlavu od temene k bradě. Další pruh látky mu uvázal od čela k zátylku. „Dokud si je sám nesundá, budou mu tam držet.“

„Pokud se velice nemýlím, nesundá si je,“ řekl Rod. „Pust’ ho, synu.“

Magnus mladíka pustil a ten se svalil na zem jako kámen. Nejstarší z Gallowglassovic synů se na něj znechuceně podíval. „Copak nemáš kouska hrdosti v těle? Vstaň a jdi, člověče!“

Falešný princ se trochu omámeně zvedl a pak vykročil k lesu. Nevidoucí a neslyšící prošel těsně kolem Gwen a Cordelie a zmizel mezi stromy.

Rod spokojeně přikývl. „Skvělý nápad, chlapci! Ten už si nemusí dělat s ničím starosti až do konce života!“

„Pokud mu někdo nesundá ty kameny,“ namítl Geoffrey.

„Tehdy už budeme kdoví kde,“ odpověděl Magnus s uspokojením.

„Jak to myslel, když říkal: 'jen mrtví vědí'?“

„Asi metafora,“ usoudil Gregory. „Znamená to, že nikdo z živých neví, odkud se kameny vzaly.“

„Ne,“ prohlásil Rod naprosto jistě. „Jak začala celá naše výprava, chlapci?“

Gregory překvapeně vzhlédl. „Přece... tančícími mrtvolami.“

Rod přikývl. „Takže jestliže řekl, že jen mrtví vědí, mohl tím docela dobře myslet ty zombie.“

„Ale kde najdeme oživlé mrtvolky?“ zeptala se Cordelie.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Někde mezi soumrakem a východem slunce.“ Rod začal sbírat suché větve. „Ale pokud jde o mě, nemám zrovna teď v úmyslu je jít hledat. Oheň a jídlo, děti. Na lov vyrazíme zítra. Možná nám aerostat ukáže cestu.“

„Ano,“ přisvědčila Gwen. „Teď se navečeříme a půjdeme spát.“

Podařilo se jim usnout docela dobře i přes všechnu tu hudbu kolem - nebo možná právě kvůli ní. Než Rod usnul, napadlo ho, že jeho sluch už pomalu začíná být necitlivý.

Kapitola 19

Následující den byl těžký. Sledovali aerostat od slunce východu do soumraku a ještě i potom. Když se setmělo, dorazili do vesnice.

„Opravdu jsme se měli utábořit už dřív, dokud ještě bylo světlo, manželi.“

„Já vím, má drahá, ale říkala jsi přece, že by ses zase jednou ráda vyspala v opravdové posteli, a abych řekl pravdu, já bych jí také neodolal. Kromě toho mě napadlo, že by ti udělalo radost, kdybys projednou nemusela vařit.“ Rod se zamračil na vesnici, která před nimi vystupovala ze tmy. „Ale teď začínám mít pochyby, jestli je tahle osada vůbec dost velká, aby v ní byla hospoda.“

„Docela určitě má hřbitov,“ podotkl Magnus.

Stáli na kopečku, zatímco vesnice ležela v údolíčku obrostlému stromy. V jejím středu stál kostel a malé ohrazené prostranství poseté kříži. Tu a tam ve tmě plála světélka, ale žádné z nich nebylo dost jasné na to, aby označovalo hostinec.

„Nu, jestli tam někde je hospoda, bude stát poblíž kostela,“ usoudil Rod. „Když nic lepšího nenajdeme, vždycky jí můžeme projít a utábořit se na druhé straně.“

„Tati...“

„Trpělivost, Geoffrey,“ řekla Gwen. „Jestli je ve vesnici hostinec, už brzy dostaneš večeři.“

Chlapec si povzdechl a vydal se za svým otcem dolů úbočím kopce.

Ale když procházeli kolem hřbitova, Gregory přivřel oči nad zvuky, které se z něj ozývaly. „Není to posvátná půda, tati? Jak je možné, že je tam tak hlučno?“

„Je to podezřelé,“ připustil Rod a podíval se ke kostelu, „skoro jako by někdo útočil na chrám...“

„Cestou jsme narazili na louku, kam lidé naházeli všechny hudební kameny, aby se jich zbavili,“ poznamenal Magnus.

Gwen se zamračila. „Ale proč by snášeli kameny do kostela?“

Gregory vypouklil oči a strnul na místě.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Rod se zastavil. „Co se děje, synku?“

„Hroby,“ vydechl Gregory zděšeně. „Tati... tak mnoho...“

Před několika desítkami náhrobních kamenů zely černé díry do země. Rod zalapal po dechu. „Co se to tu děje?“ otázal se tiše. „Mor?“

„Ne, Rode,“ odpověděl Fess. „Přepnul jsem na noční vidění a mohu potvrdit, že se jedná o staré, znovu otevřené hroby. To není práce hrobníka, ale mohli by to mít docela dobře na svědomí lupiči mrtvol.“

„Nebo ghúlové,“ vydechla Cordelie a zachvěla se.

„Myslím že ne, Cordelie. Z toho, jak je kolem hrobů rozmístěna zemina, lze usoudit, že byly otevřeny zevnitř.“

Celá rodina stála asi minutu nebo dvě velice tiše.

Pak Magnus řekl: „Fessi - chceš říct, že ty hroby byly...“

Gregory vykřikl a Gwen ho sevřela v náručí. „Uklidni se, miláčku, neboj se... Manželi, rychle pryč!“

„Dobrý nápad.“ Rod se skrčil, aby se ukryl za zdí. „Začněte pomalu ustupovat.“

Gwen naskočila na koště a pak se překvapeně otočila. „Nechceš doufám říct, že tu míníš zůstat?“

„Může mi tu hrozit nějaké nebezpečí?“ odpověděl Rod otázkou. „Neboj se, budu se jen dívat.“

„Proč chceš zbytečně riskovat?“

„Protože si myslím,“ zašeptal Rod, „že bych tady mohl zjistit, odkud naše zombie pocházejí.“

Gwen si podrážděně odfrkla a pak přikázala: „Cordelie! Geoffrey! Vzhůru!“

Mladší děti se neochotně vznesly do vzduchu - a pak si Geoffrey všiml, že má jeho matka ve tváři výraz, který mívala vždy, když se připravovala k čarování. Napadlo ho, že by brzy mohl vidět létající náhrobní kameny.

Pak spatřil svého otce a staršího bratra, jak se krčí za zídou - a v měsíčním světle zahlédl, jak se půda před jedním z náhrobků vzdouvá. Nadzvedla se, zatřásla, k nebi vyletěl oblak prachu a hlíny a objevil se otvor, který se stále zvětšoval. Z díry se vysunul párek rukou, našel oporu a vzepřel se. Potom se objevila lebka a za ní zbytek kostlivce. Kostlivec poklekl na okraji hrobu a po chvíli trochu nejistě

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

vstal, vysoký a bíle se lesknoucí v bledém světle měsíce, oděný do trouchnivějících cářů rubáše.

Gregory zasténal a přitiskl obličej Gwen na rameno. Jeho matka ho s očima upřenýma k náhrobku konejšila, ale nezdálo se, že by si jich kostlivec všiml.

Vlastně se celý podivně chvěl nebo spíše pokyvoval lebkou. Při tom vydával zvuky svědčící o jeho dobré náladě a když konečně vykročil pryč od svého hrobu, pohyboval se v rytmu hudby a celé jeho kostnaté tělo se svíjelo a pohupovalo. Náhle strnul, zahleděl se směrem k západu, pak vyskočil do vzduchu a zase přistál na zemi, přičemž vyloudil zvuk připomínající xylofon. Vesele zavýskl a začal nemotorně tancovat, přičemž pomalu postupoval směrem k hlavní ulici vesnice. Okenice na domech, kolem kterých tančil, se zavíraly, ale on to nevnímal.

Rod a Magnus za zdí vstali. „Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřím tomu!“ vydechl Rod.

„Nezdá se, že by měl nějaké zlé úmysly,“ podotkl Magnus trochu roztřeseně.

Z temnoty noci vystoupil Fess. „Vypadal neškodně.“

„*J-é-é-é-é-é!*“ Magnus vyskočil pět stop do vzduchu. „Musíš se pohybovat tak tiše?“

„Omlouvám se, Magnusi. Rode, mohu vám doporučit, abyste vyhledali místo k utáboření?“

„Ehm, ještě ne.“ Rod vykročil na cestu.

„Kam jdeš?“ zavolala na něj Gwen úzkostně.

„Přece za tím kostlivcem. Přece si nemyslíte, že by mi mohl nějak ublížit. Vždyť si tak vesele pohvizduje!“

„Aby někdo mohl hvízdát,“ upozornil ho Fess, „musí mít rty.“

„A potřebuje hlasivky, aby mohl zpívat, ale tenhle si vede docela dobře i bez toho. Gwen, neřekla jsi mi, že čarodějnický mech může růst i v hrobech.“

„Nikdy mě to nenapadlo,“ připustila a snesla se níž. „Ale teď, když o tom mluvíš, zajímalo by mě, jestli k tomu mohlo dojít přirozeným způsobem.“

„Ne! Někdo zašil čarodějnický mech do každého hrobu!“ zvolal Geoffrey a přistál vedle Roda.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Rod se na něj tázavě podíval. „Kam si myslíš, že jdeš?“

„Přece s tebou, tati! Pokud je to tak bezpečné, jak tvrdíš, nic se mi nemůže stát!“

Rod už otevíral ústa, aby něco odpověděl, ale pak je s povzdechem zase zavřel. „Jednou přijde den, kdy začnu říkat ne.“

„Zítra,“ navrhla mu Cordelie, „nebo možná napřesrok.“

„Pravděpodobně. No dobře, rodinko, pojďme se podívat, kam má ten kostěj namířeno. Ale buďte připraveni odletět při sebemenší známce, že se děje něco nekalého, ano?“

Kostlivec je vedl pryč z vesnice, přes tři pole na louku obehnanou zídou z kamenů - z hrajících kamenů. Nocí se rozléhaly hlasité těžké rytmy a krávy, které se na louce původně pásly, už dávno uprchly do blízkého lesa. Rod si pomyslel, že ráno nejspíš bude ve vesnici nouze o mléko.

Ne že by louka zůstala prázdná. Vlastně se spíš dalo říct, že byla doslova pokryta kostmi. Nikoliv na hromadě, nýbrž poskládanými do jednotlivých kostlivců. Byla to noc ožvlých mrtvol v nejruznějších stadiích mumifikace.

Když je ale Rod spočítal, zjistil, že je jich tam jen asi dvacet. Zbytek davu tvořili...

„Tati,“ vydechla Cordelie, „to jsou živí lidé!“

„Ano, zlato - bezpochyby jejich potomci. A řekněme ti mladší.“

Pořád přicházeli další - mladí lidé od puberty až po asi dvacetileté, pokyvovali hlavami do taktu, vydupávali složité taneční figury a natrásali se v rytmu hudby.

„Copak nevidí, že mezi nimi tančí mrtví?“ otázal se Magnus.

Rod už chtěl říct 'ano' ale vtom si všiml zombie, která se zvedla v kruhu mladých lidí tleskajících a jásajících nad skotačením svého předka. Po několika minutách toho nechali a začali strnule tančit ve dvojicích kolem kostlivce, který jim udával takt a vůbec se choval jako nějaký příšerný učitel tance.

„Ne,“ řekla Gwen, která se snesla vedle nich na zem. „Vidí ho a nevidí.“

Rod se zamračil. „Jak to myslíš?“

„Jsou jako ti plavci na vorech, se kterými jsme se setkali,“ vysvětloval Magnus. „Pojídali lotos, aby zbavili svou mysl myšlenek - ale těmhle k tomu postačuje sama hudba.“

Rod se na něj zděšeně požíval. „Chceš říct, že se snažíš *nemyslet*?“

„Ano,“ přisvědčila Cordelie. „Řekli nám, že už jsou unaveni smutným a nekončícím hledáním smyslu světa.“

Rod si vzpomněl na vlastní pubertu a přešel to s klidem. Chvilí se mlčky díval na tanečníky a pak zašeptal: „Samozřejmě. Chtějí být jako zombie.“

„Rode.“

Rod sebou trhl, jako by se právě probral ze sna. „Ano, Fessi?“

„Musíš odhalit mechanismus toho všeho a pokud to bude možné, zjistit, kdo za tím vězí.“

„Máš pravdu.“ Rod se zamračil. „Navrhneš mi nějakou metodiku?“

„Sbírej data.“

„Ale jak?“ otázal se Magnus. „Copak nám další pozorování může ještě něco prozradit?“

„Možná,“ řekl Rod, „ale raději bych vyzkoušel poněkud přímější přístup.“ A než jej mohl kdokoliv zastavit, přenesl se několika dlouhými kroky doprostřed kruhu tanečníků. Gwen vykřikla, pak se ovládla a bledá hněvem pevně stiskla rty.

„Bude v pořádku, mami,“ konejšila ji Cordelie nepřesvědčivě.

„A pokud ne, my ho odtamtud dostaneme. Děti, buďte připravené!“

Rod se dostal doprostřed kruhu a okamžitě zamířil ke kostlivci. Ted' viděl, že převyšuje děti o dobré dvě stopy - tančil na malém pódiu.

Rod zamával rukama. „Ahoj, ty tam!“

Kostlivec se obrátil, ale ani na okamžik nevypadl z rytmu. Zjevně ho neviděl.

Rod natáhl ruku a poplácal ho po klíční kosti. „Hej! Měl bys chvilku?“

„Věčnost.“ Ted' k němu kostlivec obrátil lebku a upřel na něj pohled svých prázdných očních důlků. „Co mi chceš?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Rod nasucho polkl. „Jen nějaké informace. Mohl bys mi říct, co je tohle za mejdan?“

„Co je to ‚mejdan‘?“

Ne, takhle civilizace ještě nebyla připravena na demokracii. „Tak tedy oslava. Máte nějaký speciální důvod k tomu, že jste opustili svoje hroby? Nebo vás jen tak napadlo trochu se protáhnout?“

Kostlivec vydal suchý, chřestivý zvuk, o kterém Rod doufal, že je to smích. „Já jen vím, že jsem se probral ze zapomnění a slyšel jsem kolem sebe pravidelný rytmus připomínající bušení srdce. Chtěl jsem slyšet víc a tak jsem se prohrabal zemí - čím víc jsem stoupal, tím lépe jsem ho slyšel, až jsem se se prodral na povrch a pak jsem šel sem.“

Rod vytřeštil oči. „Chceš říct, že ta hudba byla tak hlasitá, až probudila mrtvé?“

„Ano. Já jsem byl první. Potom jsem sesbíral všechny ty skvělé kameny, které vydávají tak nádherné zvuky, a nanosil jsem je sem. Tady jsem z nich vytvořil kruh, v němž můžeme tančit. V průběhu noci se budili i ostatní a přidávali se k nám.“

Rod polkl. „No - vypadá to, že alespoň nikomu neubližujete.“

„Jistěže ne!“ zvolal kostlivec a z čiré radosti vysekl piruetu, pak se zase obrátil tvář k Rodovi a začal podupávat do rytmu, až mu kosti chrastily jako kastaněty. „Ta hudba ve mně probouzí pocit, jako bych byl zase živý, plní mé kosti touhou po tanci! Máme štěstí, že jsme dostali druhou šanci žít a jsme neskonale vděční tomu, kdo nás probudil!“

Přesně tohle Gramarye potřebovala - partu vděčných zombií. „Víte, dalo by se říct, že dáváte špatný příklad.“

„Čím - tancem?“ Kostlivec na Roda vytřeštil prázdné oční důlky. „Co je na tom špatného?“

„Třeba to, že tu s vámi křepčí vaši potomci. Koneckonců, vychovávali je k tomu, aby ke svým předkům chovali úctu.“

„To my jsme tak byli vychováváni, ne oni.“ Ale kostlivec se zamyšleně rozhlédl po mladých. „Jak by jim náš příklad mohl uškodit?“

„Tím, že se snaží chovat jako vy - jako bezduché zombie. Copak chcete, aby z nich vyrostli naprostí tupci?“

„A proč ne?“ Kostlivec se na něj ušklíbl.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Rod se snažil zformulovat odpověď, ale kostlivec uviděl přes hlavy tančící mládeže zbytek jeho rodiny. „Aha! Ty máš taky děti a teď se bojíš, že je ztratíš!“

„Hm, i tak by se to dalo říct, ano.“

„Koukneme se na to!“ Kostlivec seskočil ze stupínku, prodral se mezi tanečníky až za kruh z kamenů. Když děti uviděly, jak se blíží, polekaně ucouvly - ale kostra zastavila tučt kroků před nimi. „Ty nejsou z mé vesnice.“

Rod se rozzářil. „Znamená to, že jsou imunní vůči tvé hudbě?“

„Ano - ale i ony mají svoje předky.“

Rod si oddechl. Nejenom že většina z místních předků jeho dětí byla stále naživu, ale většinou tak i mínili zůstat.

A jejich smrtelnější rodoví předchůdci se nacházeli zhruba třicet světelných let daleko. „Víš, trochu mi dělá starosti...“

„Ubožáku. Zaposlouchej se na chvíli do hudby a uvidíš, že na všechny starosti zapomeš.“

„Ano, o tom nepochybuji. Ale chtěl jsem, ehm, říct - začínáš vypadat poněkud vyčerpaně.“

Kostlivec asi minutu neodpovídal a pak připustil: „Ano, už začínám cítit první lehké známky únavy. Nejsem tak mladý, jako jsem býval kdysi, před sto lety.“

„Tak nějak jsem si to myslel. Mám za to, že si brzy budete chtít odpočinout.“

„Vypadá to tak.“ Jeho povzdech byl jako mrazivý vánek. „Ale odpočíval jsem tak dlouho, že se mi vůbec nechce znovu ulehnout.“

„Není třeba se do něčeho nutit.“ Rod se s pochopením podíval na tanečníky. „Možná by sis potřeboval odpočinout od těch radovánek.“

„A pokud ne ty sám, pak tihle mladí určitě.“ Gwen se starostlivě podívala z kostlivce na tančící mládež a pak zase na kostlivce. „Copak je nemíníte nikdy zbavit svého kouzla?“

„Jedině pokud by si to přáli - a myslím, že k tomu nedojde. Ale netrap se tím, ctná paní - lidé bez vlastního názoru byli vždycky a vždycky budou. Vlastně...“ Zamyšleně se podíval na Cordelii a Magnuse.

„Na to ani nemysli,“ odsekl Rod.

„Neboj se. Sám vidím, že ti dva nacházejí příliš mnoho potěšení v uvažování; pro ně by to bylo prokletí.“

Gregory zatahal Roda za rukáv. „Vzpomínáš si, tati? Ten falešný princ nám přece říkal, že jen mrtví znají pravdu!“

„O čem to mluvíš?“ otázala se zombie.

„O hudebních kamenech,“ řekl Rod. „Můžeš nám říct, odkud se vzaly?“

„Ne, já vím jen, že jsem rád, že tady jsou. Možná by to mohla vědět Destina.“ Obrátil se k tančícímu davu a zavolal: „Destino, pojď sem!“

Cordelie se zachmuřila. „Kdo je Destina?“

Z davu se oddělila jiná zombie a přitancovala k nim. Z pozůstatků sukně a živůtku, které tu a tam ulpívaly na jejích kostech, se dalo usoudit, že kdysi to musela být žena.

„Destino,“ zeptal se vůdce oživlých mrtvol. „Pověz mi, odkud se vzaly hudební kameny?“

„Hm,“ řekla kostra, „ten první spadl z Nebeského vejce. Najdi ho a sleduj,“ obrátila se ke Gallowglassovým, „a pravděpodobně najdeš také... Hleďme!“

„Co je?“ Zmateně se na ni podívali.

„To je vážně hezký mladík!“ Kostnatou rukou vzala Magnuse za bradu. „Jsi ženatý, spanilý jinochu?“

Magnus ucouvl. „Ne!“

„Na to je příliš mladý,“ odpověděla Gwen a její hlas měl kvalitu nabroušené oceli.

„Pročpak? Můj první se stal otcem ještě než dorostl výšky tohotohle! Potřebuji nového manžela, mladého, pohledného. Chceš se se mnou oženit?“

„Ne!“ Magnus ucouvl o další krok. „To přece nemůžeš myslet vážně!“

„Nepochybuji o tom, že ano,“ řekl vůdce zombií. „Pojď s námi a okus život věčný!“

„Bojím se, že tak docela neodpovídá představám o mé budoucí snaze...“ začal Rod.

„Určitě bys změnil názor, kdybys mne políbil.“ Tvář holé lebky se pomalu přiblížila k Magnusovi.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Ty lžeš!“ Magnus klopýtavě ucouvl. „Při všem, co je mi svaté, lžeš!“

„Tak se přesvědč!“ Vůdce se natáhl po Magnusovi a hihňající se Destina postoupila o další krok. „Musíme trvat na tom, abys s námi nějaký čas pobyl!“

„Nic takového samozřejmě neudělá!“ Gwen se postavila mezi svého syna a zombii, pozvedla ruku - a zaváhala.

„Nedělej to, mami.“ Magnusův hlas se chvěl, ale bylo v něm slyšet odhodlání. „Jsou to jen ubohé prázdné bytosti.“

Gwen se nevesele ušklíbala. „I mně se přičí ubližovat těm, kterým se v jejich době dostalo jen tak žalostně málo radosti.“

„Dosti radosti!“ Vůdce pozvedl lebku a v prázdných důlcích se mu rozsvítila světélka. „Dosti radosti! Ano, to je ono!“ Začal vybubnovávat rytmus na vlastní pánev a žebra, přičemž si prozpěvoval:

*„My máme všeho dosti,
tancujeme od radosti!
Ať ta duše čistá,
k veselí se chystá!“*

Magnus suše polkl. „Říkal 'k veselí' nebo 'k veselce'?“

„Tak *pojď*!“ Vůdce skočil po Magnusovi.

Chlapec uskočil zpátky a jeho otec zastoupil kostlivci cestu, takže narazil do jeho prsou a sesypal se coby hromada kostí.

„Co jsi to s ním udělal!“ zakvílela Destina.

„Mám lepší otázku: co s ním uděláme teď?“ opravil ji Rod.

Vůdce se pomalu začal sbírat.

„Nechci s nimi bojovat.“ Když tohle prohlásil Geoffrey, tak už to něco znamenalo.

„Co jiného můžeme udělat?“ otázala se Cordelie.

Vůdce vstal a zazpíval:

*„Nemáme dosti radosti,
ale někdy už máme radosti dosti!
Takže není-li ti dosti, užívat si radosti...“*

„Můžeme *utíkat*!“ křikl Rod a zároveň se sám rozběhl.

Utíkali.

Zombie zavýskaly radostí a pustily se do chřestivého pronásledování.

„Kam poběžíme?“ lupal po dechu Gregory.

„Nejlépe rovnou za nosem!“ odpověděl Magnus, který získal před ostatními pozoruhodný náskok.

„Leťte!“ zvolala Gwen. „V té tmě by si ještě někdo mohl zlomit nohu!“

Všichni se okamžitě odlepili od země a rozletěli se tak rychle, jak si jen v neznámém terénu troufli. Mladí lidé za jejich zády se s veselým jásotem přidali k pronásledovatelům. Hudební kameny převzaly jejich vzrušení a pohotově je zakomponovaly do melodie, která tak značně získala na energičnosti.

Pak najednou přeletěli vrchol kopce - zjistili, že se nacházejí v černočerné tmě, v jakémsi kaňonu, obklopeni ze všech stran kameny.

„Zpátky!“ Magnus se prudce obrátil. „Musíme odsud zmizet, dřív než nás naši pronásledovatelé...“

Ústí kaňonu se začalo plnit krácejícími umrlci i zdravím čišícími mladými lidmi.

„Příliš pozdě.“ Rod rozhodil ruce, jako by se snažil ochránit celou svou rodinu. Dav se k nim pomalu blížil, radostně povykoval a mával kameny, které vydávaly příšerný rámus.

Pak se stejný hluk ozval i za jejich zády.

„To je asi ozvěna od stěn útesu,“ usoudila Cordelie.

„Ne,“ křikl Magnus, „skála sama začala hrát!“

A měl pravdu. Stěny kaňonu se postupně rozvibrovaly ve stejném rytmu a stejnou melodií jako kameny, které s sebou přinesli pronásledovatelé.

„Co teď budeme dělat?“ zakvílel Gregory. „Jsme v pasti mezi nimi a pevnou skálou!“

„Můžeme jim uletět!“ zvolala Gwen.

Sotva to dořekla, Cordeliino koště vystartovalo vzhůru jako raketa. Všichni tři chlapci vyrazili za ní a Rod s Gwen je v těsném závěsu následovali.

Pod nimi se kaňonem rozlehl zklamáný řev.

Hudba, která se ozývala zdola, pomalu slábla.

„Díky bohu!“ Magnus se otrásl. „Už jsem se bál, že je budeme muset rozmetat na kusy!“

„Kam zamíříme teď?“ otázal se Geoffrey.

Rod se na něj podíval a zasmál se. „Hej! Když už jsme tady, mohli bychom se docela dobře vydat za...“

„Za čím bychom se měli vydat?“ otázala se Gwen.

„Ta ženská zombie mluvila něco o sledování Nebeského vejce!“

„Ale jak by se mohlo ocitnout vejce na nebi?“ otázal se Gregory vcelku rozumně.

„Možná myslela měsíc?“ nadhodila Cordelie.

„Pokud ano,“ řekla Gwen, „Musíme si počkat - protože měsíc už zašel.“

„No dobře, myslím, že bychom měli,“ Rod si povzdechl, „zvlášť protože se bojím, že nemyslela ani tak měsíc, jako aerostat, který už stejně sledujeme.“

„No jistě!“ zvolala Cordelie překvapeně.

„Hele,“ ozval se Geoffrey, „vzpomínáte si, že když jsem ho uviděl poprvé, řekl jsem, že vypadá jako obří vejce?“

„Zdá se, že přelétá nad celým zdejší krajem,“ zasténal Rod.

„Znamená to, že se pohybuje v kruhu?“ otázala se Gwen.

„Bojím se že ano, má drahá - a zítra jej určitě prolomíme. Ale pro dnešek bychom si měli dopřát trochu spánku. Vyber nějaké dobré místo na táboření. Je mi líto, ale postel, po které jsi tak toužila, dnes už asi nebude.“

Gwen připlula blíže k němu a sevřela mu ruku. „Šlo mi spíše o dveře, které se dají zavřít, než o postel, můj drahý - ale i to může počkat.“

„Nemáme na výběr,“ povzdechl si Rod rezignovaně. „Pojď, má milá. Zkusíme se alespoň trochu prospat.“

„A najíst,“ připomenul jim Geoffrey.

Kapitola 20

Příštího dne byli na cestě asi hodinu nebo dvě, když Cordelie zvedla hlavu a nasála vzduch. „Cítím slanou vodu.“

„To znamená, že se blížíme k moři,“ řekla její matka. „Magnusi, vyleť nahoru a podívej se, jestli je na dohled pobřeží.“

Magnus se střemhlav vznesl, jako by byl nadnášen stoupavým proudem vzduchu, a zastavil se až ve výši tisíce stop. Pak se ozval jeho mentální hlas: *Ano, mami! A je to nádherný pohled! Tak ohromné množství vody, širé a nekonečné - a sahá až na sám okraj světa!*

„Nech té poezie,“ ušklíbl se Rod. „Vždyť je to jen obzor.“

Ale kdo ví, co může ležet za obzorem?

„Další voda a ty to víš zatraceně dobře.“ Rod ale současně cítil příval úzkosti: Magnus byl skoro ve věku, kdy se zatouží vydat na cesty. Kolik dní jim ještě zbývá, než je jejich syn opustí?

„Jak je to daleko?“ zeptala se Gwen.

Dvacet mil, možná o něco víc, mami. Pěšky alespoň dva dny cesty.

„Je po cestě něco zajímavého?“ otázal se Rod.

Zajímají tě močály a bažiny?

„Vypadá to, že budeme muset obrátit každý kámen,“ povzdechl si Rod. „Pojď dolů, chlapče. Podíváme se, co před námi skrývají bažiny.“

Ale zjistili to už cestou. Když došli ke křovinám, které byly vysazeny tak, aby označovaly okraj bažiny, uviděli před sebou skupinku lidí - a další ještě dál před nimi. Rod se zamračil. „Co je to, procesí?“

„Ano,“ řekl Gregory. „Jdou i za námi, tati.“

Rod se ohlédl a uviděl další skupinku lidí asi sto yardů zpátky. „Zdá se, že začínáme být populární.“

„Nebo tahle bažina,“ namítla Gwen.

„Ale proč jsou mezi nimi i malé děti?“ otázala se Cordelie.

„To je skutečně zajímavé.“ Rod zrychlil krok. „Zeptáme se někoho.“

Brzy dohonili nejbližší skupinu - dva muže a dvě ženy něco po čtyřicítce, šedesátiletou ženu a tři malé děti.

„Kam jdete?“ otázal se Rod, ale lidé šli dál, jako by ho vůbec neslyšeli. Rod ovládl své rozhořčení a chystal se otázku zopakovat, když tu Fess poznamenal: „Mají zavázané hlavy, Rode. Kvůli tomu a kvůli hluku, který vydává hudba, tě nejspíš nemůžou slyšet.“

„To je pravda.“ Rod natáhl ruku a poplácal nejbližšího muže po rameni. Muž sebou trhl jako kritik, když slyší třetí zvonění, pak uviděl Gwen a děti. Trochu se uklidnil, ale Magnuse a Cordelii si dál měřil obezřetným, skoro nepřátelským pohledem.

Rodovi se v hlavě ozvaly jejich hlasy. *Kdo mu ublížil, tati? Nebo je jenom tak opatrný?*

Má z nás strach, sestro, odpověděl Magnus. *Ale proč by se měl bát neznámého mladíka a dívky?*

Zeptáme se. Rod si ukázal na uši a řekl: „Slyšíte nás?“ tak hlasitě a pomalu, jak jen to dokázal. Vesničan se zamračil a zavrtěl hlavou. Pak si sundal obvaz, vydloubl si z ucha voskovou zátku a bolestivě zamrkal. „Ou! Ten hluk! Předpokládám, vaše blahorodí, že máte dobrý důvod okrást mne o můj klid.“

„Chci jen vědět, proč všichni jdete k močálu,“ křikl Rod ve snaze přehlušit hudbu.

„Přece abychom unikli tomu hroznému rámusu,“ odpověděl stejně hlasitě vesničan. „Pojďte s námi, jestli chcete, ale už se, prosím, na nic neptejte, dokud nenajdeme klidné útočiště.“ Jelikož ale považoval Roda za pána, čekal, co mu odpoví a odvrátit se od něj si nedovolil.

Rod zavolal: „Dobře. Jděte napřed.“

Vesničan se vděčně usmál, nacpal si vosk zpátky do uší a upravil si obvaz. Se zjevným ulehčením se znovu usmál na všechny Gallowglassovy a vydal se na další cestu k bažinám.

„Opravdu se snaží uniknout hudbě?“ otázala se Cordelie s očima vytřeštěnými.

„Možné to je,“ ujistila ji Gwen. „Co mě se týče, vůbec se jim nedivím - je to skutečná kakofonie!“

„Ne, mami! Je to hezké! No... možná ne zrovna hezké, ale určitě vzrušující.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Jestli tohle je vzrušující, sním své sedlo,“ zavrčel Rod. „Pojďme, rodinko. Pokud je někde před námi ticho a klid, pak už abychom tam byli.“

„Když myslíš,“ povzdechl si Magnus a vydal se za svým otcem.

„Magnusi,“ ozval se Fess za jeho zády, „musíš ke každému svému kroku přidávat jeden úrok navíc?“

„Nikomu tím neškodím,“ ohradil se Magnus. „Ta hudba mi dodává pocit, jako bych překypoval pohybem, a musím to nějak dostat ze sebe.“

„No, když musíš, tak musíš.“ Kůň si povzdechl a pustil se za rodinou. Přitom si vzpomněl na Willa Kempa, který si protancoval cestu od pobřeží až do Londýna a za celých devět dní při tom neudělal jediný normální krok.

Půda po obou stranách stezky se proměnila v bažinu. Brzy se i na cestičce začaly objevovat loužičky. A pak došli až k hraničnímu křoví a rodina vesničanů zastavila, aby si sundali obvazy - nejprve opatrně, pak rychle a s viditelnou úlevou.

„Bylo to skutečně nutné, mami?“ zeptal se desetiletý chlapec.

„Pro tebe možná ne, zlatíčko,“ odpověděla jeho matka, „ale pro mne docela určitě.“

„Nedokázali bychom žít v tom rámusu jako ty, tvůj bratr a sestra,“ vysvětloval trpělivě otec.

„V jakém rámusu?“ otázal se chlapec udiveně. „Já slyším jen velice příjemnou hudbu.“

A skutečně. Hudba, která se ozývala kolem, byla tichá a velice melodická - a tak pokojná, že si jí Rod skoro nevšiml, dokud nezastavil a nezaposlouchal se do ní. Její melodie byla mnohem komplikovanější a basový rytmus už nebyl tak dominantní.

„Ano, *tady* zní příjemně,“ řekl druhý muž. „Ale *tady* jsme v bažinách a zdejší hudba je jiná než to vrískání, před kterým jsem přede dvěma dny utekl.“

„Ta hudba vychází z nějakého místa tam před námi,“ poznamenal Magnus.

„Pojďme tam,“ řekl jeden z mužů. „Nějaké přístřeší by se nám velice hodilo.“

Všichni se znovu vydali na cestu, ale jelikož stezka byla tak úzká, že po ní mohli jít nanejvýš čtyři lidé vedle sebe, zůstali Gallowglassovi vzadu.

„Manželi,“ řekla Gwen po chvíli, „běž mezi ty lidi a zjisti, proč sem přišli.“

„Když chceš - osobně si myslím, že je to docela zřejmé.“ Rod přidal do kroku a brzy dostihl vesničany. „Když dovolíte, dobří lidé - rád bych se vás na něco zeptal.“

„Samozřejmě, můj pane! Co by sis přál vědět?“

„Hm, pro začátek - jak jste se dozvěděli o tomto místě?“

„Mluví se o něm ve všech rodinách ve vesnici,“ odpověděla mužova manželka. „Od doby před několika měsíci, kdy jsme začali trpět tím strašným ráumusem.“

Takže už je to více než dva měsíce, pomyslel si Rod. „Přesto jste se po celou tu dobu snažili vykonávat svou každodenní práci?“

„Ano, a každým dnem nám to působilo větší utrpení,“ řekl její manžel. „Sousedé nám řekli, že uprostřed bažin najdeme útočiště, ale měli jsme úrodu na poli a nechtěli jsme zanedbat žádnou práci.“

„Ale pak nás všechny začala bolet hlava, strašně a ustavičně,“ stěžovala si žena. „Ucpali jsme si uši voskem, abychom nic neslyšeli a zavázali jsme si hlavy - ale to hrozné dunění proniklo přes všechny překážky.“

„Cestou na pastviny jsem se začal potácet,“ přidal se jiný vesničan. „A když jsem oral, zanechával jsem za sebou klikatou brázdu.“

„Tehdy začalo být naše břemeno příliš těžké,“ řekla jeho žena, „a my jsme se rozhodli vyhledat útočiště tady.“

„Dokud nás nepřipravili alespoň o ty děti, které nám ještě zůstaly,“ dodala první žena zachmuřeně.

„Připravít vás o děti!“ zvolala Cordelie. „Kdo by něco takového mohl udělat?“

„Ta hudba, děvče,“ odpověděl jí první muž. „Hudba nás oloupila o všechny starší děti.“

„Ale jak je to možné?“ Jenže Cordelie tušila; vzpomněla si na skupinky mladých lidí, se kterými se na své cestě setkali.

„Našemu synovi bylo dvanáct, když se začal natřásat podle hudby,“ řekla druhá žena. „A naší dceři bylo čtrnáct. Začala při práci kývat hlavou do rytmu a přitom si prozpěvovat písně beze slov...“

„Nebyly beze slov,“ namítl desetiletý chlapec.

„No, pokud měly nějaká slova, já je neslyšela. Každopádně pracovala čím dál pomaleji a nakonec se všim praštila a odešla za ostatními pannami do lesa.“

„Kéž by Bůh dal a stále ještě byly panny!“ povzdechl si druhý otec. „Protože do lesa odešli i starší chlapci a mladí muži. Mému nejstaršímu bylo dvacet a tomu druhému šestnáct. Kde je jim teď konec?“

Magnus pochopil, že muž má doopravdy starosti. „Uklidni se, dobrý muži. Určitě se jim nic zlého nestalo.“

„Jenže ty jsi nejspíš neviděl to, co jsme viděli my,“ zabručel první muž. „Všechno to natřásání a kroucení, které oni nazývají tancem, divné jídlo, které jedí, to, jak coby podivný had táhnou krajem, aniž sami vědí kam a vykopávají přitom směšně nohama... Nezbývá mi než doufat, že se nedostala mezi ně.“

Magnus chtěl říct, že on neviděl mladé dělat nic nebezpečného, ale pak si vzpomněl na pocit ohrožení, který cítil mezi pojídači lotosu, mezi jedlíky hubnoucích kamenů a v blízkosti upíra, a raději mlčel.

„Tolik rodin!“ zachránila ho Gwen změnou tématu. „Podívejte se, přicházejí sem ze všech světových stran!“

Viděli asi na míli nebo dvě na každou stranu, protože bažiny byly ploché a bez jakýchkoliv terénních vyvýšenin, pokryté pouze nízkými keři a řídkými chomáči trávy, jen tu a tam rostl zakrslý strom. V blednoucím slunečním světle viděli skupinky starších vesničanů a rodiny, které se k nim blížily ze všech stran.

„Kam všichni jdou?“ otázal se Rod.

„To se brzy dozvíme,“ ujistila ho Gwen.

„Hudba sílí,“ poznamenal Gregory.

A skutečně sílila, i když nezněla nijak nepříjemně. Rod se podíval po svých dětech a uviděl, že dokonce i Geoffrey se uvolnil - a oddechl si, když zjistil, že Magnus a Cordelie se při chůzi přestali natřásat.

Došli k lesíku ze zakrslých pokroucených stromů a uvnitř uviděli rozlehlou tůň. Její hladina byla klidná jako roztavené zlato v paprscích

pozdně odpoledního slunce, jen tu a tam po ní přeběhla vlnka - jako by celá tůň rezonovala tichou melodií. Všude po jejich březích posedávali nebo polehávali lidé, někteří něco spravovali nebo vyřezávali. Místy hořely táborové ohně.

„Konečně voda!“ Magnus poklekl na břehu tůně. „Mám takovou žízeň!“

„Já bych ji nepil,“ řekl starší vesničan, ale Magnus už přikládal dlaně k ústům. Sotva však do vody ponořil rty, vyprskl a zašklebil se. „Je slaná!“

„Ano,“ přikývl vesničan. „Tohle je kraj bažin, mladý pane. Jsme blízko moře a voda je tu znečištěná soli.“

„Stejně jako naše krev,“ zabručel Rod.

„Co jsi říkal, pane?“

„Nic důležitého.“ Rod se s povzdechem posadil. „Měli bychom samozřejmě rozdělat oheň.“

„Jistě.“ Gwen se posadila vedle něj. „Ale chvíli si přece můžeme odpočinout.“

„Půjdu hledat vodu,“ řekl Magnus.

„S tím si nedělej starosti, synu.“ Rod zvedl ruku. „Ať najdeš vodu kdekoliv, všechna bude slaná. Zůstalo nám něco v měchu, Gwen?“

Jeho žena pozvedla kožený měch, který už byl skoro prázdný. Najednou se nafoukl. „Ano,“ řekla, „tady, synku.“

Magnus od ní vděčně přijal měch a zhluboka se napil.

„Cordelie!“ zavolala Gwen. „Co to děláš?“

Dívka se od nich oddělila a skláněla se nad hladinou tůně. „Jenom se dívám, co je pod vodou, mami,“ zavolala nevinným hlasem - ale doopravdy se šklebila a pitvořila na Gregoryho, který stál na všech čtyřech a s vážným výrazem ve tváři zkoumal vodu.

Gwen se usmála. „No jistě. Takovou tůň jste ještě neviděli, že?“

„Ne, mami,“ usmála se Cordelie ulehčeně. Pak se obrátila ke svému malému bratrovi a přesvědčila se, že nespadne do vody - když se zabral do nějakého problému, měl sklon ignorovat nebezpečí, jež mu hrozilo. Na druhé straně by zranilo jeho city, kdyby k němu Cordelie prostě přišla a řekla, že se o něj postará - nebo na to jen pomyslela, což bylo někdy totéž.

„Je to na jiných místech taky takové?“ zeptal se Rod jednoho z vesničanů.

Muž, který chystal dříví na oheň, vzhlédl. „O některých jsme slyšeli. Zastavil se u nás minstrel s jilem v uších - přišel ze severních krajů, kde svíčkaři dosud nezavítali - a ten zpíval o moři. Říkal, že míří na jih, k ostrovu, o kterém se zmiňovali trubadúři a kde hudba moře chrání před rámušem z kamení.“

„Vsadím se, že dole na pobřeží nebude mnoho takových oáz klidu.“ Rod potřásl hlavou a obrátil se ke Gwen. „Budeme muset podpořit jejich šíření ve vnitrozemí.“

„Ano, můj pane. Nemůžeme dopustit, aby lidé zase začali žít divoce.“

„Mami! Tati!“ zavolala Cordelie. „Pojďte se podívat! To je úžasné!“

„Ani ne, sestro,“ nesouhlasil Gregory. „Jsou to koneckonců pouhé škeble. Copak se nedá čekat, že v přílivovém pásmu nějaké budou?“

„Ale ne takové, ty popleto! To ony vydávají tu hudbu!“

Rod se namáhavě zvedl ze země. „Myslím, že se na to raději půjdu podívat.“

„Ano,“ přisvědčila Gwen. „Co to může být za tvory?“

Spolu s Magnusem a Geoffreyem se vydali po břehu jezera za svými mladšími dětmi. Fess sice zůstal na místě, ale nespouštěl z nich oči.

Cordelie s Gregorym klečeli na písečném jazyku, který zabíhal nějakých dvacet stop do tůně - a opravdu, na mělčině pod vodou leželo vedle sebe pět škeblí a lehce se pohybovaly v rytmu hudby.

„Ale jak mohou škeble vydávat hudbu?“ otázal se Gregory.

„A jak bychom se mohly ubránit zpěvu?“ ozval se hlas zpod hladiny.

Děti zalapaly po dechu a Gregory se zeptal: „To jsi řekla ty, škebličko?“

„Ano,“ odpověděl mlž, „to jsem řekla já.“

„To nebudou obyčejné škeble,“ zašeptal Rod Gwen.

„Už mě to napadlo,“ opáčila jeho žena.

„No, vlastně je to zřejmé,“ připustil Rod. „Copak divy tohoto ostrova nikdy neskončí?“

„Pouze v srdcích a myslích lidí, můj pane.“

„Zpíváš jen proto, že musíš?“ otázala se Cordelie.

Škeble se melodicky zasmála. „Tobě je to málo?“

Cordelie se začervenala a Gregory řekl: „A proč vlastně *musíš* zpívat?“

„Protože chceme udržet naživu hudbu,“ ozval se hlubší hlas, „která by jinak mohla zemřít touhou být zpívána.“

„Takže odkrýváte nové melodie?“

„Některé jsou nové, ale mnohé jsou staré. Snažíme se udržovat naživu prostou hudbu, uměleckou hudbu a písně, jejichž slova si stojí za to poslechnout - ale ze všeho nejvíc ochraňujeme melodii, aby Země písní nezemřela.“

„Víš, je to poezie,“ řekla jiná mušle, „lyrická poezie, která se zrodila z písní.“

„Krása,“ přidala se další škeble, „krása jednoty poezie a melodie.“

„Ale pokud říkáte, že se ji snažíte udržet naživu,“ řekl Geoffrey, „pak tu musela být už před vámi.“

„Máš pravdu,“ řekly dvě škeble najednou a třetí dodala: „Bažina bývala plná zvuků přirozené hudby, než ji přehlušila hudba z kamenů, a my se snažíme, aby hudba bažiny nezanikla docela.“

„A také lidová hudba,“ přidala se čtvrtá škeble.

Gregory se přitočil k Rodovi a zašeptal: „Zajímalo by mě, jak pět malých tvorečků dokáže vyluzovat hudbu, která se rozléhá po celém lesíku.“

„Nemyslím, že to dělají úmyslně,“ řekl Rod.

„Že by si neuvědomovali, jak hlasitě zpívají? Ano. Ale voda nese jejich hlas a celá tůně vibruje v jejich rytmu - a proto zní hudba tak silně.“

Máš pravdu, Gregory, ozval se Fessův hlas. Tůň jim slouží jako vlnový zesilovač.

„Ale pokud to, co říkáte, je pravda,“ řekla Cordelie škeblím, „pak chráníte veškerou hudbu.“

„Všechnu dobrou hudbu, ano.“

„Copak kamenová hudba není dobrá?“ namítla dívka.

„Myslíš hudbu, která sem přišla s kameny? Ano! Hned si nějakou dáme!“ řekla první škeble, ale ještě než stačila domluvit, rozezněla se

její sousedka v basové tónině a pravidelném rytmu. Pak tři zbylé začaly vokalizovat o něco výše posazenými hlasy, jako by opakovaly refrén beze slov.

Gallowglassové se užasle podívali jeden na druhého. „To je jako hudba prvního měkkého kamene,“ řekl Magnus.

„Je to ona,“ přikývla Cordelie.

Pak začala jedna ze škeblí zpívat tenorem:

*„Pojd' se mnou žít a bud' má milá,
aby nás láska okouzila –
na horách, v lesích, v údolích,
na loukách, v hájích, na polích.*

*Budem se dívat ze strání,
jak pastýř stáda pohání,
u říček, jež vždy hrály,
když zpívali své madrigaly.*

*Záhony růží obdělám
a tisíc kytic ti pak dám,
čelenku z květů spletenou,
sukénku myrtou zdobenou.*

*Pás z břechťanu i ze slámy
s korálovými sponami...
Jestli tě má řeč potěšila,
pojd' se mnou žít a bud' má milá.“*

Sopránová škeble zazpívala odpověď:

*„Kdyby svět s láskou mladý byl,
jen pravdu pastýř promluvil,
pro to, cos řek, bych možná chtěla
žít s tebou kdesi, být tvá milá.“*

„Ale to je nádherné!“ zvolala Gwen okouzleně. „Alespoň, když to zpíváš ty.“

Ale Cordelie se mračila. „Tu melodii znám - ale slova jsou nová.“

„Máš pravdu,“ řekla barytonová škeble. „Když jsem to poprvé uslyšela, byla to pouhá melodie. Pak k tomu přibyla slova, ale ta se nám nelíbila a proto jsme k melodii přidali jiná slova, která jsme zaslechli dříve.“

„Nevím, jestli se mi tak docela líbí poslání té písně,“ prohlásil Rod zachmuřeně.

„Ty ale umíš člověku zkazit radost!“ posmívala se Cordelie. „Copak ti odpověď té dívky nestačila?“

„Stačila,“ opáčil Rod, „pokud si ji zapamatuješ.“

„Tohle ale byla hudba měkkých kamenů,“ řekl Gregory. „V hudbě tvrdých kamenů určitě nic příjemného nenajdete!“

„Pročpak ne, bráško?“ otázal se Geoffrey. „Právě ta je mi srozumitelná, protože je to hudba pochodujících vojsk.“

Škeble začaly vibrovat silným, rychlým rytmem a při tom prozpěvovaly:

*„Vrásčité stáří a mládí
málokdy mají se rádi.
Mládí po radosti touží,
stáří se starostmi souží!“*

*Mládí se na slunci hřeje,
stáří jen zimou se chvěje.
Mládí má odvahu léta,
stáří je květ jež odkvétá.*

*Mládí je samý shon a spěch,
stáří hned dochází dech.
Mládí je oheň, stáří dým,
stáří, jak si tě ošklivím!“*

„Tak moment,“ řekl Rod, ale hudba zněla dál přes jeho námitky:

*„Mládí, tebe mám rád!
Ach, má láska, má láska je mladá!
Stáří, tobě chci vzdorovat!
Jdi, sladký pastýři, jdi pryč,
myslím, že zdržel ses příliš!“*

„No vážně,“ řekl Rod, „tohle mi připadá krajně urážlivé!“
„Pročpak?“ zeptala se barytonová škeble. „Vždyť ty ještě nejsi starý.“

Rod ztuhl s ústy dokořán, pak se mu podařilo pusu zavřít. Cordelie se zahihňala. Rod ji zpražil pohledem a potom řekl Gwen: „Samozřejmě, s posláním posledního verše svým způsobem souhlasím.“

Ale pohled, kterým ho Gwen probodávala, byl všechno jen ne souhlasný.

„Připouštím, že to bylo hezké,“ řekl Geoffrey. „Ale určitě nedokážeš udělat nic s epidemií hudby kamenů z těžkého kovu!“

„I od nich jsme přece slyšeli hezké tóny!“ zvolala jiná barytonová škeble. „Jistě, devět z deseti jsou možná bezcenné - ale neplatí to o všech věcech? Desetina stojí za to, aby byla zachována.“

Ale tenorová škeble už vibrovala a zvuk, který se z ní linul, Roda doslova omráčil.

Bylo to jako příboj tříštící se o oblázkovou pláž, jako vítr kvílející nad mrazivou tundrou. Bylo to jako starodávná lokomotiva uhánějící po holé pláni, podmanivý rytmus, který mu pronikl až do morku kostí a pak se rozsypal v kaskádu řinčivých not, zatímco tenorový hlas spustil:

*„Já, který nejsem stvořen pro léčky milenců,
a založený, abych se vyhýbal zrcadlu,
já, tak hrubě založený,
ošizený ve svých rysech proľhanou přírodou,
deformovaný, nedokončený, vypuštěný předčasně
do tohoto živoucího světa sotva zpola dokončený
a proto nemotorný a nemoderní
že na mě štěkají psi, když kulhám vedle nich –*

*Proč já, v této klubající se době míru
nemohu mít potěšení z plynutí času
a stále jen sleduji svůj stín na slunci
a kritiku své vlastní deformity
a proto - když se nemohu osvědčit jako milenec
jsem odhodlán osvědčit se jako padouch
nenávidící lenošivá potěšení těchto dnů!“*

Dozněl poslední akord a hudba utichla. Gallowglassovi omráčeně zírali.

Nakonec si Rod odkašlal a řekl: „Ano. Myslím, že to bylo dobré.“

„Bylo to nádherné!“ vydechla Cordelie.

„Žádná hudba není dobrá nebo špatná sama o sobě,“ řekl basový hlas. „To z ní dělají lidé.“

„Každá hudba má svoje poslání,“ připomněla jedna ze škeblí.
„Každý druh hudby má svoje verše.“

„Ale ta slova,“ namítl Rod. „Některé z písní, jež jsem slyšel, měly slova, která by dokázala otrávit lidskou duši!“

Ale Fessův tichý hlas mu připomněl: *Vždycky byli takoví, kteří zneužívali hudbu ke zlým záměrům. Musím hovořit o prastarých písních na počest krvelačných bohů? Nebo o zvrácených pajánech prozpěvovaných středověkými čarodějnicemi?*

„Nebo o písních sirén.“ Rod přikývl. „Ano, chápu, jak to myslíš.“

„Či slova jste to zpívali?“ zeptal se Magnus škeblí. „Od kamenů jsem nic takového určitě neslyšel.“

„Ne,“ přisvědčila tenorová škeble. „Myslím, že pocházejí od dávných básníků - ale my je zpíváme podle čarodějnice, která rozesela všechny ty hudební kameny.“

„Za hudebními kameny vězí čarodějnice?“ Rod zpozorněl. „Kdo je to? A kde je?“

„Tady na západním pobřeží, jen trochu dál na sever. Říká si Ubu Mare.“

„Tak Ubu Mare?“ Rod se podíval na Gwen. „Teď alespoň známe jméno.“

Gwen zavrtěla hlavou. „Jaktěživ jsem to jméno neslyšela, můj pane.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„No, myslím, že teď ho zase uslyšíš brzy,“ odpověděl Rod. „Pojďme děti - je čas vypravit se na lov.“

„Ještě ne, tatí!“ namítla Cordelie a Magnus se k ní přidal: „Ano. Nech nás, abychom si poslechli ještě alespoň jednu píseň!“

„Nebude to trvat dlouho, manželé.“ Gwen se dotkla Rodova ramene. „A naše vyčerpané mysli se potřebují zotavit.“

„No... dobře.“ Roda nebylo nijak zvlášť těžké přemluvit; nedalo se říct, že by se on sám na další cestu pandemoniem příliš těšil.

Ale škeble už zase zpívaly baladu o strážci majáku, živou a rychlou. Děti začaly pokyvovat hlavami - a Gregory, který na břicho a s bradou v dlaních pozoroval škeble, mával do taktu nohama.

„Hudba má svoje kouzlo,“ zamumlala Gwen, „a tyhle písně jsou nejkouzelnější ze všech.“

Náhle píseň přerušilo zaječení a pak mužský křik.

Gallowglassovi překvapeně vzhlédli.

Z porostu vyšla dvě nejpodivnější zvířata, jaká kdy viděli - čtyři stopy vysoká a čtyři široká, podobná koulím pokrytým srstí, s tlustýma pahýlovitýma nohama a huňatým grošovaným kožichem. Z vrcholku každé koule hleděla maličká očka posazená nad dlouhým špičatým nosem. Zvířata se kolébavě blížila k vodě a škeble začaly bublavě ječet strachy.

„Nebojte se - my vás ochráníme,“ řekl Geoffrey rychle. „Co vás tak vyděsilo?“

„Ta zvířata!“ křičela škeble. „Copak jsi je nikdy neviděl?“

„Nikdy. Co je na tak nemotorných zvířatech tak děsivého?“

„Jejich nosy!“ bědovala jiná škeble. „Vysají nás, odtrhnou nás od našeho podloží!“

„Ne, pokud vás my budeme hlídat,“ ujistila je Cordelie. „Co je to za zvířata?“

„Přece škebložrouti!“

Vesničtí muži se chopili klacků a zaútočili na zvířata údery i křikem, ale zdálo se, že je kulatí tvorové skoro ani nevnímali. Brzy dosáhli vody a se šploucháním se do ní ponořili.

„Vyříd'te je, děti!“ zvolal Rod.

Magnus a Geoffrey se vznesli do vzduchu a s meči v ruce se rozletěli proti zvířatům. Začali do škebložroutů bodat, aby je zadrželi,

ale ti je ignorovali stejně jako déšť kamení a klacků, kterými je zasypala Cordelie ze břehu. Pak Geoffreyovi došla trpělivost, snesl se střemhlav dolů a vši silou bodl jedno ze zvířat. Škebložroutův nos zavířil vzduchem a srazil hochu do vody. Vzápětí se na něj bestie vrhla. Gwen vykřikla, proletěla nad vodou jako raketa, ve vzduchu se otočila a přetáhla útočníka koštětem přes jeho dlouhý nos. Zvíře couvlo.

Rod skočil do sedla svého robotického oře a zvolal: „Do útoku!“

Ale Gregory, který stále ležel na břehu u škeblí, zaostřil zrak a přivřel oči...

Tichá imploze rozstříkla vodu poblíž středu tůně a tam, kde se ještě před okamžikem šplouchali škebložrouti, se na vlnách houpaly dva hranaté předměty. Neměly oči ani nosy, pouze řemeny a spony.

Rod vytřeštil oči. „Klame mě zrak, nebo můj syn proměnil ta zvířata v...“

„Dva kufry,“ odpověděl Fess. „Přesně tohle s nimi udělal, Rode. Viděl jsi docela dobře.“

Geoffrey se vrátil na břeh a mokrou rukou uznale poplálcal mladšího bratra po rameni. „Opravdu skvělá práce, bratříčku! Jak jsi to udělal?“

Gregory se radostí začervenál. „Taková neobvyklá zvířata musela být stvořena z čarodějnického mechu, to je přece jasné - takže jsem na ně soustředil své myšlenky a změnil jsem je v něco neškodného.“

„Tisícere díky,“ ozvala se roztřeseným hlasem škeble.

„Ano,“ přidaly se tři další a čtvrtá dodala: „Pokud pro tebe můžeme něco udělat, stačí, když to jen vyslovíš.“

„Jediné, o co vás žádám,“ odpověděl Gregory, „je abyste svým zpěvem dále udržovaly tuto bažinu jako útočiště pro všechny, kdo sem přijdou v dobrém.“

„A pro ty, kdo mají citlivé uši,“ zamumlal Rod.

„Budeme, to víš, že budeme!“ ujistily ho škeble. „A při tom na tebe nepřestaneme pět chválu!“

Gregory se znovu začervenál. „Neuvádějte mě do rozpaků, prosím! Zpívejte dál ty krásné písně o lásce, které jste zpívali doposud!“

„Stane se, jak si žádáš,“ řekla barytonová škeble. „Ale budeme zpívat i o těch, kdo se postaví na obranu slabších.“

„Za to vám mohu jen poděkovat,“ uklonil se Gregory.

„No tak my půjdeme a najdeme někoho, kdo ohrožuje slabé.“ Rod vzal svého syna za ruku a pomohl mu na nohy. „Co říkáš, Gwen?“

„Ano, můj manželi.“ Gwen se zadívala na oblohu. „Než nastane noc, musíme urazit ještě pět mil. Magnusi, Cordelie! Geoffrey! Pojd'te!“ Obrátili se a vydali se po písečném jazyku zpátky ke břehu.

„Já bych tu klidně zůstal, tati,“ nabídl se Geoffrey.

„Zůstal? Děláš si legraci? Když může cestou dojít k bitvě?“

„Opravdu? Zatím to byly pouhé šarvátky.“

„No dobře, tak ses musel uskrovnit.“ Rod zastavil a rozhlédl se. „Vypadá to, že nám pár lidí chybí.“

„Magnusi! Cordelie!“ zvolala Gwen. „Pojd'te sem - a hned!“

„Ehm? Aha! Jistě, mami!“ Cordelie se k ní rozletěla jako kamikadze na koštěti. „Jejich hudba je tak fascinující.“

„Promiň, mami.“ Magnus si povzdechl a přidal se k ostatním. „Jsou to skvělí pěvci.“

„Na shledanou, dobré škeble,“ zavolala Cordelie a melodie, která právě zněla, se změnila v táhlou píseň loučení. Pak Gallowglassovi vyrazili na další cestu, zatímco hlas za jejich zády zavolal: „A teď si dáme další kolo!“ a hudba se znovu rozezněla.

Kapitola 21

Bažiny opustili osvěžení, ale okamžitě je zase obklopilo pandemonium. Z dálky sledovali aerostat a když pozdě odpoledne dorazili na vršek, z něhož uviděli vesnici, pokojnou v zapadajícím slunci a se sedláky s motykami na ramenou, kteří se vraceli z pole, byli už tak vyčerpaní, že sotva pletli nohama. Z otvorů v doškových střechách chatrčí stoupal k nebi dým. Tu a tam se na zápraží objevila některá z hospodyněk, prohodila pár slov se svou sousedkou a zase zmizela uvnitř. Dospívající dívky zaháněly domů děti a drůbež. Na trávníku uprostřed vesnice nějaký mladík kopal do nafouknutého měchýře.

Magnus to všechno přelétl očima a pak se podíval znovu, lépe. „Hele - jejich mládež zůstala s nimi!“

„Ano, a zaměstnávají se i něčím jiným, než jen posloucháním hudby.“ Rod se usmál. „To skutečně vypadá nadějně. Pojďme, zjistíme, čím to je.“

Prošli vesnicí až narazili na velkou chatrč, kde nad vchodem visel z přečnávajícího trámku svazek zelených větvíček.

„Jsou už úplně suché,“ zhodnotil Rod kriticky stav. „Takže staré pivo.“

„Říkal jsi mi, že staré je někdy lepší,“ připomenul mu Magnus. „Pojďme, tati - alespoň dnes večer ochutnáme jídlo, které uvaří někdo jiný.“

„Má tady snad někdo důvod si stěžovat?“ otázala se Gwen, zatímco vcházeli dovnitř.

„Ne, ačkoliv ty bys mohla,“ řekla Cordelie. „Nebo tě vážně mrzí, že nebudeš muset připravovat večeri na ohni?“

„No, nějak už to přežiju,“ připustila Gwen.

Posadili se ke stolu. Hostinský se na ně podíval a pak překvapeně vytřeštil oči. „Dobrý bože, pánové a dámy!“

„Jsme jen pocestní,“ ujistil ho Rod. „Přišel by nám vhod džbáněk piva, hostinský. A bude nějaká večeře?“

„Ano, mylord - Hej, Timone!“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Ze zadní místnosti vyšel vytáhlý mladík, uviděl Gallowglassovy a usmál se na pozdrav. Pak si všiml Cordelie a jeho úsměv značně nabyl na upřímnosti. Cordelie jeho úsměv opětovala. Zdálo se, že trochu pookřála. Magnus si odkašlal. „Přeji dobrý večer.“

I já tobě.“ Timon odtrhl oči od Cordelie a obrátil se na hostinského. „Co si přeješ, tatínku?“

„Pivo pro tyto urozené hosty, synku, a rychle!“

„Jenom dva žejdlíky,“ upřesnila Gwen. „A pro ostatní, máš čistou vodu?“

„Ano, samozřejmě. Dones i tu, chlapče.“

„Jak si přeješ, tatínku.“ Timon se otočil a odklátil se do zadní místnosti.

„Cha! Takže ,tatínku!“ Magnus se ušklíbl. „Co tomu říkáte?“

„Že je to docela hezké oslovení pro otce. Vlastně jsem tak trochu čekal, že mi tak moje děti budou také říkat. Jenže vy dáváte přednost kratšímu 'tati'.“

„Já se polepším! Vážně bych tě nerad zklamal! Ano, odedneška ti budu říkat 'tatínku'! Páni!“ Bylo zřejmé, že Magnus má co dělat, aby potlačil smích.

Rod se zamračil a podíval se na Gwen. „Co je na tom tak směšného?“

„Nevím,“ odpověděla jeho žena, „možná jen to, že to ještě nikdy neslyšeli.“

Ostatní tři děti se nakazily Magnusovou dobrou náladou a teď už se usmívaly všechny.

Timon se vrátil s podnosem. Před každého z hostů postavil korbel a řekl: „Omlouvám se, že dnes večer nemáme nic jiného než guláš, mylorde, mylady. Netušili jsme, že přijdete.“

„Nepochybuji o tom, že to bude skvělý guláš,“ ujistila ho Gwen. „Samozřejmě bychom si k němu dali kus chleba.“

„Samozřejmě!“

Magnus se ušklíbl, ale pak se zeptal: „Jak vydržíte všechen ten rámus?“

„Rámus?“ Timon vzhlédl, zamračil se, pak naklonil hlavu na stranu, jako by poslouchal. „Aha, ty myslíš hudbu z kamenů? Pořád se ještě ozývá, že?“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Cordelie vytřeštila oči. „Copak vy ji neslyšíte?“

Timon pokrčil rameny. „Ještě před měsícem jsme chodili na louku a tančili jsme při ní, ale později jsme ji vnímali čím dál méně.“

„Timone!“

„Ano, tatínku!“ Chlapec se usmál na Gallowglassovy. „Mám pocit, že je guláš hotový.“ Rychle odspěchal zpátky do zadní místnosti.

„Tak takhle to tedy je,“ řekl Magnus zamyšleně.

„Jak mohli přestat vnímat hudbu?“ divila se Cordelie.

Geoffrey pokrčil rameny. „Možná si na ni prostě zvykli. Když něco trvá příliš dlouho, přestáváme si toho všimnout. Ale stejně mi to připadá divné, když tu zní tak hlasitě.“

Na hlasitosti nezáleží, ozval se Fessův hlas v jejich hlavách. Jakákoliv hudba může být ignorována, pokud je její koncentrace pro člověka příliš velká. Někteří odborníci tvrdí, že se lidská mysl brání ztrátou citlivosti proti přetížení a přílišnému stresu.

Magnus se zachmuřil. „No tak! Jak může tak příjemná hudba vyvolávat stres?“

Příliš mnoho čehokoliv může vyvolat stres.

„Každý z nás,“ řekla Gwen diplomaticky, „už se přece někdy přejedl sladkostí.“

Magnus se začervenál - neměl rád, když mu někdo připomínal dětství. Gregory se zatvářil provinile.

Výborný příklad, přisvědčil Fess. Když sníte příliš mnoho jakéhokoliv jídla, bez ohledu na to, jak je chutné, pouhá jeho vůně ve vás vyvolá žaludeční nevolnost. Tihle lidé si vybudovali ochranu proti ohluchnutí na stejném principu.

Geoffrey se ostražitě rozhlédl. „Ale každá obrana může být prolomena, Fessi.“

„Nebud' hloupý,“ zamračila se Cordelie. „Mluvíme přece o hudbě, ne o hradech. Jak by někdo mohl prorazit hradby otupělosti?“

Přece změnou stylu hudby, odpověděl Fess. Vybere takovou, která upoutá tvou pozornost.

„O jaké změně mluvíš?“ zeptal se Gregory.

Zvenčí se ozvalo zavytí.

Překvapeně se podívali jeden na druhého. Pak vyskočili a rozběhli se ke dveřím.

Když se dostali ven, rozhlédli se po zdroji zvuku - protože vytí už sice utichlo, ale bylo vzápětí vystřídáno rytmickým skřípáním doprovázeným skandovanými slovy:

*„Biče a řetězy!
Jen ať rány prší!
A šrámy krvavé!
Na zádech se vrší!“*

Děti strnuly a Gregory se zeptal: „Tohle je také hudba?“
Možná budeš muset přehodnotit některé své definice, odpověděl Fess.

„Určitě to není poezie,“ řekla Gwen.

„To nevím,“ opáčil Rod, „podle mě to bylo tak špatné, jak je to vůbec možné.“

Mělo to rytmus a rýmovalo se to, namítl Fess. *Takže to musíme jako poezii klasifikovat.*

„Ale ten zdroj!“ namítl Magnus. „Copak zdejší kameny taky skandují?“

Rod si s jistou nervozitou všiml, že vesnická mládež začíná vykukovat z oken a dveří.

Po hlavní cestě se blížily postavy oděné v hrubě nabarvených kožených oblecích, které jim ponechávaly záda holá - mladí mužové a mladé ženy pohybující se v rytmu hudby, vždy tři kroky na tři doby a na čtvrtou se navzájem šlehli bičem po zádech.

„Flagellanti,“ zašeptal Rod zděšeně. „Ale proč? Vždyť v kraji nepropukla žádná epidemie ani jiná pohroma!“

„To nejsou kající,“ odpověděla Gwen a její hlas náhle ztvrdl. „Poslechni si slova jejich písně, manželi.“

Rod poslouchal a s těžší dokázal určit, zda slova vycházejí z úst mladých lidí nebo z kamenů, které nosili v náhrdelnících kolem krku:

*„Touha, žádost, chtíč,
všechno musí pryč!“*

*Bič nás toho zbaví,
krví záda zbarví!
Jenom přitlač víc,
ať to pocítíš!
Za hlasem hudby
ty, kdo jsi mladý
s námi pojď hned!
Bolest je rozkoš
oddej se jí,
extázi najdeš v
agónii!“*

„Ne!“ zvolala Cordelie třesoucím se hlasem. „Přece ten hlas nemůže tvrdit, že v bolesti je rozkoš!“

„Tvrdí to,“ odtušila Gwen suše a její ústa se stáhla do tenké linky, „ale ujišťuji tě, dcero, že je to ta nejnestydatější lež, jakou jsem kdy slyšela!“

„Ale jak to může hudba říkat, když to není pravda?“ otázal se Magnus zmateně.

„Protože ty kameny někdo vytvořil,“ odpověděl Rod, „a ten je udělal takové, jaké chtěl - lživé.“

Velice pravděpodobné, přisvědčil Fess. Každopádně mám pochyby o jejich programu.

Někdo do nich strčil; Rod pozpátku zavrával, vztekle vykřikl a pak s rukou na jílci meče postoupil kupředu - ale vzápětí zase narazil zády do zdi hospody odstrčen hostinským, který se kolem hnal s křikem: „Ne, chlapče! Timone, ne! Vrat' se!“

Ale Timon už si s pohledem upřeným do prázdna roztrhl halenu a popadl koště. Pak se připojil na konec průvodu, šlehaje koštětem záda před sebou. Hned za něj se zařadila mladičká dívka, v chůzi si rozvázala šerpu, kterou měla kolem pasu a začala jí vyplácet Timona. Další chlapec se postavil za ni, roztrhl jí šaty na zádech a jal se ji bičovat koncem provazu.

Cordelie se odvrátila a pak s očima křečovitě zavřenými odvrávala zpátky do hlavní místnosti hostince.

„Ne, Magnusi!“ vykřikla Gwen, protože její nejstarší syn vyrazil se zkaleným pohledem ke konci zástupu flagellantů a přitom zápasil ze sponou opasku...

Rod se natáhl a štípl svého potomka bolestivě do ramene.

Magnus zamrkal, vyjekl bolestí a otočil se. Jeho ruka pustila sponu a sáhla po meči.

Rod jim smýkl z řady a strhl ho k sobě. Magnus ve vzteku vytasil meč...

Rod sevřel zápěstí svého syna a silou ho stlačil dolů. Chlapec se vzepřel - Roda až překvapilo, jak silný teď Magnus je - ale to už přiskočil Geoffrey a popadl svého bratra za loket. Magnus poklesl v kolenou, oči mu vylezly z důlků a bolestivě zasténal. Jeho obličej se při tom dostal na Geoffreyovu úroveň a jeho mladší bratr toho využil. „Myslíš, že si teď zasloužíš můj obdiv?“ utrl se na něj. „Jsi snad pouhá ženská hračka, když je možné ztotočít si tě písničkou?“

Magnusův obličej zrudl hněvem. „Sklapni, smrkáči!“

Rod si ulehčeně oddechl - teď promluvil jako bratr k bratru, ne jako mladík ovládaný hypnózou.

Pak se Magnus rozhlédl a v obličejí se mu objevil zmatený výraz. „Co to... proč...?“

„Ta hudba tě očarovala, synu,“ řekla Gwen hlasem překypujícím citem.

„Ano.“ Geoffrey opovržlivě ohrnul ret. „A ty dovolíš, aby ostatní zůstali očarování?“

„Nikdy!“ zvolal Magnus, aby zakryl rozpaky. Pak zasunul meč zpátky do pochvy, ale vytáhl dýku, vrhl se k zástupu bičujících se mladíků a dívek, popadl prvního, který měl na krku náhrdelník z kamenů a přeřízl šňůrku, na kterých byly navlečeny. Kameny se rozsypaly po zemi a chlapec se na něj vztekle obořil bičem.

Ale Magnus už přiskočil k dalšímu a pak zase k dalšímu, řezal a rozhazoval kameny kolem sebe, a rychle postupoval k čelu průvodu.

Geoffrey se k němu chtěl připojit, ale Rod ho zadržel. „Na tyhle ještě nemáš správnou výšku.“

„Dcero!“ zavolala Gwen a Cordelie vyběhla z hostince. „Rychle,“ nařídila jí Gwen a kývla hlavou směrem k Magnusovi.

Cordelie se nechápavě podívala, pak uviděla, co její bratr dělá a upřela přivřeně oči na kámen, který právě odhazoval. Kámen nabral na rychlosti a odletěl dále, než by člověk čekal, mnohem dále - dopadl až do potoka, který tekł středem vesnice.

Za několik minut nezbyl na prostranství před hospodou jediný kámen a mladí lidé zasypávali Magnuse rozčileným křikem.

Gwen bleskla po Rodovi kamenným pohledem. Rod přikývl a vykročil vpřed. „Fessi, patnáct tisíc Hertzů!“

„Jistě, Rode.“

Vesnicí se rozlehlo ostré všepřonikající zaječení. Gwen a děti si přitiskly dlaně na uši, protože se zdálo, že se zvuk zavrtává rovnou do mozku. Trval jen pět sekund a pak skončil jako když utne - ale flagellanti už se váleli v agónii po zemi, zakrývali si uši a vyli bolestí. Mezi nimi zůstal jako jediný stát Magnus, který vrávorál a zmateně se díval na svého otce.

Rod došel k němu a pak se rozhlédl po ležící vesnické omladině. Mládenci si postupně začali uvědomovat, že je mezi nimi někdo, kdo k nim nepatří, a jejich obličeje začaly získávat zlověstný výraz.

„Co dělají vaše záda?“ zeptal se Rod klidně.

Mladí lidé na něj vytřeštili oči; Rodova otázka je dokonale vyvedla z míry. Pak se podívali jeden na druhého, uviděli šrámy a krev, a nastalo všeobecné sténání a kvílení.

O půl hodiny později dopil Magnus korbel piva a postavil ho na stůl. Timon seděl u stolu proti němu. „Jen pij. To je to nejmenší, čím ti mohu poděkovat za to, že jsi mi zachránil hřbet i zdravý rozum.“

Magnus odstrčil prázdný korbel a sáhl po dalším, ale Gwen jeho ruku zadržela. „Dej pivu čas, aby se vstřebalo,“ řekla tiše. „Kdybys ho vypil příliš, mohl by ses stát hříčkou hudby, která zní všude kolem.“

Magnus se otrásl a zase ruku stáhl.

„Guláš,“ připomenul Rod Timonovi.

„Na jídlo nemám ani pomyšlení!“ namítl Magnus.

„Nech ho, ať si přičichne,“ poradil Timonovi Rod. „Však se mu chuť k jídlu zase vrátí.“

„Ty jsi je všechny zachránil, Magnusi,“ vydechl Gregory s očima navrch hlavy.

„Ano,“ odpověděl Magnus, „ale dokázal jsem to jenom proto, že tatínek a Geoffrey zachránili mě.“

„Alespoň teď znáš odpověď na svou otázku,“ řekl Rod.

„Na jakou otázku?“ otázal se Gregory.

„Chtěl jsi přece vědět, jaká hudba může proniknout hradbou otupělosti.“

Magnus pozvedl hlavu. „Ano, máš pravdu! Ale co to bylo za hudbu?“

„Hotová hrůza, řekl bych,“ odpověděl Rod. „Pokaždé, když si lidé přivyknou na určitý hudební styl, přijdou skladatelé s něčím, co je ještě deformovanější. Získají si zpět jejich pozornost šokem.“ Otrásl se. „Ale to je jenom teorie.“

Gregoryho oči se však zaplnily slzami. „Nechtěl jsem...“

„Uklidni se, bratříčku.“ Cordelie jej objala kolem ramen. „Ti ubožáci byli lapeni celé dny předtím, než tě vůbec napadlo se na to zeptat.“

„Ano,“ přikývla Gwen. „Ty za to nemůžeš.“

Ale Geoffreye něco napadlo. „Tati, kde jsou zbořené hradby, tam je i kapitán, který zavelel k útoku.“

„Ano,“ přisvědčil Rod. „Vypadá to, že změny hudby působí tak trochu úmyslným dojmem, že?“

„Příteli Timone!“ Magnus vstal a zavolal na mladíka, který už zase stál u dveří do zadní místnosti. „Odkud mohl ten průvod mladých přijít?“

Chlapec se zatvářil překvapeně a pak kývl hlavou. „Zeptám se.“ Otočil se a zmizel ve dveřích.

„Strávíme noc tady, tati?“ otázal se Gregory.

Rod se obrátil ke Gwen; jeho žena přikývla. Otočil se zpátky ke svému nejmladšímu. „Ano, synku - ale myslím, že se raději utáboříme venku u potůčku. Chci mít jistotu, že si dnes v noci nikdo nevyjde na lov ryb.“

Kapitola 22

Dopoledne příštího dne konečně zjistili, kam je vzducholod' vedla - oni, stejně jako asi půl míle dlouhý zástup tanečníků, kteří se táhli za nimi. Pochopili to, když dorazili do oblasti, kde se leskly kameny z těžkého kovu kam až oko dohlédlo. Udiveně vzhlédli a Rod se naklonil ke Gwenině uchu. „Myslíš, že to je její domovina nebo něco takového?“

Tanečníci nabyli dojmu, že je to skvělé. Rychle se rozběhli na louku po obou stranách cesty a tam skotačili a tancovali, co jim síly stačily. Vzhledem k tomu, jak hustě byla louka poseta hudebními kameny, byl div, že si nepolámali nohy.

„Podívejte se!“ Ve všem tom rámusu byl Geoffreyův hlas stěží slyšitelný. Rod se otočil a uviděl, že jeho syn ukazuje vzhůru. Vzhlédl a zjistil, že vzducholod' zprůhledněla: sluneční paprsky skrze ni prostupovaly. Mizela přímo před jeho očima, nakonec se naposledy zatetelila a byla ta tam.

Gallowglassovi nevycházeli z úžasu.

Nakonec se ozval udiveným hlasem Gregory. *Takže to byl pouze přízrak?*

Ostatní se zařídili podle jeho vzoru a přešli na telepatii, protože pro mluvenou komunikaci byla okolní hudba příliš hlasitá.

Myslel jsem, že je alespoň z čarodějnického mechu, odpověděl Magnus.

Vypadá to, že to byla čistě mentální konstrukce, pouhá iluze. Rod se zasmušil. *Vytvořená, aby sem přivedla všechnu tu mládež - ale proč?*

Kam půjdeme teď? otázala se Cordelie.

Ano, přisvědčila Gwen. Hudba je teď všude kolem, takže kameny už jako vodičko použít nemůžeme.

Nelze určit gradient, upřesnil Rod.

Ale Fess si věděl rady jako vždy. Pokud byla vzducholod' pouhou projekcí, musí někde existovat projektor.

Samozřejmě! přisvědčil Gregory nadšeně. Najdeme toho, kdo vzducholod' vytvořil! Ten už bude vědět, odkud všechny ty kameny pocházejí!

Ale jak ho nalezneme? otázal se Magnus.

Vidíš? ukázal Gregory, *všichni ti mladí lidé směřují k západu.*

Takže ten, kdo je sem přivedl, je pořád ještě ovládá. Rod přikývl. *Ale vzducholod' už byla zbytečná, protože jakmile je jednou pohltila hudba z kamení, už jí stejně nikdo nevěnoval pozornost.*

Pak se soustřed'me na jejího tvůrce, navrhla Gwen. *Za mnou, rodino!*

Všech šest Gallowglassových se vydalo za tanečníky.

Jakmile se prodrali do čela davu, nebylo nijak zvlášť těžké čarodějnici najít. Poznali ji docela snadno, protože byla zjevně jedinou osobou v dohledu, která byla středního věku. Zároveň byla skoro jedinou otylou osobou.

Musela zřejmě zachytit mentální stopu Gallowglassových, protože už na ně čekala a usmívala se jim v ústrety. Ukázala na ně a v jejich myslích vybuchl žár. Trvalo to však pouhý okamžik a pak se žár zase rozpustil v Gwenině projekci mrazivého větru. Vzápětí se před nimi objevil mohutný barbar oděný v kůžích a kovových náramcích, dlouhé vlasy svázané do uzlů, v uších lesklé kroužky a v ruce oštěp.

Iluze! Gwenina analýza byla blesková a když společně s Cordelií upřely na přízrak pohled, rozplynul se dřív, než k nim dorazil. Na jeho místo však skočil jiný, žena s dlouhými rovnými vlasy, oblečená v skromný oděv z těsně lnoucí kůže, který její vnady spíše zdůrazňoval než zakrýval, a vybavená dlouhým bičem. Chlapci vytřeštili oči, fascinovaní tou kombinací fyzické krásy a trestu, ale Rod použité komponenty okamžitě poznal. Jeho hněv propukl a v okamžiku spálil přízrak na popel - ale vzápětí se k zemi snesl déšť a z hromádky strusky vypučel upír jako nějaká rostlina, krvavé rty otevřené, odhalující dlouhé tesáky, rozcuchaná hříva mu vlála kolem hlavy jako praporky. Šaty mu lpěly na těle tak těsně, až se zdálo, že je má namalované na kůži.

Vlna Geoffreyova znechucení zasáhla mysli všech. Pobouřilo ho, že něco takového může nosit podobu muže. Pod jeho mentálním

stresem a stresem jeho bratrů se vidina změnila v cáry, které rozfoukal vítr.

Čarodějnice to vzdala a chopila se koštěte.

Cordelie však byla rychlejší, vyrazila a odřízla jí cestu. Čarodějnice zaváhala na dost dlouho, aby jí dostihli i chlapci a chytili ji za šaty. Silně škubli a žena se svezla z koštěte; pak zatáhli vzhůru a její šaty se roztrhly, ale ona dopadla na zem velice jemně. V její mysli vybuchl vřící kotel hněvu, namířený přímo proti nim - brzy však polevil a nakonec zmizel docela, odplaven přílivem Gweniných konejšivých myšlenek, jež čarodějnici ukoľébaly k spánku. Ostatní se okamžitě soustředili na její mysl a Rod k ní vyslal nevyslovenou otázku, pouhý mentální proud, který se tázal (ale ne slovy), odkud pocházejí hudební kameny. Všechno, co se jim však podařilo dostat, než se žena propadla do bezvědomí, bylo slovní spojení: „...od muže, který není nikde...“

Cordelie se rozhořčeně podívala na spící ženu. *Jak to? Co tím myslela?*

Jak může existovat muž, který nikde není? otázal se Geoffrey.

Alespoň víme, že je to muž. Gweniny myšlenky byly jako chladivá voda na jejich rozpálené emoce. *Pátřejme po něm v mozcích těch mladých lidí, protože s námi jich přišla jen asi polovina.*

Gallowglassovi se zadívali na obrovský kypící dav chlapců a dívek.

Kolik jich tady vlastně je, mami? V Gregoryho mysli byl jasně patrný zmatek.

Nejméně několik tisíc, odpověděla a Fess její odhad upřesnil: *Pět tisíc tři sta sedmdesát jedna, Gregory.*

Někdo z nich přece musí vědět, kde ten muž, který si zahrává s čarodějnickým mechem, je! prohlásil Rod. *Pátřejte v jejich myslích - ale držte se pohromadě.*

Odvážně se do toho pustili. Následující půlhodinu strávili sondováním a nasloucháním. Nakonec Gregory klesl vyčerpaně na zem a Gwen svolala rodinnou poradu.

Nikdo nic neví, prohlásil Magnus unaveně.

Já jsem alespoň zachytil rozmazaný obraz muže, který jim nosí kameny, pomyslel si Gregory, který byl na konci svých sil.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Já také, přidala se k němu Cordelie, ale nikdo nemá ani tušení, kde vlastně sídlí.

Vědí jen, že existuje, přisvědčila Gwen. Jak je to možné, manželi?

Tohle je vlastně tvůj obor, řekl Rod pomalu, ale pokud bych měl říct svůj názor, pak mi to zavání posthypnotickou sugescí.

Gwen překvapeně vzhledla. No jistě! Proto o něm ví tak málo lidí, protože jim vzpomínky na ně byly z mysli ukradeny!

Magnus se zamračil. Ano... to by nebylo tak těžké udělat - stačilo by posílit odpor několika synapsí...

Prostě jako facka. V Gwenině mysli se vzedmula vlna hněvu. To tedy znamená, chtějí existenci toho člověka utajit.

Ale proč? otázala se Cordelie.

Kvůli rozrušeným vesničanům. Ano Rodovy myšlenky nebyly tak docela klidné. Dobře, rodinko - jak se dá najít někdo, na koho si nikdo nevzpomíná?

Všichni zmateně umlkli. Fess chvíli počkal a když se nikdo neozval, řekl: Paměť je holistická. Myšlenky na úrovni vědomí se dají vymazat poměrně snadno, to ano, ale ve velkém mozku budou určité kopie.

Gregory ostře vzhledl. To je opravdu zajímavé - ale k čemu nám to bude?

Na tom přece není nic složitého. Gwen vstala. Každíčký rys její osobnosti vyzařoval rozhodnost. Najděte člověka, který má alespoň mlhavé vzpomínky na toho muže, který nikde není, hoši.

O půl hodiny později opustili vesnického mladíka, který spal na mezi, a vydali se podél potůčku k vzdáleným vrchům na obzoru.

Neublížili jsme mu, že ne, mami? pomyslela si Cordelie starostlivě.

Ani v nejmenším, ujistila ji Gwen. Až se probudí, zjistí, že se vyspal jako nikdy předtím. Pojďme, děti. Ted' jsme na lovu.

Když přišel čas potok překročit, rozprostřela se před nimi pustina. Holý písek jen tu a tam zdobily nízké keře nebo zvířecí lebky a vítr zvedal mračna jemného alkalického prachu.

Cordelie se zachvěla. Jak tady někdo může žít, mami?

Po všech těch iluzích pořád ještě věříš svým očím? opáčil Geoffrey. *Neboj se, sestro - ještě jsem neviděl poušť, kterou by od louky odděloval pouhý potůček.*

Cordelie sebou při jeho poznámce trhla, ale Gwen jí nedala čas, aby se rozmyslela, jestli ji má pochopit jako urážku. Hodila do vzduchu své koště a upřeně se na ně zadívala. Koště se začalo měnit, roztahovat - a přistálo na zemi jako šest stop široká lávka ze silných prken spojených příčnými trámky.

Přejděte most, vyzvala Gwen svou rodinu, a uvidíme, co najdeme na druhé straně.

Děti následovaly po dvojicích svou matku a otce do nehostinné pouště.

Kapitola 23

Jakmile přešli Gwenin improvizovaný most, narazili na první známky magické přítomnosti. Najednou měli skoro pocit, jako by se dostali do krajiny z nějaké pohádkové knížky, kde potůček lemovaly staré vrby a stříbrné břízky. Na třešních prozpěvovaly pěnkavy a louka, která se před nimi náhle objevila, byla zastřižená do vzorného trávníku.

„To je kouzelné!“ zvolala Cordelie.

„To jistě je.“ Rod se rozhlédl. „Řekl bych, že si s tím někdo dal spoustu práce.“

„Hudba tu není tak hlasitá,“ upozornil ostatní Gregory.

Rod si uvědomil, že opravdu jeho nejmladší má pravdu. Nevšiml si toho okamžitě, protože hudba z kamení tu byla pořád - ale zněla tišeji. Zamračil se. „Divné - zdá se, že je tu více kamenů než kdekoli jinde.“

„Vypadá to, že na každý krok připadá alespoň jeden,“ přisvědčila Gwen. „Ale jejich hudba tolik neobtěžuje.“

Magnus jeden kámen zvedl a překvapeně si ho prohlédl. „Je to obyčejný kámen, ne kov!“

„Ano,“ řekl Geoffrey, „a jeho rytmus mi stále proniká pod kůži, ale dá se to snést.“

„Proniká pod kůži *tobě*? Počkej, podívám se!“ Rod přišel blíž a sklonil se ke kameni. „Přesně jak jsem si myslel - je to pochod.“

A byl to pochod - ale s charakteristickým důrazem na druhou dobu.

„Tady je jeden v pomalejším rytmu - a zní hezky!“ zavolala Cordelie.

Gwen přišla k ní a přikývla. „Zní to docela melodicky.“

„Tenhle sice vyluzuje zvuky, ale hudba to není,“ zavolal Magnus. Zvedl ze země jiný kámen. Rod si jej od něj vzal a uslyšel zpěv ptáků, pak se jakoby v dáli ozvalo šumění větru, ptačí zpěv postupně utichal stejnou měrou, jakou vítr sílil až do dunění hromu a potom i to utichlo, vystřídáno zurčením potůčku, doprovázeným vysokými,

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

jasnými tóny. Na pozadí byl ovšem stále zřetelně slyšet typický rockový rytmus.

Rod se zhluboka nadechl. „Ne, synu. Je to hudba - možná přírodní hudba, ale zkomponovaná ve skladbu.“

Gregory si se zájmem prohlížel obálzek, který mu ležel na dlani. „Tomuhle chybí základní rytmus.“

Měl pravdu - melodie klesala a zase stoupala, ale tóny hudby byly čisté a dozvukové. Určitým způsobem se ale nelišila od ostatní hudby z kamení, kterou zatím slyšeli, až na to, že v ní chyběl rytmus basů nebo bubnů v pozadí.

„Rode, někdo tady experimentuje,“ řekl Fess.

Rod ztuhl; pochopení ještě zvýšilo jeho bdělost. „Ty něco víš, Železnáku? Všechno to dává až příliš dobrý smysl.“

„Tati,“ oznámil Geoffrey, „tamhle stojí nějaký domek.“

„Ukaž,“ zvolala Cordelie a rozběhla se k němu. „Jé! Ten je kouzelný!“

„Přesně toho se bojím.“ Rod spěchal, aby se také podíval.

Gwen dostihla děti těsně před ním. „Opravdu, manželé - je skvěle postavený.“

Byl to malý domek s doškovou střechou, stejný, v jakých žila většina vesničanů - ale zatímco chatrče vesničanů byly omítnuté blátem, tento byl obložený rudě natřenými prkny. V oknech byly záclonky a všude kolem kvetly květiny.

„Manželé,“ vydechla Gwen, „ten, kdo to všechno vytvořil, byl umělec.“

„Ano,“ přisvědčil Rod, „a člověk, který rád tvoří. Ale to nemůže být ten, koho hledáme, Gwen - tento má cit pro krásu.“

„Abychom to věděli určitě, musíme se ho zeptat,“ prohlásila jeho žena odhodlaně a zamířila ke dveřím.

„Hej! Počkej chvíli!“ Rod se za ní rozběhl a společně se vydali po úhledně dlážděné cestičce lemované záhony růží. Rod si to neuvědomoval, ale jejich děti je následovaly.

Přišli ke dveřím. „Co uděláme?“ otázal se Rod. „Zaklepeme?“

„Co jiného?“ Gwen zabušila na dveře.

„Hej! Nemínil jsem...“ Rod zmlkl a potichu si zabručel: „A vlastně, proč ne?“

„My přece *nevíme*, jestli je to nepřítel,“ řekl Geoffrey.

Rod se otočil. „Co tady děláte vy čtyři? Myslel jsem, že jsem vám řekl...“

Ale Magnus mlčky zavrtěl hlavou a Rod si opožděně uvědomil, že jim opravdu nic neřekl.

Pak se dveře otevřely a on se prudce otočil.

Jeho první dojem byl pocit maximálního a nečekaného štěstí. Pak se podíval lépe a uvědomil si, že jde nejspíše pouze o dobrou náladu. Ať už to ale bylo cokoli, bylo to spojeno s bodrým vesničanem střední výšky, oblečeným v obyčejné haleně a nohavicích - naprosto všedních, až na to, že halena měla tyrkysovou barvu, zatímco nohavice byly žluté s červenými podvazky. Červený měl i pás a tvář měl kulatou a rozesmátou. Lysinu na temeni mu lemoval chomáč černých vlasů.

„Návštěva!“ zvolal. „Ach, pojd'te dál, jen pojd'te dál!“ Muž začal pozpátku ustupovat a přitom nepřestával mluvit. „Jen okamžik, než postavím na čaj a najdu nějaké koláčky!“

„Koláčky?“ Gregory okamžitě zpozorněl.

„Pamatuj na dobré vychování.“ Gwen, kterou nic nevyvedlo z míry, vešla dovnitř. Rod nechal projít své ratolesti a vstoupil do domku jako poslední.

Místnost byla hezká, s kruhovým kobercem a umně vyřezávanou židlí u okna, poblíž cihlových kamen stál stůl se třemi prostšími židlemi. Rod se podezíravě rozhlédl - vypadalo to tady skoro rusky. Přistihl se, že mimovolně vyvažuje domnělé houpání; byl připraven vyhodit děti nejbližším oknem, pokud by se chaloupka zvedla na kuří nožce.

„Dovol, abych ti pomohla,“ řekla Gwen ochotně. Upřela pohled na konvici a ta začala bublat, vzápětí se z ní vyvalila pára.

Obloustlý muž vytřeštil oči. „Jak... jak je to možné?“ Pak se s úsměvem obrátil ke Gwen. „Ze srdce děkuji, má paní! Takhle je to rozhodně ryhlejší!“

„Bylo mi potěšením.“ Ale Gwen se zdála poněkud zklamaná, že se muž tak snadno vypořádal s ukázkou jejích schopností.

Muž se otočil a nalil horkou vodu do hrnků z pálené hlíny. „Takže ty jsi čarodějnice? Samozřejmě, že jsi, nikdo jiný se sem

nedostane! Znáám jinou čarodějnici, která mě tu čas od času navštěvuje.“

„Skutečně?“ Rázem si získal plnou Rodovu pozornost.

„Ale ano!“ Muž přinesl hrníčky na stůl. „Bojím se, že pro děti tu není dost židlí; jakkoliv mám rád společnost, stěží sem přijde více než dva lidi najednou.“

„Děti jsou zvyklé,“ ujistil ho Rod. „Mluvil jsi o nějaké jiné čarodějnici?“

„Vlastně znám dvě, přesněji řečeno jednu čarodějnici a jednoho čarodějníka. Já jsem také čarodějník - už jsem se o tom zmínil? Docela rád si popovídám s kolegy. Říkají mi Ari - Ari Tvůrce, tak mě nazývají moji sousedé. Ano, sousedé, ačkoliv se jim zatím nepodařilo mne přesvědčit, abych s nimi žil ve vesnici. Mně stačí bydlet poblíž potůčku, za přátele mít ptáčky a malá chundelatá zvířátka... ano, co víc si člověk může přát? Chcete do čaje med?“

Z hrnku začala stoupat nasládlá vůně. „Ehm, ne, díky,“ odmítl Rod. „Gwen?“

„Ne, děkuji, ale myslím, že děti by si daly.“ I Gwen vyvedl mužův neskrývaný entuziasmus z míry.

„Samozřejmě,“ usmál se a podal hrnek s medem Cordelii. „Copak se kdy narodilo dítě, kterému nechutná med?“

„Já,“ odušil Magnus.

„Ano, ale ty už jsi přece mladý muž, že? Už nejsi žádné dítě. Ach, jak rád bych nabídl tobě a tvé sestře židli! Budu muset nějakou udělat.“ S našpulenými rty přešel k oknu. „Ano, tamhle je kus čarodějnického mechu, který by mohl stačit...“

„Nechci vám přidělovat starosti,“ řekl Magnus rychle.

„Jaképak starosti.“ Ari se na okamžik zamračil.

Rod využil příležitosti a naklonil se ke Gwen. „Myslíš, že tohle je člověk, jenž vyrobil ty kovové kameny, které jsme slyšeli?“

„Kdo jiný by to mohl být?“ odpověděla. „Zručný je na to dost. Ale jak ho přimět, aby o tom začal mluvit?“

„Tak! Za chvíli tu budou.“ Ari přešel ke dveřím, otevřel je a pak se vrátil ke kamnům. „Teď koláčky. Mmm, už se ohřály!“ Postavil talíř koláčků před Roda a Gwen a pak podal s veselým pousmáním druhý talíř Gregorymu.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Všechno, co tu máš, sis udělal sám?“ zeptal se Rod a přitom se snažil příliš necivět.

„Všechno všecičko. Ochutnejte mé koláčky, přátelé!“

„Ehm, ne, děkuji. Věci z čarodějnického mechu mi nedělají dobře.“

Magnus vyprskl do čaje.

„Ale ne, tyhle koláčky přece nejsou z čarodějnického mechu, v žádném případě! Moji sousedé mi čas od času nosí mouku a vajíčka, ano, za to, že pro ně zařizují různé maličkosti.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Rod.

Uslyšel zaklepání a otočil se právě včas aby viděl, jak se dveře otevřely doširoka a do místnosti vpochodovala zbrusu nová židle.

„Tak pojď, pojď!“ Ari několikrát mlaskl jazykem. „A neumíš za sebou zavřít?“

Rod by přísahal, že se židle začervenala. V každém případě se otočila a zabouchla nohou dveře.

„Není lehké naučit je, aby těmi dveřmi tak netřískaly,“ povzdechl si Ari. „Tak, židličko, najdi si toho, kdo potřebuje tvé služby.“ Kývl k Magnusovi a židle poslušně zamířila naznačeným směrem.

Magnus před ní ucouvl. „Nikdy bych se neposadil, když dáma stojí!“

Židle se obrátila ke Cordelii.

„Ne, bratře, ráda ti ji přenechám,“ řekla dívka rychle. „Cítím se celkem pohodlně.“

„Magnusi,“ řekla Gwen tónem, ve kterém byla slyšet hrozba:

Její nejstarší syn si povzdechl, vstal z podlahy a posadil se na židli. Ta spokojeně poklesla pod jeho váhou.

„Teď už se ani nehne,“ ujistil Ari ostatní.

„To je dobře,“ odušil Rod. „Takže teď máš jednu židli navíc, pro případ, že by si tvoji čarodějníci přátelé přivedli ještě někoho.“

„Ano, i když pochybuji, že to udělají. Nikdy sem ještě nepřišlo více lidí, než dva, a Ubu Mare sem nezavítala už dobrého půl roku.“

Rod cítil, jak celá jeho rodina ztuhla. „Ubu Mare?“

„Ano. Ona...“ Ari se kousl do rtu, pak se rozhlédl, jako by se chtěl ujistit, že je nikdo neposlouchá a se spikleneckým výrazem ve tváři se naklonil blíž k Rodovi a Gwen. „Víte, je vždycky zdvořilá

a vychovaná, ale ta ubožačka dostala od přírody velice nehezky vzhled.“

„Opravdu?“ Rod se podíval po Gwen.

„Ano, ubohá žena,“ zamumlala.

„Jistě.“ Ari si povzdechl. „Musí to být nejošklivější čarodějnice v kraji. Ale je zdvořilá a za věci, které pro ni dělám, mi platí zlatem. Věřili byste tomu? Zlatem!“

„Tak nějak o tom vůbec nepochybuji.“ Rod měl nepříjemné tušení, odkud asi zlato čarodějnice pochází. „Postavil jsi i tento dům?“

„Ne, v tesařině se nevyznám. Udělali ho pro mne dobří lidé z vesnice. Udělali to velice rádi, když jsem jim za to zaplatil zlatem.“

„To bych řekla,“ přisvědčila Gwen. „A platíš je i za údržbu trávníku?“

„Jen jednoho mládence z vesnice, který si sem vodí svou ovci. Není to velká částka a všechno ostatní si mohu vytvořit sám nebo to za svoje výtvary vyměnit. Ani nevím, co dělat se vším tím zlatem, které mi dávají.“

„Opravdu?“ otázal se Magnus nevěřicně.

„Ano.“ Ari rozhodil rukama. „Nic lepšího mě nenapadlo - a tak dávám lidem ve vesnici každý měsíc zlaták, aby si nakoupili jídlo, které potřebují, a nějaké šaty.“

„Vážně?“ Ani Gregory nevěřil svým uším a Geoffrey jen udiveně vrtěl hlavou.

„Skutečně! A to všechno jen díky štědrosti Ubu Mare. Není to úžasné?“

„Rozhodně,“ odpověděl Rod, který cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz.

„Přesně tak! Jenže teď už se šest měsíců neobjevila, ale poslal jsem k ní Jagu a Axona. Nepochybuji o tom, že zlato, které přinesli, je stále od ní, protože za ně ode mne také koupili hudební kameny.“

„Aha.“ Napětí ještě vzrostlo. „Takže ty jsi vytvořil ty podivuhodné kameny, jež vydávají ty kouzelné zvuky, které jsme slyšeli na tvém dvorku?“

„Ano, to je moje práce!“ Ari se rozzářil. „Ty na dvorku jsou nejnovější. Pořád experimentuji s novými styly hudby, víte - těší mne vymýšlet nové formy.“ Zamračil se. „Ale ne takové, jaké po mně chce

Ubu Mare. Tu přišernou hudbu, samé vrzání a kvílení a k tomu slova, která nedávají žádný smysl. Ani se nerýmují!“

„Strašné,“ souhlasil Rod. „Myslím, že jsme jich také pár slyšeli. Kde k takové hudbě přišla?“

Ari pokrčil rameny. „Petrně tam, kde já hledám tu svou - v srdci.“

„Jaké srdce v tom případě musí mít!“ zvolala Cordelie.

Ari se na ni podíval a posmutněl. „Děvče, děvče! Kdo jsi, abys soudila své bližní? Ne, ne. Pokud se jejich vkus a gusto liší od mého, kdo jsem, abych prohlašoval, že já mám pravdu a oni se mýlí?“

„Ten, který hudební kameny doopravdy vytváří,“ řekl Rod.

Ari na něj užasle pohlédl. „To mi přece ještě nedává právo soudit!“

„Dává,“ odpověděla Gwen, „a dává ti to také povinnost.“

„Povinnost?“ Ari, naprosto zmatený, na ní vytřeštil oči.

„Zodpovědnost,“ vysvětlil mu Rod. „Nesmíš ignorovat, co dělají s věcmi, které pro ně vytvoříš.“

„Ale ty hudební kameny jsou přece jenom taková zábava!“

„Začínám mít zcela konkrétní podezření, že nic nemůže být 'jenom taková zábava',“ řekl Rod. „Vážený Ari Tvůrče, zdá se, že si plně neuvědomuješ účinky, které tvůj podivuhodný vynález může mít na lidi.“

„Ale jaké účinky *může* mít hudba?“ zeptal se Ari naprosto zmateně.

Rod se zhluboka nadechl. „Viděli jsme mladé lidi, kteří odcházeli od svých rodičů a od svých povinností, a jediné co je zajímalo, bylo poslouchat hudbu z kamení.“

„Ano,“ přidal se Gregory, „někteří pluli s tvými kameny po řece na vorech, jedli lotos a trávili čas sněním.“

„Lidé našeho věku si málokdy vědí rady co si počít, i když se to snažíme skrývat,“ řekla Cordelie. „A slova tvé hudby jejich zmatek ještě prohloubila.“

„Ale to přece není možné!“

Pěkně po pořádku mu vyprávěli vše, co viděli na své cestě z Runnymede k němu. Ari byl šokován, když se dozvěděl o probuzených mrtvolách, ale upřímně se zděsil, když mu pověděli o flagellantech. Když domluvili, seděl na své židli pobledlý a jen šeptal.

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Už dost. Jakou strašnou věc jsem to udělal? Ne, už nikdy nevytvořím žádný hudební kámen!“

„Ne, musíš jich udělat víc,“ odpověděla Gwen s mateřskou přísností, které jí zajišťovala naprostou pozornost ze strany toho, s kým mluvila. „Co jsi pokazil, musíš teď napravit.“

„Ale jak se dá napravit hudba?“

„Přece harmonií!“ odpověděl Gregory.

„Ano!“ Magnusovy oči se rozzářily. „Vezmi ta nejkrásnější slova, která znáš, a vkomponuj je do nejčistších melodií, jaké dokážeš stvořit!“

Ale Ari zavrtěl hlavou. „Jak by mohla příjemná hudba vyléčit zlomené duše?“

„Jak by nemohla?“ opáčila Cordelie a Gwen položila ruku Arimu na rameno. „Jestliže jsou jejich srdce zasažena disonancí, co jiného by je mohlo vyléčit než harmonie?“

Ariho pohled se rozostřil. „Možná...“

„Ale to nesmíš!“

Otočili se. Ve dveřích stály dvě postavy, černé proti večernímu nebi, a menší z nich, žena, zvolala: „Kdo jste, vy kteří se snažíte poštvat Ariho proti nám?“

Gwen vstala a pouze Rod zachytil odezvu hněvu, který se v ní vzedmul. „A kdo jste vy, kteří mluvíte o tomto dobrém a laskavém muži jako o svém rabovi?“

„Jsme Jaga a Axon,“ zakrákala čarodějnice, „a koupili jsme si ho.“

Rod si koutkem oka všiml, že se Magnus nenápadně přesunul za většího cizince a schoval Gregoryho za svými zády, zatímco Geoffrey se postavil na druhou stranu.

„To ne!“ zvolal Ari pobouřeně. „Koupili jste si mou hudbu, ale ne mne samotného!“

„Tebe, tvé tělo i tvou duši!“ Stařena vykročila do světla, pohled překypující zlobou. „Jsi náš, Ari, koupili jsme tě a zaplatili jsme za tebe! A kdo se nám tě teď snaží ukrást?“

„Jsem Gwendylon Gallowglassová,“ odpověděla Gwen ledovým hlasem, „a přišla jsem, abych tě odevzdala osudu, který jsi chystala pro druhé!“

Než dokončila větu, postava Jaga vybuchla v plameny.

Děti vytřeštily oči a Axon, vysoký čaroděj se ocitl v kouli intenzivního a dovnitř bodajícího světla. Vykřikl a pak, poté co jeden z paprsků zasáhl jeho páteř, padl v bezvědomí na zem.

Ale Jaga se jen zachechtala a plameny zmizely, pohlcené jejím tělem. „Hlupáci! Copak nevíte, že tohle, přesně tohle jsem vyhledávala celý svůj život? Být obklopena mukami hněvu stejně tak, jak jsem jimi naplněná? Ochutnejte *toto!*“

Gwen vykřikla a zkroutila se, jak v jejím nitru vybuchl žár. Jaga zakrákala potěšením a obrátila se na Roda. Jeho tělem proběhl proud, omráčil ho prudkou bolestí a znehybněl křečí.

Ale v příštím okamžiku Jaga zavyla, sevřela si hlavu v dlaních a prudce se obrátila k Magnusovi, který na ni nehnutě upíral oči. Zavrávala proti němu a zaskřehotala: „Dost! Nech toho!“

Magnus se zapotácel a rty se mu zachvěly, ale pak jen pevněji stiskl Gregoryho ruku a ani na okamžik neodvrátil pohled.

Cordeliiny oči se zúžily, pak naprosto klidně přistoupila k čarodějnici a prsty se dotkla jejího čela. Jaga ztuhla a bolest, která věznila Gwen a Roda, se rozplynula tak náhle, jako by jejich dcera otočila vypínačem. Oba rodiče zavrávali, pak se uchopili za ruce a sebrali síly k útoku...

Ale to už k Jaze přistoupil Ari a jeho ruce zformovaly něco, co pozvedl k jejímu čelu.

Byl to kámen.

Pohled čarodějnice se rozostřil, svaly v jejím obličeji povolily a ve tváři se jí objevil překvapený výraz.

Pak se zhroutila.

Geoffrey ji v pádu zachytil a položil ji na zem vedle bezvědomého čaroděje, kterého hlídal.

„Jsou mrtví?“ otázal se Ari s obavami.

„Ne,“ ujistil ho Geoffrey, „ačkoliv by si to zasloužili.“

„To ne! Protože jestli je to co říkáte pravda, vyléčím i je!“

Geoffrey se na něj podíval, jako by ho považoval za blázna.

„Díky Bohu, že jste byly na stráži, děti!“ vydechl Rod.

„Já ani moji sourozenci bychom nic nezmohli,“ odpověděl Magnus, „kdybyste na sebe nestáhli její hněv a neukázali jste nám tak, jakým způsobem útočí.“

„Věřte mi, že to nebylo úmyslné.“ Rod potřásl hlavou. „Odkud získala takovou moc?“

„Od stovky takových jako je ona.“ Gwen klečela vedle bezvědomé čarodějnice, prsty přitisknuté k temeni její lebky. „Čtu její vzpomínky...“ Otrásla se. „Fuj! Kolik zla a zvrácenosti se skrývá v její mysli! Ale zároveň vidím, že ona i jiné jí podobné byly svedeny tou, která se nazývá Ubu Mare.“

„Ale proč?“ zeptal se Ari, bledý jako křída.

Gwen potřásla hlavou. „Aby jí nějakým způsobem předaly svou moc a zase ji získaly zpátky, znásobenou jejich jednotou - z Jagy to však dělalo pouhý nástroj, prodlouženou ruku zlé čarodějnice Ubu Mare.“

„A jí se to líbilo,“ usoudil Rod. „Stačilo jí, že je součástí něčeho většího, než je ona sama?“

Gwen přikývla. „Ale teď se nějakým zázrakem všechno pokřivené a deformované v ní, co z ní udělalo tak snadnou kořist pro spády Ubu Mare, všechna ta hořkost a nenávisť, proměnila v harmonii!“ Podívala se na Ariho. „Jak jsi to dokázal?“

Tvůrce se uvolnil a v obličeji se mu znovu objevil úsměv. „Přece tak, jak jste říkali, přátelé - udělal jsem kámen, který vytváří hudbu pramenící z pohody, harmonie a pořádku, jež mám v sobě.“

Pravdou bylo, že Ari byl neobyčejně klidná, mírumilovná a optimisticky založená osoba. Rod se podíval na Magnuse. „Ale co jsi udělal ty, že jsi ji tak rychle zneškodnil?“

„V podstatě totéž,“ usmál se Magnus. „Viděl jsem, jak pohltila plameny mámina hněvu a proto jsem ji naplnil klidem, mírem a dobrou vůlí. Zabalil jsem to do tónů Bacha, které jsem znal od Fesse a odeslal jsem to do její mysli.“

„Ale určitě se pokusila o protiútok!“

„Ano, a byl strašný,“ řekl Gregory a otrásl se. Při vzpomínce na tu bolest křečovitě stiskl víčka.

„A ty jsi byl můj štít.“ Magnus se obrátil, objal svého mladšího bratra a přitiskl si ho k sobě. „Promiň, Gregory - ale skutečně jsem nedokázal rozmetat její zlobu a myslet na Bacha zároveň.“

„Rád jsem ti pomohl,“ odpověděl Gregory, stále ještě bledý v obličeji, „a snažil jsem se rozmotat uzel hořkosti a zloby tak rychle, jak se ho v tobě pokoušela zavázat. Ach, bratře! Doufám, že už si to nikdy nebudu muset zopakovat!“

„Amen,“ řekla Cordelie. „Takže proto nedokázala vzdorovat mé ruce.“

„A co jsi jí vlastně udělala?“ Gwen se tvářila ustaraně.

„Myslela jsem na májové ráno a na radost, kterou mi přináší východ slunce a zpěv ptáků. Nic víc - ale zamíchala jsem to do hudby těch kamenů před domem.“

„Aha,“ žasl Ari. „Takže podlehla mé hudbě tak snadno jen proto, že už jsi pro ni připravila cestu!“ Rozpačitě se obrátil ke Gwen. „Znamená to, že moje hudba sama o sobě vyléčit duši nedokáže?“

Gwen se trochu sebrala a přinutila se k úsměvu. „Ale jistěže ano! Jenže k tomu nebude stačit jediná melodie, dobrý muž, ale mnoho – a nebude poslouchat jediný člověk, ale budou jich stovky.“

Ari na ni vytřeštil oči.

Pak se otočil, ve tváři výraz odhodlání. „Pak se musím dát do práce! Sta a tisíce! Vytvořím je a rozeseju je po celém kraji, i kdybych je měl roznést sám!“

„Myslím, že alespoň v tomhle ti můžeme pomoci.“ Gwen se obrátila na děti. Všechny přikývly najednou.

O několik minut později už kráčeli od Ariho domku. V houstnoucím šeru za sebou slyšeli útržky melodií, které navozovaly pocity čiré radosti a krásy světa, ale všechny byly podmalovány stejným rytmem s důrazem na druhou dobu, který - bez ohledu na to, jak byl nezřetelný - se zdál být charakteristickým rysem hudby z kamenů.

Kapitola 24

Příštího dne ráno šli sotva několik minut, když jim hudba začala působit fyzickou bolest. Nebylo to jen její hlasitostí - hudba se proměnila v naprostou kakofonii tuctu různých melodií a rytmů znějících současně. Všechny jim připadaly podivně známé, ale lišily se právě natolik, aby přiměly Roda skřípat zuby. Vzpomněl si, co říkali mladí na louce s hudebními kameny že hudba musí být tak silná, aby jim pronikla pod kůži - a napadlo ho, jak asi musí být otupělí, když k vyvolání pocitů potřebují takový nápor zvukových vln.

Gregory šel s rukama na uších a tvářil se velice zbědovaně. Gwen a Geoffrey klopýtali kupředu a snažili se to nést statečně a stoicky, ale dokonce i Magnus začínal vyhlížet poněkud přepadle a Cordelie měla skelný pohled a pokoušela se propěvovat si tři popěvky najednou. Pokud šlo o Roda, u toho pomalu přerůstala silná bolest hlavy v migrénu.

Nakonec toho Gwen měla dost. Rod viděl jak zastavila, ve tváři výraz odhodlání, jak sepjala ruce a její ústa se začala pohybovat, ale neslyšel tlesknutí ani její slova. Zamračil se, zavrtěl hlavou a ukázal si na uši. Gwen si povzddechla a pak se mu její slova ozvala přímo v hlavě: *To už se nedá vydržet. Musíme zastavit a vymyslet nějaký způsob, jak se před těmi zvuky chránit.*

Děti zastavily a shromáždily se kolem ní. *Možná bychom to mohli udělat stejně jako ti vesničané,* navrhl Gregory.

Dobrý nápad, přikývla Gwen. *Najdi vosk.*

Najít vosk a získat ho netrvalo dlouho - včely ležely omámené hlukem na dně úlu. Chlapcům se zdálo trochu divné, že měly na bříšcích písmena G, ale příliš nad tím neuvažovali a donesli vosk matce. Zjistili, že jejich sestra mezitím sešívá z kusů kůry jakousi malou nádobu. Samozřejmě je ani nenapadlo ptát se, k čemu to je.

Gwen od nich vzala vosk, rozemnula jej v rukách a pak na něj chvíli upřeně hleděla. Rod jako už tolikrát v minulosti žasl nad jejími schopnostmi - roztavit vosk pomocí telekineze vyžadovalo značnou

dávku duševní koncentrace a soustředit se v takovém hluku, na to musel mít člověk neuvěřitelně silnou vůli.

Vždycky když Gwen dokončila jeden pár ucpávek do uší, podala je dítěti, kterému byly určeny. Rod vzal ze sedlového vaku náhradní příkrývkou a roztrhal ji na pruhy, kterými si ucpávky zavázali. Jakmile si zavázali poslední uzel, viditelně se jim ulevilo. Pak si ucpal uši i Rod a větší část hluku zmizela - až na hluboký, basový rytmus. Otočil se, aby se se svým postřehem svěřil Gwen, ale ta už měla ucpávky v uších a právě míchala bylinami v nádobě z kůry, kterou vyrobila Cordelie. Z nádoby stoupala pára: Gwen ohřívala vodu bez ohně, pouhým zrychlením jejich molekul. Když skončila, pozvedla nádobu k ústům a napila se, pak ji podala Cordelii, která také usrkla a podala ji dalšímu. Nakonec se nádoba dostala až k Rodovi, který vypil zbytek - a zjistil, že se rytmické dunění zeslabilo na únosnou míru. Udiveně se obrátil na Gwen. *Jak jsi to dokázala?*

Uvařila jsem lektvar, pomyslela si prostě. Naše smysly mohou utlumit všechno, co si přejeme, já jsem tuto jejich schopnost jen posílila a zaostřila.

Smyslový filtr, pomyslel si Rod - byla to spíše záležitost sugesce než léku. Lektvar působil tak, jak si sami přáli: měl za to, že by cukrová pilulka účinkovala stejným způsobem, pokud by ji vyrobila Gwen.

Ale ať už byla metoda jakákoliv, cíle bylo dosaženo - Gwen vytvořila dokonalý protihlukový filtr.

Obrátil se obličejem k ní a pomalu, s výraznou artikulací, řekl: „Ted’ se samozřejmě budeme moci dorozumívat jen čtením myšlenek.“

Ke svému překvapení však uslyšel její mluvenou odpověď. Zněla trochu tlumeně, ale dalo se jí rozumět. „Jak se zdá, můžeme mluvit normálně, můj pane. Co je to za kouzlo, že neslyšíme hudbu, ale slova ano?“

„Mluvené zvuky se nacházejí asi uprostřed citlivosti vašeho sluchu,“ vysvětlil Fess. „Voskové ucpávky utlumily hluk na vysokých frekvencích, zatímco lektvar se vypořádal s nízkými.“

„Takže jsou to spíš filtry než tlumiče hluku?“

„Ano, Rode. Odfiltrovávají hluk, ale nebrání přenosu informací.“

„Předpokládám, že s tímhle to dokážeme. Díky, má báječná ženo.“ Rod jí nabídl rámě. „Vyjdeme si na procházku?“

Klidně šli, zatímco kolem nich zuřilo hotové peklo nejrůznějších zvuků. Dobré na tom bylo, že Roda pomalu opouštěly bolesti hlavy. Špatné ovšem bylo, že Magnus a Cordelie už zase začali podupávat do rytmu.

Potom prošli zákrutem cesty a uviděli mnicha sedícího na mezi.

Rod mu od prvního pohledu nedůvěřoval - neměl na uších klapky. Neměl ani kutnu řádu svatého Vidikona a to byl jediný legitimní řád na Gramarye. Muž byl oděný do obyčejné černé kutny a jeho tonsura byla očividně dílem amatéra. A potřeboval oholit. Byl to zjevně samozvaný duchovní - jeden z těch, se kterými měl on a Tuan nedávno co do činění.

Alespoň na povrch byl však mnich dobromyslnost sama. Roda a jeho rodinu přivítal vlídným úsměvem. „Dobrý den přeji, dobří lidé! Kam se ubíráte?“

„Na sever,“ odpověděl Rod s vynuceným úsměvem. „Pokoušíme se zjistit, odkud se bere ten rámus.“

„Zabýváte se takovou maličností?“ otázal se mnich překvapeně. „Sám jsem byl přímo v jeho centru a zase jsem se vrátil!“

Rod žasl - a zatímco si to přebíral v hlavě, poprosila jeho dcera tím nejnevinnejším hlasem: „Tak nás tam zaveď! Pomož nám, jinak snad budeme cestovat věčně!“

Rod už se nadechoval, aby k tomu řekl svoje, ale Gweniny prsty se zlehounka dotkly jeho rtů a on se kousl do jazyku. Stejně by to asi nebylo k ničemu. „Budeš-li tak laskav, svatý muži,“ řekla Gwen. „Prokázal bys nám tím velké dobrodiní.“

Bylo jisté, že pomoc potřebovali, pomyslel si Rod - a mnich už se šťastným úsměvem přikyvoval. „Tak pojd'te, pojd'te! Opravdu není čeho se bát!“ Pak vstal a s pomocí své hole se vydal cestou na sever.

Gallowglassovi ho následovali a Rod v myšlenkách oslovil Gwen: *Samozřejmě víš, že mu nedůvěřuju.*

Ani já ne, odpověděla mu, ale raději půjdu za ním, než aby se on plížil za námi. Jelikož naše smysly už nejsou omámené tím pandemoniem, můžeme být ostražití.

Plná bdělost, Fessi. Rod předal příkaz myšlenkami protože věděl, že robot vypnul hlasový vstup. *Proč mu nedůvěřuješ ty, Gwen?*

Protože nemá nijak zakryté uši a přitom se zdá, jako by ten hluk ani neslyšel, odpověděla. *A proč ty?*

Jen se na něj podívej - a taky nám ještě neřekl své jméno.

Rod se nyní cítil trochu jistější - ale stále si pátravě prohlížel každý skalní výběžek a každý sebemenší keř, který rostl kolem cesty.

„Jsem reverend Iago,“ řekl černě oděný mnich přes rameno.

„Já jsem Rod.“ Rod rychle dohonil mnicha a při tom uvažoval, proč své jméno neuvedl obvyklým 'otec' nebo 'bratr'. Pak se rozhodl, že muž je nejspíš jen trochu málomluvný a zeptal se: „Měli bychom si cestou dávat na něco pozor?“

Iago pokrčil rameny. „Musíme si poradit s tím, s čím musíme. Přiznávám, že je mi to divné, ale s žádným nebezpečím jsem se nesetkal.“

Rod to pochopil po svém a v žilách mu začal proudit adrenalin. „Jak je to daleko?“

„Začíná to tady.“ Iago ukázal na vznešený hrad tyčící se nad korunami stromů.

„Divné - předtím jsem si ho nevšiml,“ zamumlal Rod.

Věžičky hradu jako by se začaly na okrajích mlžít, pak se rozplynuly a spojily se ve skálu.

Děti zalapaly po dechu a Gwen se zeptala: „Co je to za kouzlo?“

„Dál,“ pobídl je Iago. „K vidění je tu toho mnohem víc.“ Ušel několik kroků, pak se ohlédl a zamračil se. „Nezdržujte se - tak pojd'te! Musíte jít rychle, abyste viděli! Spatříte takové divy, o jakých se vám ani nesnilo!“

Rod se podíval po Gwen, ale její rysy ztuhly a pomalu přikývla. „Dobře,“ řekl Rod, „už jdeme.“

Děti je mlčky následovaly, Magnusův zrak těkal z otce na matku a pak zase na mnicha.

Skála nad nimi tála jako kopec zmrzliny na slunci - a odhalila zářivou diamantovou věž a její nitro.

Iago se začal prodírat vysokou trávou. Gallowglassovi ho následovali - a ocitli se na rozlehlé pláni. Obloha před nimi tonula v mlze, která se převalovala a svíjela kolem stěží rozeznatelných

obrysů. Tvary samy nebyly ani zdaleka stálé - tam stály obrovské hodiny s devíti ručičkami, z nichž každá se točila jinou rychlostí a dvě dokonce pozpátku, tady se zase plazil obrovský brouk před obeliskem, na jehož vrcholu se převaloval duhový, mnohobarevný oblak. Poblíž, po jejich pravici, se dva rytíři oddávali turnajovému klání, přičemž se vzájemně ani nedotkli, jen na sebe bez ustání útočili. O kus dál se náhle vzdula země a vyrostl z ní kopec, který se rychle proměnil v horu, po jejích úbočích sjížděly vozíky; pak její severní stráň začala klesat. Dolů se po ní kutálelo kolo a jak se valilo, protahovalo se do oválu poskakujícího o to víc, o co byl výstřednější, a nakonec se i ovál začal měnit, až se protáhl do dlouhé koleje, která vzápětí splynula s povrchem pláně. Pak se ale zase vztyčila a proměnila se v hydru - její svíjející se chapadla se proměnila v hlavy, hlavám narostly těla a ocasy a z místa, kde se před chvílí vynořila, se pojednou plazilo šest hadů. I ti se ale okamžitě začali měnit - jeden v tapíra, další v salamandra, třetí v havrana a tak dále.

Krátce řečeno, všechno na planině se ustavičně měnilo: rytíři v draky, hodiny ve větrný mlýn, oblak nad obeliskem se zformoval do obrovského včelího roje. Nad tím vším se stále tyčila diamantová věž, ačkoliv její povrch se pomalu zakaloval a začala se na něm objevovat typická struktura zdíva.

Do toho stále zněl důrazný, pulzující rytmus kovových kamenů, který pronikal i přes improvizované zvukové filtry.

Rod se přitiskl ke své ženě. „Gwen! Už mám zase halucinace!“

„Nemáš,“ odpověděla a pevně se k němu přimkla. „Já to vidím taky.“

„I já,“ vydechl Magnus s očima vytřeštěnýma a ostatní děti mlčky přikývly.

„Jsou tyto věci skutečné?“ otázal se Rod Iago.

Iago pokrčil rameny. „Co je skutečné?“

„Už zase!“ zasténal Geoffrey. „Odpovíš mu, Fessi?“

Iago překvapeně vzhlédl.

On mě nemůže slyšet, připomněl Fess.

„Skutečnost není věcí názoru,“ informoval Gregory mnicha.

Rod a Gwen se překvapeně podívali na svého nejmladšího. Pak se Rod otočil a přísně si změřil Fesse. Ale Iago se jen ušklíbl a jeho

úsměv nebyl ani trochu veselý. „Pak by ses neměl bát projít mezi těmi přeludy.“

„Ne, tak to není,“ opáčil Geoffrey, „protože i když ty věci nejsou tím, čím se zdají být, přesto mohou být něčím nebezpečným.“

„Tyhle věci ti neublíží,“ ujistil ho Iago, „ale pokud chcete najít centrum vši hudby, musíte vejít mezi ně.“ Obrátil se, ušel několik kroků a pak se k nim otočil, jako by se tázal, jestli jej budou následovat nebo ne.

Magnus se zamračeně rozhlédl po planině, ale mladší děti se dívaly na Roda a Gwen, kteří zase hleděli jeden na druhého; nakonec Gwen váhavě řekla: „Jsme proti tomu chránění.“

„Zatím ano,“ souhlasil Rod. „Fessi, co vidíš?“

Pouze planinu, Rode, tu a tam s nějakým skaliskem nebo keřem.

„Pak jsi náš prubířský kámen. Dobře, rodino, je to psychotronická záležitost - což znamená, že jsme nejspíš schopni čelit všemu, co nás čeká. Jenom mějte na paměti, děti, že všechno, co tady uvidíte, nemusí být skutečné. Dávejte pozor na svou matku a dělejte to, co dělá ona.“

„Vřelé díky za důvěru,“ odušila Gwen kysele. „Co budeš dělat ty?“

„To co ty, samozřejmě - a navíc si připravím tohle.“ Rod vytáhl meč. „Jen tak pro všechny případy.“

Ozvalo se dvojí zasvištění, jak tasili Magnus a Geoffrey.

„Nejdříve psychotronika, chlapci,“ vyzval je Rod. „Nepouštějte se do boje, dokud vám neřeknu - mám pocit, že našimi nepřáteli nebudou vojáci. Fessi, řekni nám, kdybys viděl něco ozbrojeného.“

Samozřejmě, Rode.

„Takže za Iagem. Pojďme.“

Vkročili na planinu a ponořili se do bažiny přeludů.

Když se ocitli uprostřed planiny, obklopeni podivnými měnícími se tvary, Rod náhle zastavil. „Počkat!“

Iago se obrátil, na tváři stále úsměv, ale v očích se mu zablesklo. „Ano?“

„Tamto - ta velká věc!“ ukázal Rod. „Když jsem to viděl poprvé, byl to hrad, pak zase hora, pak diamantová věž, která se proměnila ve zděnou - ale teď je to něco obrovského a amorfního.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Iago se otočil, aby se podíval. Opravdu, zděná věž se proměnila v něco jako nadouvající se obelisk, který se nahoře zužoval do hyperboly. Byla to směsice měnících se barev s rozostřeným pruhováním v různých odstínech hnědé, které Rodovi připomínalo moiré.

„Mně to připadá jako obrovská kukla,“ řekl Gregory.

„Jestli je tohle kukla, bratře, chraň nás samo nebe před motýlem!“

„Vidíš to taky, Fessi?“

Ano, Rode. Jak se mlha rozptyluje, postupně se to vynořuje.

Zajímavé. Ať už to bylo cokoliv, dalo se to zachytit vizuálně stejně jako extrasenzoricky.

Iago se ohlédl. „Opravdu je to podivný tvar, ale jenom ve své poslední podobě - pravděpodobně právě mění v našich myšlenkách podobu.“

Nu, Rod teď alespoň *věděl*, že ten muž je omámen iluzemi stejně jako oni - nebo byl lhář.

U základny kokonu vytryskly dva plamenné proudy.

Rod se zamračil. „Co to bylo?“

„Podíváme se,“ navrhl mnich.

Obrátil se a děti vyrazily za ním, ale Gwen rozpráhla ruce a zadržela je. „Ne! Nikam nepůjdeme, dokud ta měnící se hora nenabude konečné podoby!“

„No tak si trochu odpočineme.“

Mladší chlapci se posadili na zem. Cordelie a Magnus se ostýchali dát najevo slabost, ale Rod našel pařez a balvan pro sebe a pro svou ženu, a pak se opatrně posadil, doufaje, že se pod ním nerost nerozplyne. Když zase vzhlédl, uviděl, že se Iago připojil k dětem sedícím v trávě. Pochopil, že se tak muž identifikuje s mladými, jako by prohlašoval, že *není* dospělý - že je jedním z nich a proto by mu měli věřit.

Ani jeho první slova nebyla zrovna povzbudivá. „Proč se vlastně taháte s těmi hroznými bandážemi na hlavách?“

„Aby hudba nerozptýlovala naši pozornost,“ odpověděla Gwen.

„Na to se přece dá zvyknout! Když mezi těmi zvuky strávíte nějaký čas, sotva si jich všimnete.“

Cordelie se začala tvářit nerozhodně, ale Rod řekl: „To byla možná pravda o padesát mil dál. Teď už je hudba tak hlučná a disharmonická, že už se odblokovat nedá.“

„To ne. Spíše je třeba nalézt v ní zalíbení!“

Magnus se podíval na Roda, ale zeptal se: „Proč bychom měli hledat zalíbení v hudbě, která se nám nelíbí?“

„Protože vám poskytne potěšení, až se vám zalíbí.“

Magnus si muže podezíravě změřil, ale neřekl nic.

„To může platit u hudby, která vyžaduje k pochopení nějaké znalosti,“ řekl Rod, „ale rozhodně nemíním hledat krásu v hudbě, která takovým způsobem týrá naše nervy!“

„Ale ne! To přece záleží jen na tom, na co jsme zvyklí,“ namítl mnich. „Kdybyste podobné zvuky slychali od kolébky, milovali byste je!“

Cordelie celou debatu bedlivě sledovala, její oči kmitaly z otce na černě oděného muže a zase zpátky, a tvářila se při tom stále nejistěji.

„O tom pochybuji,“ opáčil Rod. „To není jen tím, že by se nám ta hudba zdála nezvyklá - potíží je v tom, že je mizerně zkomponovaná.“

„Ujist'uji tě, že v rámci svého stylu je zkomponovaná velice odborně!“

„Mluvíš příliš ohleduplně, manžel,“ řekla Gwen a zmrazila mnicha pohledem. „Není jen mizerně zkomponovaná - je naprosto hrozná.“

Mnichův úsměv se ještě rozšířil, jako by se do něj musel nutit. Přelétl všechny členy rodiny pohledem a pak se soustředil na nejslabší článek. „No tak, půvabná dívka! Ty přece víš, že u lidí tvého věku probouzí tato hudba radost! Sundej si ty ucpávky a ponoř se do ní!“

Cordelie pomalu pozvedla ruce k uším,

„Ne!“ zvolala Gwen. „Nech si je!“

Cordelie prudce ucukla. „Ale mami, všem mladým se ta hudba líbí!“

„Opravdu?“ opáčila Gwen. „Viděla jsem hodně milovníků dobré hudby, ale tady jsem jich mnoho nepotkala. Z jakého důvodu si myslíš, že by sem vlastně měli chodit?“

„No... mnich to říkal.“

„To je ono, krásná dívko!“ zaradoval se mnich. „Nenech si od nikoho rozkazovat! Mysli sama za sebe!“

„Mysli sama za sebe, ale dělej, co ti řekne on?“ Rod nechal svůj sarkasmus vstřebat. „Kdo tady za tebe vlastně myslí?“

„Neposlouchej hlasy starých, kteří nechápou moc nového!“ nabádal ji mnich.

„Jenže tohle ve skutečnosti nic nového není,“ namítl Rod. „Je to totéž, co jsme slyšeli v Runnymede, ale hlasitější a ve větším měřítku - a mizerně provedené. Možná si myslí, že když to udělají dost velké a dost špatné a pak ti řeknou, že je to dobré, že tomu uvěříš.“

„Ale jak mám vyvrátit, co říká on?“ zakvílela Cordelie.

„Nic takového dělat nemusíš. Prostě řekni ‚Ne!‘“

„Ale vždyť je to mnich a kněz!“

„Opravdu?“ Gwen přivřela oči. „Já vidím jen mnišskou kutnu a vyholenou tonzuru.“

„Jakže, vy pochybujete o mém povolání?“

„Jestli oni ne, já určitě,“ prohlásil ocelově chladný hlas.

Všichni překvapeně vzhledli a Geoffrey vyskočil, ruku na jílci meče - protože ve všem tom hluku došli cizinci nepozorováni prakticky až mezi ně.

Ne že by se jednalo o cizince, kteří by vypadali nějak hrozně - alespoň na první pohled. Byli to mniši v prostých hnědých kutnách řádu svatého Vidikona a jejich tváře byly laskavé a usměvavé. Jeden z nich byl mladý, štíhlý a světlolasý, ale druhému už muselo být přes padesát, byl obézní, prošedivělý a černý.

Děti vytřeštily oči a Gregory se podvědomě chytil Gweniny sukně.

„Vari!“ zaječel mnich v černé kutně. Vyskočil na nohy, ucouvl, a s tváří zkřivenou hněvem ukázal třesoucím se prstem. „To oni jsou falešní mniši, oni jsou údy Satanovy! Nenechte se jimi ošálit, dobří lidé - jsou to démoni v lidské podobě!“

„O jaké šalbě to mluvíš?“ zeptal se starší mnich stroze. „Jsme mniši řádu svatého Vidikona! Ale ty - čím to nosíš? K jakému řádu se hlásíš?“

„Nenechám si od vás rozkazovat!“ odsekl černooděnc. „Jsem svobodný srdcem i myslí! Nechci mít nic společného s těmi, kteří se

klanějí idolům!“ Z kutny vytáhl lahvičku, vytáhl z hrdla zátku a rozstříkl její obsah proti mnichům. Vzduchem proletěly šedozelené kapičky a Gallowglasovi se instinktivně odtáhli.

Stejně tak i mniši, ale mladšímu z nich dopadlo několik kapek na kutnu a propálilo se skrze ni. Bolestí sykl, ale pak upřel oči na zasažené místo a jeho popálená kůže se okamžitě zase uzdravila.

„Vidíte!“ zvolal černě oděný mnich. „Zlo se škvaří, kde se ho dotkne svěcená voda!“

„To není svěcená voda, ale kyselina,“ odsekl starší mnich. „Co jsi to za stvůru, že se snažíš svést nevinné na scestí?“

„Svést nás na scestí?“ Cordelie byla naprosto zmatená. „Ale vždyť je to kněz!“

„Není,“ odpověděl jí mladší mnich. „Je to falešný mnich, sluha Neřesti, jehož posláním je pokoušet a kazit lidi. Je to Jidáš v kněžském rouchu.“

„Nevěřte mu!“ zaječel Jidáš v kněžském rouchu. „Mluví hlasem těch, kteří si nepřejí změny!“

„Přejeme si, aby se lidé měnili nenásilným způsobem, aby se učili jeden od druhého,“ řekl starší mnich, „ale tvým záměrem je kazit je.“ Stáhl si řetěz, který měl na krku a otevřel medailon, který na něm visel. „Podívej se do tohoto klenotu a pak zkus konat své zlo, jestli to dokážeš!“

Falešný kněz upřel fascinovaně oči na medailon. Stáhl rty a odhalil v hrozivém úšklebku zuby, pak chraptivě zakňučel.

Zdálo se, jako by klenot ožil a začal zářit - a Gallowglasovi ucítili, jak pulzuje psychotronickou energií.

Falešný kněz se začal třást. Pak starší mnich zvolal: „Táhni!“ a ozvalo se třesknutí náhlé imploze, která zvedla prach ze země. Když se prach usadil, falešný kněz byl pryč.

Mnichové si oddechli a starší z nich zavřel medailon.

Cordelie jen zírala. „Co to bylo za kouzlo?“

„Kouzlo klenotu uvnitř amuletu,“ vysvětlil mladší mnich. „Dokáže transformovat moc kteréhokoliv čaroděje nebo čarodějnice. Ten falešný kněz byl něco jako černokněžník, který omamoval lidi a způsoboval, že věřili tomu, o čem by věděli, že jsou lži, kdyby byli plně při smyslech.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

„Co je to za klenot?“ otázal se Gregory užasle.

„Vyrobil ho nejvyšší čaroděj Gramarye, maličký.“

„Tvůj kámen?“ Magnus překvapeně pohlédl na otce.

Starší mnich, který zavíral amulet, se zarazil. „Takže ty jsi Velký čaroděj?“

„Jsem Rod Gallowglass,“ odpověděl Rod, „a tohle je moje žena, lady Gwendylon.“

„Lady Gallowglassová!“ Starší mnich se uklonil. „Jsem otec Thelonius a toto je bratr Dorian.“

Mladší mnich se také uklonil.

Gwen jim gesto oplátila a řekla: „Tohle jsou moje děti - Magnus, Cordelie, Geoffrey a Gregory.“

„Divili jsme se, jak je možné, že čtyři tak mladí lidé vytrvali ve víru zkázy,“ poznamenal mladší mnich. „Jestliže měli takovouto ochranu, je to jasné.“

Gwen se usmála, ale řekla. „Věřím, že je to spíše tím, že jsme jejich rodiče, než že jsme čarodějníci.“

Ale otec Thelonius s ní nesouhlasil. „Mohlo by to tak být - ale mnozí mladí lidé sešli ze správné cesty zaviněním takových, jako byl ten falešný mnich, přestože s nimi byli jejich rodiče. Ti, kdo se snaží využít hudební kameny k vlastním cílům, jsou velice zlovolní, a jejich záměrem je vysát z mladé generace všechnu sílu. Jsou cyničtí a vědí vše o nejnižších lidských pudech a tyto své znalosti využívají k svádění a deformování. Mnohým rodičům takové znalosti chybí; ti pak nemohou doufat, že obstojí v boji s lidmi, kteří soustředili všechny své schopnosti na promyšlené klamání mládeže.“

Magnus a Cordelie si vyměnili zděšené pohledy.

„Ale jak jste věděli, že ten falešný kněz byl tím, čím byl?“ otázal se Geoffrey.

„Protože nekázal slovo Boží a jeho svátost,“ odpověděl bratr Dorian.

Geoffrey si je podezíravě změřil. „Ale jak můžeme vědět, že vy jste praví mniši? Protože když nás už obelhal jeden kněz, přirozeně váhám věřit dalšímu.“

„Vzývám Krista a jeho zázraky,“ odpověděl otec Thelonius, „ale ze všeho nejvíce jeho zázrak, který učinil, když dal sám sebe ve formě chleba a vína. Uspokojuje tě to?“

„Ne, bojím se, že ne tak docela,“ řekl Rod. „Musíte mě omluvit, dobří mnichové, ale přiznám se, že v tuto chvíli sdílím synův skepticismus.“

„Pak si nás prověř podle libosti,“ řekl bratr Dorian.

Řádoví bratři od svatého Vidikona, napověděl Fess hlasem uvnitř Rodovy hlavy, *se učí alespoň základy moderní vědy.*

Rod přikývl. „Věřím, že tvým povoláním je víra, otče - ale dokázal bys mi říci zákony termodynamiky?“

Bratr Dorian vytřeštil oči, ale otec Thelonius se jen usmál a řekl: „*Primus*, množství energie v uzavřeném systému je konstantní.“

„Což znamená,“ dodal bratr Dorian, „že lidská bytost nemůže energii sestrojít nebo zničit, může ji jen přeměnit z jedné podoby do druhé - jako to udělal tento kámen.“

Otec Thelonius se spokojeně usmál a pokračoval: „*Secundus*, v každém energetickém toku dochází k stálému zvyšování entropie.“

„My se musíme snažit, abychom dosáhli harmonie a pořádku,“ řekl bratr Dorian tiše, „ale vesmír jednou skončí - a Kristus znovu přijde.“

Po stránce vědecké jsou přesní, ozval se Fessův hlas, ale mám pochybnosti ohledně jejich teologických inferencí.

„To nám stačí,“ řekl Rod. „Jste praví. Omlouvám se, že jsem vás zkoušel, dobří mniši.“

„Není třeba se omlouvat,“ odpověděl otec Thelonius.

A bratr Dorian zamumlal: „Kéž by všichni mladí takto zkoušeli ty, jejichž slovům naslouchají. Vždycky bychom si měli prověřovat toho, koho posloucháme.“

„Ale také bychom měli naslouchat odpovědím,“ dodal otec Thelonius, „a uvážit, zda jsou ryzí.“

Gregory byl viditelně zmatený. „Řekněte mi prosím, otče Thelonie, jak se vám podařilo ovládnout tátův kámen?“

„Ano,“ přidal se Magnus, „protože nám se to nepovedlo.“

Rod jej provrtal pohledem, ale Gregory dál naléhal: „To stačí říct 'Táhni'?“

„V jistém slova smyslu ano - ale vyslovení toho slova pouze koncentruje mou vůli a dodává imperativnosti silám, které se soustřeďují v kameni. Sám jsem projektivní telepat, i když nijak mimořádně obdařený; kdybych byl schopnější, stačilo by mi vyslat myšlenku a slovní příkaz by byl zcela zbytečný. I tak však mám dostatečnou moc, abych mohl přímo ovládat krystal.“

„Proč nemohl falešný kněz naložit stejným způsobem s tebou?“

„Protože nadržel krystal. Dozvěděli jsme se, že jej ovládá ten, kdo se jej dotýká.“

„Kdokoliv?“ zeptal se Geoffrey s očima navrch hlavy.

„Kdokoliv kdo ví, jak s ním zacházet.“

„Kde máš tedy švadrony rytířů na ochranu?“ zvolal Geoffrey. „Kde máš armádu strážců? Kdyby ten kámen padl do rukou někoho, kdo si touží ostatní podrobit, mohl by způsobit obrovskou katastrofu!“

„Ano, to víme,“ přikývl otec Thelonius a zasmušil se. „Ale nebyl čas poslat pro strážce, protože náš opat obdržel zprávu od našich mentálních hlídačů, že na západním pobřeží povstala zlá moc, která se snaží využít hudebních kamenů k zotročení lidí.“

Rod se zájmem zaznamenal, že mnichové mentálně sledují celý ostrov a pátrají po potížích. To se mohlo ukázat jako požehnání - nebo kletba. „Takže nebyl čas požádat krále o pomoc?“

„Ano. Všechno, co mohl udělat, bylo vyslat nás, abychom pomáhali a radili - bratr Dorian je se mnou, aby mne chránil - vyhledali zlo, které chce zneužít sílu hudby a pak proti němu pozvednout čarodějův kámen.“

„Ale kdyby tě přemohli...“ namítl Geoffrey.

„Nikdo jiný kámen použít nemůže, protože s ním neumí zacházet,“ ujistil ho otec Thelonius.

„Ale kdyby se to náhodou naučili...“

„To se nemůže stát.“ Rod poplácal svého syna po rameni. „Protože teď má ty nejlepší ochránce, jaké mohl získat, nemám pravdu?“

Geoffrey se na něj tázavě podíval a pak se mu zablesklo v očích. „Ano, pane!“ Obrátil se zpátky ke dvěma mnichům. „Od této chvíle neučiníte jediný krok, aniž bychom šli za vámi jako vaše stíny!“

Otec Thelonius se vážně uklonil - aby zakryl úsměv. „Jsme vašimi dlužníky.“

„Ne, protože jste zažehnali falešného kněze, který nás mohl vlákat do pasti.“ Geoffrey se významně podíval na Magnuse a Cordelii.

„Že by tady o nás někdo pochyboval?“ otázal se Magnus a Cordelie rozčileně namítla: „Ano, byli jsme v pokušení - ale teď už všechno vidíme jasně a nikdy už se oklamat nenecháme!“

„Ano,“ usmál se Rod. „Dokud budete mít ucpané uši.“

„Pak tedy pokračujeme společně.“ Otec Thelonius natáhl ruku a Geoffrey se jí ochotně chopil.

Takto vyrazili do světa iluzí, rodina vedená chlapcem a mnichem středního věku. Všude kolem nich vystupovaly z mlhy měnící se tvary - ale jakkoliv se to zdálo divné, oběma mnichům jako by se klidily z cesty.

Jak šli, Rod srovnal krok s otcem Theloniem a řekl: „Rád bych si s tebou promluvil mezi čtyřma očima, důstojnosti.“

Mnich s úsměvem vzhlédl - a bez jakékoliv známky překvapení. „Jistě.“ Obrátil se k bratru Dorianovi, zamumlal několik slov a pak se otočil zpátky k Rodovi. „Jsem ti plně k službám, lorde Velký čaroději.“

„Doufám, že ne - nemohu přece žádat, aby mi sloužil klér.“ Rod trochu natáhl krok a zvětšil odstup od své rodiny.“

„Podle toho, co jsem o tobě slyšel, můžeš žádat skoro všechno,“ namítl otec Theolinus.

Rod zamrkal. „Ať už jsi to slyšel od kohokoliv, nevěř tomu – a naopak jsem vždy připraven prokázat *jakoukoliv* službu vašemu řádu.“

„To mě velice těší,“ odpověděl mnich tiše. „Ale o čem jsi se mnou chtěl mluvit, lorde Velký čaroději?“

„Jen jsem se chtěl zeptat, jak to jde na Teře.“

Mnich to přijal bez mrknutí oka. „V tuto chvíli si vedeme docela dobře, lorde Velký čaroději. Copak je na Gramarye tak málo černochoů, že každý pozná na první pohled, že jsem cizinec?“

„Trefil jste se rovnou do černého, otče. Občas tu člověk sice zaslechne pověsti, ze kterých se dá odvodit, že se chromozomy tu a

tam spojují všelijak - ale pravdou je, že jsem se tu ještě nesetkal s nikým, kdo by nebyl běloch.“

Ted' bylo na mnichovi, aby vytřeštil oči. „A jéje! Takže to plně vysvětluje reakci tvých dětí, když mě uviděly. Myslel jsem si, že mezi původními kolonisty muselo být několik lidí mé rasy.“

„Pravděpodobně bylo - ale po pěti letech příbuzenských svazků musely jejich geny z populace úplně vymizet. Mohu se zeptat, proč nepřišel otec Al osobně?“

„Protože nebyl důvod dělat si starosti.“

„Nebyl *důvod*...!“

„Žádný, o kterém bych tehdy věděl.“ Mnich zvedl ruku dlaní obrácenou k Rodovi. „To, že jsem přišel právě v okamžiku, kdy jsem mohl být nápomocen, byla jednoduše šťastná náhoda. Otec Aloysius Uwell se k záležitosti samozřejmě vyjádřil, ale nezdálo se mu, že by existoval dostatečně závažný důvod pro jeho osobní návštěvu.“

„No, jsem rád, že alespoň vím, že je v pořádku,“ povzdechl si Rod. „Takže on si nemyslí, že by se tady na Gramarye dělo něco alarmujícího?“

„V tomto případě ne. Nejsem tady, abych čelil nějakému nebezpečí, veliteli Gallowglassi...“

Už to bylo mnoho let, kdy Roda někdo oslovil jeho vojenským titulem. Znělo mu to nějak zvláštně - podivně nevhodně.

„...a ani Vatikán tu nemá žádné zájmy. Jsem tady čistě z vědeckého zájmu.“

Rod nemohl popírat, že by měl kdokoliv jiný právo navštívit planetu - koneckonců, nebyla jeho osobním vlastnictvím. Přesto řekl: „Byl bych ocenil, kdybyste to nejdříve prodiskutoval se mnou, otče - alespoň ze zdvořilosti, když pro nic jiného. Tak trochu mi záleží na tom, kdo sem přijde a kdo ne.“

„Chápu, lorde Velký čaroději - a omlouvám se, že jsem se s vámi nespojil hned. Měl jsem to v úmyslu, ale sotva jsem se tu trochu aklimatizoval, opat mne požádal, abych se podíval, co by se dalo dělat s tím vaším malým problémem.“

„Neřekl bych, že je 'malý' - je to jedna z nejvážnějších hrozeb, které jsem čelil. Na druhé straně doufám, že tím chcete říct, že se s tím dokážete snadno vypořádat.“

„Bohužel ne - jsem sice skvělý vědec, ale v praktických záležitostech se příliš nevyznám.“

Rod už něco podobného slýchal od lidí, kteří snadno hýbali s horami - nebo alespoň s asteroidy, jež by se daly jako létající hory označit. „Jak si vedete ve V&V?“

„Ve Vývoji a výzkumu? Hm, docela úspěšně - pokud mám laboranta.“ Kývl hlavou k bratru Dorianovi. „Tento mladý muž mi připadá velice schopný. Mimochodem, narodil se na Gramarye.“

„To je dobrá zpráva. Mám si to vyložit tak, že vám opat sice dal místního průvodce, ale čeká, že problém vyřešíte vy?“

„Ale ne! Bratr Dorian je mnohem více než jen průvodce. Na tak mladého muže je velice nadaný a zručný.“

Rodovi začalo docházet, kdo bude muset jeho problém vyřešit. „Zručný v jaké oblasti?“

„Jako hudebník. A jako projektivní telepat.“

„Aha.“ Rod našpulil rty do podoby písmenka O. Pak se podíval na mladého mnicha, který se vesele bavil s Gregorym a Cordelií. „Není hudba poněkud - nezvyklá specializace pro inženýra?“

„Ne tak docela, pokud si uvědomíte, že se snaží proniknout stále hlouběji do vztahu mezi hudbou a psychotronickými silami.“

V Rodově mysli explodovalo poznání. „Z hlediska současné krize je to dokonalá kombinace. Ale všichni mají za to, že by měl provést pouze čistý výzkum bez jakékoliv praktické aplikace?“

„Tak to bylo - doposud.“

„Ano, samozřejmě.“ Rod přikývl. „A jakmile dojde na praktické aplikace, přestane to pro vás být čistý výzkum.“

Mohu předpokládat, otče, že je jeho zájem o věc v nějakém vztahu k vašemu?“

„Přesně tak.“ Černoch se usmál. „Vystudoval jsem elektronické inženýrství a živil jsem se navrhováním hudebních nástrojů. Ale jak jsem do oboru pronikal, stále více jsem si uvědomoval, nakolik se počítačové programy, kterými jsem se zabýval, podobají myšlenkovým procesům v hlavách hudebníků - a čím více jsem o tom věděl, tím více jsem byl přesvědčen, že je hudební talent určitým druhem psychotronického nadání. Pak jsem přirozeně dospěl k

úvahám o povaze nadání - což mě přivedlo k tomu, že jsem vstoupil do řádu.“

„Samozřejmě.“ Rodovi ve skutečnosti vůbec nebylo jasné, jaké je spojení mezi nadáním a náboženstvím, ale k tomuto tématu se právě teď nemínil vyjadřovat. „Takže vás váš výzkum přivedl na Gramarye.“

„Protože je to jediná genetická banka praktikujících esperů ve známém vesmíru, ano - a dospěl jsem k názoru, že právě teď nadešel pro můj výzkum nejlepší čas.“

„Nejlepší i pro nás. Až bude po všem, musím vás představit Arimu Tvůrci - ale pouze pokud mi slíbíte, že se ho nepokusíte zavřít do laboratoře.“

„Myslíte muže, který vytvořil ty hudební kameny? Skvělé! Ale mezitím budu mít nejspíš co do činění s lidmi, jejichž nadání jsou možná výjimečná, ale kteří se k hudbě staví spíše z hlediska využití než tvorby.“

„Myslíš s těmi, kteří se hudbou chtějí živit, ale neobtěžují se naučit, jak ji hrát?“

„Vidím, že vám tento syndrom není neznámý. Ano, obecně rozšířená představa je, že pokud máte talent, nemusíte se nic učit - všechno přijde přirozeně bez vynaložení jakéhokoliv úsilí. Tak to samozřejmě není - a mladí nadšenci pak ve svém zklamání propadají cynismu a snaží se využívat ty, kdo věnovali čas a námahu učení.“

„A vy si myslíte, že někoho takového máme proti sobě?“

„Je to možné. Ta mladá žena - promiňte, ona vlastně nemusí být mladá, že? - ta žena, Ubu Mare, o které jsem toho tolik slyšel, se každopádně snaží využít hudby k dosažení moci a postavení a ne pro čistou radost z ní.“

„Něco se z toho snaží vyrazit, to je jisté - a je jí jedno, jestli při tom někdo dojde újmy.“

„To oni vždycky.“ Otec Thelonius si povzdechl a potrásl hlavou. „Známe je už dávno, lorde Velký čaroději - upíry, kteří vyždímávají lidské duše, kteří vysávají z mládí radost a naději, jako Dracula vysával z lidí krev a zanechával za sebou jen vytěžené mrtvolky. Bojujeme proti nim, proti těm, kteří se snaží bohatnout z nezapomenutelných děl, už od dob, kdy jáhn Filip odvrátil lid Samaří

od černokněžnictví. Chráníme před těmi vlky slabé a ovlivnitelné už více než tři tisíce let a ochráníme je i tady.“

„Tak to bychom si raději měli pospíšet,“ řekl Rod, „protože v poslední době se těch vlků kolem stahují celé smečky.“

„Copak tomu tak nebylo vždycky?“ Otec Thelonius jej obdařil úsměvem. „Neklesejte na duchu, lorde Velký čaroději - upírům se daří v noci, ale my přinášíme slunce.“

Kapitola 25

Bratr Dorian řekl: „Už to nemůže být příliš daleko, protože kolem sebe cítím takovou bažinu psychotronických sil, až mi to připadá, jako bych se brodil hustým bahnem.“

„Bažinu psychotronických sil?“ Rod se na něj překvapeně podíval. „Myslel jsem, že to byla hudba!“

„Možná se ty psychotronické síly odrážejí od hudebních kamenů,“ nadhodil Gregory.

Rod na něj vytřeštil oči. „Pole psychické energie aktivní i poté, kdy je odděleno od svého tvůrce? O něčem takovém jsem ještě neslyšel!“

„Což není záruka, že to někdo nevynalezne, tati,“ připomněla mu Cordelie.

„Ne, to určitě ne,“ odpověděl Rod stále trochu zmateně.

„Co jsou to vlastně hudební kameny, když ne právě takový vynález, manželi?“ otázala se Gwen.

„Ano.“ Rod přikývl. „To přece dává smysl, že? Je mi líto, že jsem se ukázal jako nejméně důvtipný člen rodiny.“

„Nic takového nejsi.“ Gwen mu stiskla ruku. „Jakkoliv se to zdá být nad slunce jasnější, nikdo z nás by na to nepřišel, nebýt těchto dobrých mnichů.“

„A tvého šperku, tati,“ dodal Gregory.

„Nu, ano,“ připustil Rod zaraženě. „Ten byl svým způsobem hlavní stopa, že?“ Pak se konečně vyprostil z mentální mlhy. „Ne, nic takového! To je přece technika, ne magie!“

Gwen pozvedla jedno obočí.

„Já vím, já vím,“ řekl rychle Rod. „Nemusíš to říkat.“

„Otče,“ řekla Cordelie Theloniovi, „jestliže se nás ten falešný kněz pokoušel oklamat - kam nás vlastně chtěl zavést?“

„Ano,“ přidal se Magnus. „A proč?“

Otec Thelonius zavrtěl hlavou. „To se mohu jen domýšlet, děti.“

„Tak to udělejte,“ pobídl ho Gregory.

Mnich si povzdechl. „Obávám se, že se vás snažil odvést do zajetí, udělat z vás otroky čaroděje, který se pomocí kamenů pokouší získat nadvládu nad Gramarye.“

„Ale proč?“ otázala se Cordelie.

„To nevím,“ odpověděl otec Thelonius a zasmušil se. „Možná jste měli být obětováni ve jménu jeho zavrženíhodných cílů.“

„Jak obětováni?“ zeptal se Gregory.

„Na tom nezáleží, bratříčku,“ odbyl ho Magnus. „Tak nebo tak, jsme z toho venku.“

„To ano,“ přisvědčil otec Thelonius. „Nedokážu sice říct, jaký osud pro vás chystal - a ani si to nepřeju vědět.“

„Ani my ne,“ přikývl Magnus.

„Rode,“ ozval se Fess, „ať už je ten amorfní předmět přede mnou cokoliv, nevypadá to přátelsky. Možná byste měli nechat mladší děti pod mou ochranou.“

„Dobrý nápad,“ řekl Rod, ale Geoffrey sebou škubl. „Ne! Přece mě tu nenecháš, když se konečně schyluje k rozhodnému boji!“

Otec Thelonius na něj pohlédl lehce překvapeně. „Po pravdě řečeno, vážení, velké nebezpečí nám zatím nehrozí.“

„Ale měli bychom alespoň zjistit, co proti nám stojí, než se dohodneme na rozložení sil,“ namítl bratr Dorian.

Geoffrey zmateně vzhlédl. „Na mnicha mluvíš velice rozumně!“

„A ty,“ opáčil bratr Dorian, „zase mluvíš rozumně na budoucího válečníka. Tak půjdeme se tam podívat?“

„Ne,“ odpověděla Gwen rozhodně a vyndala své koště. „Nikdo nepůjde dál, dokud se nejprve nepřesvědčím shora, co nás tam čeká.“

Mniši si vyměnili krátké pohledy, ale Rod řekl: „Měli bychom to zkusit po jejím, pokud by vám to nevadilo. Skoro nikdy se nemýlí.“

Gwen se zarazila s koštětem připraveným k letu a proklála ho pohledem. „Skoro?“

„No,“ řekl Rod, „bývaly časy, kdy ses pokoušela přidat šafrán do...“

„Na tom nezáleží,“ řekla rychle. „Bud' připraven, manželi!“ Její koště se mihlo vzduchem.

Oba mniši ji sledovali s očima vytřeštěnými.

„Mám to chápat tak, že jste ještě neviděli čarodějnici letět na koštěti?“ otázal se Rod jemně.

„Ne,“ odpověděl bratr Dorian. „Víte, byli jsme pořád v klášteře, a nadání té ženy...“

„Na co vlastně máte být připravený, Rode?“ zeptal se bratr Thelonius.

„Jen tak pro případ, že by se něco zvrtilo - o čemž oba pochybujeme. Ale opatrnosti není nikdy nazbyt.“

„To přece nemusela říkat,“ namítl Magnus.

„Ne, ale oba se tak cítíme lépe.“

„Tati,“ zeptala se Cordelie, „do čeho chtěla přidat šafrán?“

Rod se zhluboka nadechl a začal rychle uvažovat, ale než se musel uchýlit ke lži, Gwenino koště se v letu prudce stočilo vzhůru jako by ho srazila obrovská plácačka na mouchy - a v příštím okamžiku se i s letkyní řítily dolů.

Rod si vůbec nepamatoval, jak vyrazil: najednou byl na půl cestě ke své ženě a ona zase na půl cestě k zemi - když tu se koště ve vzduchu otočilo a rozletělo se zpátky k němu.

Jsem v pořádku, ujistila ho Gwen dřív, než se dostala na doslech. Ale před námi číhá nebezpečí, které od nás bude vyžadovat větší přípravy, než jsme předpokládali.

Rod se uvolnil, což ve vzduchu nebylo tak docela bezpečné. Vznášel se na jednom místě tak dlouho, až doletěla k němu, a pak se držel po jejím boku. „Co jsi viděla?“ Ale Gwen už stáčela koště na přistání a tak dosedl vedle ní.

„To bylo úžasné!“ Bratr Dorian kroutil obdivně hlavou. „Jen málo našich mnichů dokáže létat tak dobře a žádný tak rychle!“

„Mami!“ Cordelie se vrhla své matce kolem krku a přitiskla se k ní. „Báli jsme se o tebe!“

To už se kolem ní shromáždili i její chlapci, na bledých tvářích rozpačité úsměvy a na čele kapičky potu.

Gwen objala Cordelii a usmála se. „Uklidněte se, milánkové. To by muselo být něco víc než neviditelná zeď, abych byla ve skutečném nebezpečí.“

„Neviditelná zeď?“ Bratr Dorian ostře vzhlédl.

Gwen přikývla. „Zrovna jsem se přiblížila natolik, abych začala rozeznávat, co se děje u paty věže, když jsem narazila do bariéry, která mne odhodila zpět. Ale stačila jsem zahlédnout dav lidí a pódium osvětlené pochodněmi.“

„To zní zlověstně.“ Otec Thelonius se zakabonil. „Nemůžete to nějak upřesnit?“

„Ne,“ odpověděla Gwen, „protože jsem to zahlédla jen na okamžik, než jsem začala padat.“

„Musíme zjistit víc,“ prohlásil mnich a zamnul si bradu. „Ale jak?“

Mám pozorovací zařízení, Rode, připomněl Fess tiše.

„Když o tom tak uvažuji, opravdu ho máš.“ Rod se obrátil k robotovi a v očích se mu zablesklo.

„Nedělejte si starosti - je v pořádku,“ ujistila Gwen oba mnichy. „To jen že s ním jeho kůň může mluvit tak, aby je nikdo jiný neslyšel.“

Teď to byla *ona*, na kterou se dívali, jako by se zbláznila. Pak se omluvně usmáli a odvrátili se, ponechávající to na víře.

Z Fessova sedla opět vyskočilo kovové vajíčko. Rod si všiml obličejů mnichů a usmál se. „Ten kůň je robot, důstojnosti.“

Mniši vzhledli a ulehčeně se usmáli. Přinejmenším základy techniky pro ně nebyly tajemstvím.

Proto nebyli příliš překvapeni, když ovoid vzlétl a zamířil k obrovskému kokonu. „Tahle věc zjistí, co tam je?“ otázal se otec Thelonius.

„Ano,“ řekl Rod, „a ukáže nám to na vestavěné obrazovce.“

„Je nás příliš mnoho na to, abychom na té mrňavé obrazovce něco viděli,“ postěžoval si Geoffrey.

„Nu, uvidíme.“ Rod se zamračil.

Mohu sledovat videosignál z postupu sondy, nadhodil Fess.

„No jistě.“ Rodův obličej se rozzářil. „A my zase můžeme sledovat Fesse. Je telepaticky propojený s celou mou rodinou, důstojnosti. Jestli dokážete číst *naše* myšlenky, můžete se připojit.“

Bratr Dorian se usmál, zavřel oči a soustředil se.

„Moje nadání v tomto směru příliš daleko nesahá,“ postěžoval si otec Thelonius, „ale jelikož jsme tak blízko, možná zachytím alespoň to nejdůležitější.“ I on zavřel oči.

Rod nechal oči pro všechny případy otevřené, takže obrazy přijímané prostřednictvím Fesse vnímal asi jako vzpomínky na dovolenou při konverzaci s přáteli.

Špionážní sonda letěla ke kokonu a poskytovala jim pohled z výšky. Potom Rod uviděl dav u paty věže a pódium lemované září ohňů. Obraz se zvětšil, sonda se snesla dolů. Ať už byla bariéra, která zadržela Gwen, jakékoliv povahy, neměla moc nad chladným železem ani nad hliníkovou slitinou. Obraz byl stále větší a zřetelnější...

A Rod uviděl oltář obklopený obrovskými olejovými pochodněmi, to vše zasazené do jámy jako nějaký amfiteátr přeplněný davem lidí, kteří se nezdáli mít absolutně nic společného, s výjimkou špíny a zmatku. Na sobě měli šaty všech možných druhů a společenských vrstev, což by za normálních okolností muselo nutně vyvolat konflikty - ale všichni lidé dosáhli konsenzu v hluku a pohybu. Prozpěvovali si a kolébali se v rytmu hudby bohaté na uši drásající zvuky. Před oltářem, tváří k nim, stála žena v rouchu, které se kovově lesklo proti tmavému pozadí, a pohybovala se při jakémisi tajemném rituálu zahrnujícím nůž a hůl - ale její pohyby byly trhané, nepředvídatelné a skoro křečovitě.

Obrovský kokon, který se tyčil nad tím vším, poutal Rodovu pozornost stejně, jako musel poutat pozornost každého, kdo se díval - protože to byl nade vši pochybnost nesmírný vzdušný vír. Rod si nedokázal představit, co ho drželo na místě nebo co mu zabráňovalo, aby napáchal nepředstavitelné škody - nejspíš nějaká jemu neznámá forma mocné psychotronické energie. Dokonce i jeho zvuk byl tlumený, jako by se ozýval z mnohem větší dálky - tvořil vlastně jen pozadí disharmonické hudby doprovázející obřad.

Obraz byl najednou plný plamenů. Děti vykřikly, přitiskly si ruce na oči a odvrátily se. Gwen a Rod vyskočili a okamžitě přerušili spojení s Fessem. Oba mlčeli a dívali se jeden na druhého.

Pak otec Thelonius řekl. „Je dobře, že jsme to mohli sledovat skrze tvého robota, dokud to šlo.“

„Ano,“ přisvědčil Rod, který se cítil jako omámený. „Myslím, že tady nezůstalo příliš mnoho nejasností, že? Čarodějnice zjistila, že je sledujeme, a sežehla naši špionážní sondu.“ Skoro mimovolně natáhl ruku a dotkl se Gwen. Ta mu stisk vrátila - chápala co teď cítí a že myslí na to, že na místě zničené sondy mohla být ona - a tak ho ujistila, že je stále s ním a stále živá a plná energie.

Můžeme si vyrobit jinou sondu, Rode.

„To rád slyším. Ehm, nemyslím, že bys celou tu epizodu zaznamenal, nebo ano?“

Samozřejmě, že ano, Rode - patří to k standardnímu procesu. Přeješ si pustit záznam?

„Ano, má to na záznamu,“ informoval Rod mnichy. „Chce se někdo podívat ještě jednou?“

„Ano.“ Hlas otce Thelonia zněl najednou zlověstně rozhodně. „Musíme... já musím projít celý záznam s maximální pozorností, lorde Velký čaroději.“

„Včetně zvuku,“ dodal bratr Dorian zamračeně.

Zavřeli oči a soustředili se na spojení s Rodovou myslí.

Viděl to znovu, let nad planinou, dav v amfiteátru, pochodně...

„Mezi plameny je obrácený kříž,“ poznamenal otec Thelonius.

Děti překvapeně vytřeštily oči.

Čarodějnice před oltářem náhle odhodila šaty a začala tančit nahá.

Neměla na to postavu.

Pak vybuchly plameny a scéna zmizela.

„Zvuk je nekvalitní.“ Bratr Dorian nakrčil obočí. „Můžeme si to poslechnout pozpátku?“

„Pozpátku?“ otázal se Rod překvapeně. „No, myslím...“

Jistě, Rode, řekl Fess a obraz zmizel. Pak, o okamžik později, se ozval zvuk prozpěvování - a Rod přerušil přenos a vytřeštil oči. „Latina!“

„Ano.“ Bratr Dorian se ještě více zasmušil. „Latina prozpěvovaná pozpátku.“

„Inverze, reverze, perverze...“ Obličej otce Thelonia se zkřivil odporem. „To, co tam dělají, je Černá mše.“

„Vzývají *d'ábla*?“

Gwen byla tou myšlenkou zděšena a mladší děti, kterými to otřásl, se k ní instinktivně přimkly. Magnus se posunul blíž k Rodovi.

„Přesně o to se snaží,“ přisvědčil otec Thelonius. „Ovšem dosáhnou jen toho, že předají to málo psychotronické moci, jíž vládnou, té čarodějnici.“

„Ale proč to dělají?“ namítla Cordelie. Pohled otce Thelonia se setkal s Rodovým a Gweniným. Magnus si toho všiml a věděl, co to znamená. „Nemůžete si přece myslet, že za to může hudba!“

Otec Thelonius přikývl. „Právě tohle jsem měl na mysli. Ta žena před oltářem - to je ta, která přesvědčila tvůrce kamenů, aby změnil jejich hudbu, ta, která si je u něj objednala a rozptýlila je, aby si tak získala příznivce a zajistila si tak jistou dávku světské moci.“

„A zajistila si ji spojením drobných nadání obyčejných lidí?“ otázal se Rod.

„Ano, a posílila je jejich nejzákladnějšími emocemi - které jsou sice slabší než láska nebo soucit, ale mnohem snáze se vyvolávají.“

„A ten větrný sloup za ní je pramen její moci,“ dodala Gwen.

„Ano, shromážděné, zhuštěné a vířící ve vzduchu jako smršť.“

„Ale co ji drží na uzdě?“ otázal se Gregory.

„Drží ji pomocí své vlastní mentální energie - koneckonců, je to skutečná esperka s nemalou mocí.“

„Psychotronicky vyvolané tornádo,“ vydechl Rod, „držené jako baterie čisté energie - tornádo v akumulátoru.“

Ale Gwen zavrtěla hlavou. „Jen její mysl bez pomoci by něco takového nedokázala. Kdyby byla tak mocná čarodějnice, už bych se o ní doslechla.“

„Mohla mít pomocníky,“ řekl Rod pomalu a přitom přemítal o vyspělých technických zařízeních.

„Ale co ji přimělo k něčemu tak odpornému?“ otázala se Cordelie.

Otec Thelonius potřásl hlavou. „O tom se mohu pouze dohadovat.“

„Já také,“ odušil Magnus ponuře. „Pokud víme, je nejošklivější čarodějnicí v zemi.“

Cordelie po něm šlehla pohledem, ale než se mohla začít přít, Rod se otázal: „Když teď shromáždila tak velkou moc, co s ní bude dělat?“

„Shromážd'ovat další, samozřejmě. Tak to s mocí chodí vždycky,“ odpověděl bratr Dorian a otec Thelonius přikývl.

Pod náhlou představou kamenů z čarodějnického mechu nabitých nenávistí, chamtivostí a chtičem, rozlétávajících se z této planiny deziluze silou spojených myslí davu, aby odkrývaly další a další ze špatných stránek lidské povahy - a pomáhaly dalším lidem najít cestu sem, kde mohli přidat své nejnižší pudy do společné žumpy emocí, Rod zavrával a musel se přidržet Fessova sedla. „To by mohl být konec všeho dobrého, co na Gramarye je,“ zašeptal.

Pak si uvědomil stisk silné ruky na rameni a když otevřel oči, uviděl tvář své ženy napjatou obavami. Přinutil se k slabému úsměvu, odtrhl se od Fesse a obrátil se k oběma mnichům.

Otec Thelonius ho přivítal pevným, klidným pohledem a pak lehce přikývl. „Proto nemůžeme dovolit, aby ta zvrácenost pokračovala.“

„Ale jak to můžeme zastavit?“

„I my přece vládneme jistou mocí.“ Otec Thelonius se dotkl medailonu. „Ale i bez tohoto amuletu má touha po spravedlnosti sama o sobě velkou moc. Zaměříme ji - touhu po dobru a pořádku, po lásce a soucitu, laskavosti a porozumění, kterou máme ve svých srdcích. Zaměříme ji a zkoncentrujeme, a pak ji vrhneme proti tomu strašnému chaosu.“

„To zní moc hezky.“ Rod se zamračil. „A co technické zázemí?“

Bratr Dorian se usmál a vytáhl zpod své kutny dlouhé kožené pouzdro.

Děti se zvědavě stáhly blíž k němu.

Bratr Dorian rozvázal pouzdro a vytáhl z něj...

Rod vytřeštil oči. „Tohle jste vyrobili?“

Bratr Dorian zavrtěl hlavou a otec Thelonius řekl: „Pamatujeme si sice umění, která ovládá zbytek lidstva - ale v tomto případě se jedná o zásilku z Terry.“

Byly to elektronické klávesy s plnou sadou vestavěných vizuálních syntezátorů a subsonických modulátorů.

„Vy s tímhle skutečně umíte zacházet?“ otázal se Rod skepticky, ale bratr Dorian odpověděl jen velice laskavým úsměvem. Rozložil podstavec svého nástroje a postavil ho na zem.

„Co je to?“ zeptal se Magnus.

„Poslouchej,“ řekl bratr Dorian, „a dívej se.“

Jeho prsty přeběhly po klávesnici a ozvala se rytmická melodie. Byla skoro stejně hlasitá jako okolní hudba z kamení, ale nějakým způsobem na sebe více poutala pozornost a způsobovala, že se uširvoucí zvuky odsunuly do pozadí.

Děti stály jako přimražené.

Ve vzduchu nad bratrem Dorianem se zformovala zářící růžovofialová mlha. Pak se začala pohybovat synchronně s hudbou a formovat se do podoby poupěte. Jak hudba pokračovala a rozvíjela se, také poupě se rozvinulo v květ, který se natočil za sluncem. Hudba slábla a květ bledl - a pak se ozval ptačí zpěv a čířikání. Děti, které naslouchaly bez hlesu, jasně rozpoznávaly hlasy malých lesních zvířat a ptáků - ale kde se vzaly tady na planině?

Potom se objevili z boku kláves - lišky, jezevci, myši, bažanti, ježci - shromáždili se v půlkruhu a fascinovaně zírali.

„Co vidí?“ zašeptala Gwen.

Bylo to skoro, jako by se hudba sama zformovala v odpověď, zazmítala se a převalila, aby nabyla fyzickou podobu - postavičky mužička s modrou pletí oděného jen do kožešinové bederní roušky, s květy ve vlasech a flétnou u úst. Pak uslyšeli jeho píseň a mezi ním a lesními chlupáči se objevily tančící postavičky, maličtí elfové, kteří vytáčeli piruety tak rychle, až se z nich stávaly pouhé světelné body.

Potom hudba utichla a všechno zmizelo - maličký mužíček i ostatní víly se rozplynuli. Hudba teď zazněla hořkosladce, nostalgicky - skrývala v sobě žal i příslib - a skončila.

Děti seděly několik vteřin mlčky a zdálo se, že dokonce i hudební kameny utichly.

Pak si Rod uvědomil, že bubnování a kvílení kolem stále zní a děti se vzpamatovaly. „Nádhera!“ zvolala Cordelie a Geoffrey dodal: „Ty jsi kouzelník!“

„Samozřejmě,“ řekl Magnus s očima upřenýma na mnicha, „protože jsi přišel z kláštera svatého Vidikona, ne z nějaké farnosti. Jsi čaroděj, že?“

„Pouze s tímhle,“ odpověděl bratr Dorian skromně. „Jen pokud jde o mou hudbu.“

„Ale je to magie,“ řekl otec Thelonius. „Sám nástroj by to nedokázal.“

„Ano, má psychotronické schopnosti, že?“ přisvědčil Rod. „Jste génius, bratře Doriane.“

„Ne, nejsem,“ namítl mnich, ale současně zrudl potěšením. „Génius byl ten, kdo zkomponoval tuto skladbu.“

„Skoro bych věřila, že by se taková magie mohla postavit síle víru,“ řekla Gwen.

„Může! Ujišťuji vás, že může!“ zvolal bratr Dorian s planoucím pohledem. „Ale ne sama.“

„Ne, sama ne,“ přisvědčil otec Thelonius, „avšak s ostatními nástroji, které by ji podpořily a s mocí svatého obřadu, jež by čelila nízkým pudům vyvolaným zvrhlým rituálem, můžeme shromáždit psychotronickou energii, která jim odolá.“

„Na to nás osm nebude stačit,“ namítl Rod.

„Ano, to nebude,“ souhlasil otec Thelonius. „Ale v klášteře je dostatek mnichů, kteří umějí zpívat a hrát a ti spojí svoje naděje a touhu po klidu a míru s našimi.“

„Jak by něco takového bylo možné?“ žasl Gregory.

„Takové je nadání našeho regenschoriho, maličký - mísit hudbu a dělit se o její moc s těmi, kteří to potřebují, bez ohledu na to, jak jsou daleko - na to máme člověka pro dálkové přenosy.“

„Tele-může?“ otázal se Rod. „A vy jste s ním spojený?“

„Ano, a on s námi se všemi. Musíme spojit své myslí, uspořádat skutečný koncert.“

„Ale jak vám v tom můžeme pomoci my?“ otázala se Cordelie.

Bratr Dorian se usmál, obešel klávesy a přitom tahal ze skrytých kapes své kutny hudební nástroje. „Přece tak, že budete hrát se mnou. Ty nejmenší, ty dostaneš flétnu.“ Podal Gregorymu dřevěnou flétničku. „A tobě, děvče, harfu.“

Cordelie váhavě sevřela dřevěný rám, prohlédla si ho a pohladila jej. „Jenže nemáme dost času, abychom se naučili hrát!“

„Stačí, když rozeznáš struny - už jsou naladěny na harmonii. Malému válečníkovi dáme bubínek.“ Bratr Dorian podal Geoffreyovi zvláštní nízký buben, tamburínu bez chřestítek a paličku s hlavicemi na obou koncích. „Udeř vždycky na nejnižší notu. A ty, nejstarší synu, ty také dostaneš co ti náleží.“ Vytáhl plochou tabulku dlouhou jako jeho předloktí a stejně širokou, se čtyřmi klávesami pro pravou ruku a šesti pro levou. Magnus nástroj zamračeně přijal a stiskl jednu klávesu. Ozval se akord, který zněl jakoby přímo ze vzduchu před jeho obličejem. Magnus div že nástroj neupustil. „Ale jak mám vědět, kterou mám kdy stisknout?“

„Budeš přejímat myšlenkové impulzy ode mne, protože já mám na svých klávesách stejný nástroj.“

„Ale proč vůbec máme hrát, když to ani neumíme?“ zeptala se Cordelie.

„Protože v nevinnosti mládí se skrývá velká síla dobra,“ odpověděl bratr Dorian.

Otec Thelonius přikývl. „Takováto nevinnost je velkou hrozbou pro všechny, kteří slouží zlu - a proto tak dychtí ji zkazit.“

Rod se na mnicha tázavě zadíval. „Mám pocit, že jste to měl velice dobře promyšlené, otče.“

„Ano.“ Otec Thelonius, který sbíral suché větve, s úsměvem vzhlédl. „Proto jsem sem byl poslán, lorde Velký čaroději - abych udržel šíření nenávistné hudby na uzdě a vymýtil ji, pokud to bude možné.“

Rod na něj chvíli mlčky hleděl. Pak řekl: „Není divu, že jste nás našli.“

„Ano.“ usmál se bratr Dorian. „Není divu.“

Rod byl v pokušení zeptat se otce Thelonia, proč sbírá dřevo na topení, ale pak se rozhodl, že to nechce vědět.

Bratr Dorian se obrátil zpátky ke Gallowglassovic dětem. „Musíte se řídit podle mě, mládeži, abychom dosáhli souhry - a tu posílíme spojením svých myslí.“

„Pak se s tebou musíme spojit i my,“ prohlásila Gwen.

„Samozřejmě že ano.“ Otec Thelonius se jim upřeně zadíval do očí - a najednou atmosféra ztěžkla. „Musíme být spojeni všichni - děti, vy i mniši v klášteře.“

Rod se skoro bál zeptat: „A jak budeme hrát?“

„Nebudete.“

Chvilí na něj mlčky hleděli. Pak se Gwen otázala: „Co tedy budeme dělat?“

„Vy rychle poletíte na křídlech melodie,“ odpověděl otec Thelonius, „protože někdo musí zanést čarodějův kámen na to prokleté místo a obrátit moc čarodějnice zpátky proti ní.“

Zavládlo ticho, tak mrazivé, až se menší děti zachvěly.

Rod se také necítil zrovna nejlépe, ale polkl a řekl: „Dobře, otče. Dej ho mně. Někdo tu ženskou zastavit musí.“

„Ne,“ odsekla Gwen. „Kamkoliv půjdeš, tam půjdu i já. Ten kámen jsi přece svěřil mně, manželí.“ Pak se skloněnou hlavou vykročila vpřed.

Otec Thelonius přikývl a pozvedl řetěz s medailonem ukrývajícím kámen, aby jí ho navlékl na krk.

„Ne!“ namítl Rod. „Postačí, když bude riskovat jen jeden z nás!“

„Život bez tebe by pro mne stejně neměl cenu,“ odpověděla Gwen. „Prosím, otče.“

Thelonius jí navlékl řetěz na krk.

Gwen se narovнала a pak se otočila ke svému nejstaršímu synovi. Položila mu ruku na rameno. „Pokud se nám něco zlého přihodí, postarej se o svou sestru a bratry.“

Magnus s očima rozšířenýma přikývl.

„Dej na ně pozor, Fessi,“ řekl Rod tiše.

„Pokud to bude nutné, dám, Rode - ale pevně věřím, že to nutné nebude.“

„Ano.“ Rod se usmál a zlomil tak zakletí. „Co zmůže pouhý sabat proti klášteři plnému mnichů nadaných psychotronickými schopnostmi a rodině esperů? I když *jim* dodávají sílu nejnižší pudy osminy obyvatel Gramarye.“ Otočil se k otci Theloniovi. „Co to bude za obřad, který se chystáte vykonat, otče?“

Mnich, který právě prostíral lněný ubrus na improvizovaný stůl z kamenů a větví, se obrátil. „Bude to Mše světla.“

Kapitola 26

Vlastně to byla *Missa Lubba*, směsice tradičních melodií latinské mše s africkými rytmy, spojení nejvyšších tužeb obou civilizací. Zatímco Rod spěchal po boku své ženy vstříc čarodějnici, v hlavě mu znělo *Kyrie*. Krajina kolem něj mu připadala mlhavá a vzdálená; veškerou pozornost teď soustředil na přenos své psychotronické energie. Zapomínal sám na sebe, uvědomoval si jen strach, který cítil o svou ženu, a síla jej naplňovala. Ani si neuvědomoval, že je sleduje Fess.

Strašidelné tvary vyrůstaly, padaly a převalovaly se všude kolem nich. Protože šli pěšky, aby unikli odhalení, museli obcházet kolem nově vytvořených tvarů znetvořených tančících těl, ohyzdných obličejů se šklebícími se výrazy a monstrózních bytostí slučujících v sobě podoby tří nebo čtyř zvířat. Ale byly to jen preludy a nezdálo se, že by je nějak registrovaly. Rod konečně začal chápat jejich povahu - byly to noční můry lidí před nimi, pokřivené a znetvořené jejich vlastní zkažeností, obrazy zla vyvolané z hlubin podvědomí perverzitou rituálu, který původně začínal jako radostná oslava mládí a života, ale zvrhl se v stimulaci všeho zlého a nenávistného - byl přetvořen v prostředek k vyvolání krutosti a ponížení. A pak najednou byli na druhé straně pláně a přímo před nimi se rozkládal amfiteátr. Pouhých sto stop od nich se nahá čarodějnice svíjela v obscénním urážlivém tanci a vydupávala rytmus pro skandování, jež soustřeďovalo žádostivost tisíců duší a odsávalo psychickou energii z hrubých emocí zmatených a omámených mladých lidí.

Na chvíli se zastavili na okraji davu, pak se do něj ponořili a začali se prodírat k čarodějnici.

Fess je následoval, imunní proti iluzím a neústupný ve svém záměru.

Rodovi znělo v uších *Gloria*; jen slabě a jakoby z dálky slyšel i vřeštivou hudbu kovových kamenů. Jakoby náhodou se lidé před ním odsouvali stranou, nebo se odvraceli a ustupovali mu z cesty, takže kráčeli davem bez překážek. Ale pak se na ně začaly upírat oči, bledé

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

tváře se obracely jejich směrem a ukazovaly na ně ruce v záplatovaných rukávech. Náhle byli obklopeni halenami, které se sice blyštily, ale pod flirty byly šedohnědé, rukama, které svíraly hole, šavle, kosa a vřetena. Mířily na ně vidle a zrezavělé meče, špinavá a neoholená ústa odhalovala v zlověstných úšklebcích zkažené zuby.

Ale Rod a Gwen je neslyšeli, protože sbor naplnil jejich svět harmonií a čepele se zastavily na palec od nich, biče svištěly vzduchem, ale ani se jich nedotkly a špinavá horda se od nich odrazila a rozestoupila se jako zem před radlicí pluhu, zatímco oni dál postupovali vpřed.

Čarodějnice však o nich už věděla a měla čas se připravit, sáhla za sebe, aby se napojila na sílu větrné smršti rozpoutané emocemi oklamaných duší, pak napřáhla ruku a prstem s dlouhým špičatým nehtem ukázala na ně. Rod a Gwen skoro slyšeli blesk, který je zasáhl a způsobil, že jim hlavy zabrněly. Na okamžik viděli jen rudou záplavu a slyšeli jen burácení. Pak Rod potřásl hlavou, zařval a znovu vyrazil proti zvuku hudby směrem k ní. Ještě zahlédl jak kolem padají lidé omámení bleskem i sražení ocelovými kopyty - a pak Fesse stojícího strnule s hlavou mezi předními nohama, přetíženého příliš mnoha zvuky a událostmi probíhajícími současně.

Uviděl, že se k zemi kácí i Gwen a jeho zlost vybuchla naplno. Padl najedno koleno, sevřel svou ženu v náručí a všechn hněv, který cítil, všechna nastřádaná zlost z něj vytryskla v záblesku doběla rozpálené nenávisti.

Čarodějnice zavrávala a nejspíš by upadla - ale mentální úder ji vrhl proti jejímu rezervoáru zloby. Pomalu se narovnala a při tom se zdálo, jako by vyrostla do nadlidské velikosti, naplněná energií zkaženosti.

Pak uvolnila všechnu svou nenávist proti němu, všechnu zlobu jež cítila k světu, který ji zavrhl, namířila na Velkého čaroděje.

Ale Gwen už zase vstala, opřená o Rodovu hrud' a rameno, a nastavila mezi ně a čarodějnici amulet.

Oči čarodějnice se vypouklily, kůže na těle se jí napnula, jak ji nenávist, kterou sama uvolnila, zasáhla zpětným úderem. Žádný záblesk, žádná exploze, žádné vzplanutí všepohlcujícího ohně se

nekonalo - najednou se zhroutila k zemi a *zůstala* ležet ochablá s nevidoucímá očima upřenýma k nebi.

Rodovi se zatočila hlava a pocítil lehkou závrať, jak kolem a skrze něj proletěly její vzpomínky; pak byla pryč a na pódiu před obrovským kokonem leželo jen její nehybné tělo.

Rod jakoby z dálky slyšel, jak uširvoucí hudba utichá a místo ní se zvedá jakot a kvílení zoufalství. Pak i to ochablo a odumřelo - ale oči planoucí veselím, pokřivené zuby výsměšných šklebů a disharmonická hudba se vrátily, doprovázeny ohlušujícím burácením větrného víru.

„Vytvořila zpětnovazební okruh!“ zařval Rod. „Rozpoutala něco, co nemohla ovládat - mohla se na to jen napojit! Spálilo ji to - ale stalo se to soběstačným a stále to funguje!“

Pak se na něj s řevem vrhli nohsledi čarodějnice.

Ale v Rodovi a Gwen se jásavě zvedl sbor hlasů, prosákl jejich vnitřnostmi a obklopil je - a Gwen rozevřela náruč. Lidská řeka se pouhý palec před nimi zastavila a pak se s vyděšeným křikem opět stáhla jako moře při odlivu.

Gwen to nevnímala; soustředila se na obrovský kokon a její oči se zúžily. „Manželi, to, co drží na řetězech všechnu tu moc myšlenek, není síla mysli.“

Rod upřel pohled na svou ženu.

Pak ji objal jednou rukou, vstal a přitom ji zvedl s sebou, krůček za krůčkem se začal přibližovat k oltáři.

„Co to děláš?“ zaječela Gwen.

„Pokud to není psychotronika, musí to být technika,“ odpověděl, „a pokud je to nějaké zařízení, vybavili ho jeho tvůrci ovládáním.“

Gwen vytréštila oči, pak se její pohled rozostřil a začala myšlenkami pátrat po elektronice. „Oltář,“ řekla. „Je v něm vestavěný reaktor a ventil, kterým se ovládá.“

Miasma zla, které oltář obklopovalo, stačilo, aby se Roda zmocnila závrať - a obrátil se mu žaludek; napadlo ho, k jakým odpornostem tu asi docházelo. Přitiskl se ke Gwen, která na tom nebyla o mnoho lépe - ale společně se jim dařilo postupovat dál k masivnímu okrouhlému kamennému bloku.

Shromáždění to vidělo a zavylo hrůzou, ale jeho členové byli příliš oslabeni, než aby něco podnikli. Několik se jich vrhlo za nimi, ale i ti byli příliš pomalí.

Rod a Gwen klopýtali ve stínu obřího kokonu; jeho burácení přehlušilo i zvuk sboru. Už to samo o sobě bylo dost děsivé, ale skutečná hrůza se skrývala v zjištění, co by se stalo, kdyby se spoutaná energie najednou uvolnila. *Jestli k tomu dojde, má jediná, pomyslel si Rod, chci abys věděla, že jsem tě vždycky miloval.*

To ji skoro rozplakalo. *Já tebe taky, láska - a vždycky budu!*

Pak Gwenina ruka našla vypínač a stiskla ho.

Vesmír vybuchl explozí, která je naprosto připravila o schopnost slyšet. Svět zaplnilo burácení, burácení a ničivý vír světla, který je - stále se objímající navzájem a zcela pohlcené všestravujícím strachem - odmrštil do prázdnoty.

Potom se svět zastavil a vyjasnil se - nad nimi. Rod si uvědomil, že ať už se stalo cokoliv, byli z toho venku, ale stále letěli nahoru. S náhlou zoufalou nadějí na přežití zatoužil po zemi a pak - v návalu děsu - po svých dětech. Svět kolem něj se zhoupł, svezl se stranou a převrátil se pod ně. Podívali se dolů a uviděli, jak se svět řítí vzhůru proti nim.

Nebyl už tam žádný amfiteátr - jen velká nepravidelná díra ve skále. Planina kolem byla půl míle na všechny strany sežehnutá, ale hrstka mravenců kus za touto hranicí mohli být docela dobře dva mniši a jeho děti. Pak Rod ucítil skrze Gwen, jak se šílený strach a naděje mění písní v uklidnění a náhle věděl, že jeho děti jsou živé a v bezpečí.

Konečně se mohl podívat, co se stalo s psychotronickou smrští.

Padáme, připomenula mu Gwen, která už ovládla svou paniku.

Někde ztratila koště. Rod začal myslet na zemi a jejich pád se zpomalil a pak se zastavil docela. Viseli ve vzduchu tisíc stop nad povrchem a dívali se, jak se pod nimi točí větrný vír ve stále se rozšiřujících kruzích.

„Takhle by ještě napáchal spoustu škod,“ zavolal Rod Gwen do ucha. „Trochu ho popostrčíme, co říkáš?“

Jeho žena přikývla, pak se jejich mysli opět spojily a společně se vrhly do běsnícího víru osvobozeného ze své kukly. Okamžitě se začaly otáčet v jeho smyčkách, stále rychleji a rychleji.

„Nahoru,“ zavolala a vír se zvedl do výše, pak se přenesl nad vzdálené pahorky, které oddělovaly planinu od pobřeží.

Za nimi se lesklo moře.

Rod a Gwen soustředili všechnu svou energii a začali vír pomalu tlačit dál, nad oceán a nad vlny, až z něj byla jen šmouha nad obzorem - šmouha, která se rozšiřovala, řídla a mizela.

„Pasátní větry,“ zavolal Rod. „Větry, které doprovázejí proud od pevniny. Roztrhaly ho na kusy.“

Gwen přikývla. „A všechnu zlou moc s ním. Rozptýlily ji a připravily ji o její sílu.“

„Vyhráli jsme,“ řekl Rod s úžasem. „Dobří vyhráli.“

Pak si vzpomněl, kde jsou. „Už se můžu zhroutit?“

Podívala se na něj s unaveným úsměvem na tváři. „Teď ještě ne, prosím tě. Nejprve mě doprav na zem, manželi.“

Kapitola 27

Když se vrátili, našli bratra Doriana stále u jeho kláves a děti, naprosto pohroužené do hudby, s nástroji v rukou. Rod se zastavil, aby je užasle pozoroval - tóny flétny, bubínku, harfy i elektronických kláves dokonale ladily s melodií bratra Doriana, jako by všechny ty nástroje byly jeho součástí.

A kolem nich tančili andělé.

Nebo alespoň kdyby andělé byli viditelní, mohli by vypadat nějak takto - žádná křídla ani dlouhá bílá roucha, ale abstraktní zářící tvary, které se vlnily a třepotaly v rytmu hudby. Kolem se k nebi tyčily sloupky katedrály, které se zdály skutečné, přestože přes ně Rod viděl, a podpíraly kopuli s abstraktní malbou vzbuzující dojem nekonečného míru a vzrušení zároveň.

Ve vzduchu se vznášela vůně kadidla.

Otec Thelonius přestal leštit pohár a obdařil je trochu křečovitým úsměvem. Vykročil k nim, ale Rod si všiml jeho rozpaků a zadržel ho zvednutou dlaní. Mnich se zastavil, poděkoval přikývnutím a pak se jeho pohled rozostřil.

Rod se podíval na Gwen: jeho žena přikývla a oba dva otevřeli svoje mysli koncertu bratra Doriana.

Bylo to nádherné - nebeský chór prozpěvoval tóny hymnů tu a tam promísených vzcnými fanfárami. Zaznívaly v nich i nástroje dětí, i když jemně a ne tak živě jako jejich emoce. Rod cítil více než stovku duší, všechny otevřené a všechny nadšené krásou hudby a nádhrou svého velebení; stále v tom byla oslava jejich záměru, ale ta byla méně důležitá než sám úžas nad tím zážitkem.

Gwenina mysl se připojila k jeho a společně zjistili, proč chór stále zní, cítili vlny disonance a vzpouzejícího se chaosu, který se proti nim zvedal ze vřavy zoufalství a rozlícených myslí všude po celé Gramarye - od mladých, jež oklamala čarodějnice, zmátla je a svedla k něčemu, co se podobalo noční můře a co je nakonec mělo přivést do jejího covenu, aby z nich mohla načerpat svou sílu.

Ale nyní se zemí rozletěla harmonie chóru spojených myslí, prýštila z kláštera na jihovýchodě stejně jako z tohoto malého pramínku na severozápadě, konejšila, uklidňovala a upokojovala, pozvedala padlé duše ze zoufalství a dodávala jim pocit základní jistoty, že jejich existence má smysl, že harmonie a naděje stále existují, i když je neklidní mladí lidé třeba ještě nevnímají - ale mohou je nalézt a s nimi i pokoj a možná i štěstí.

Nakonec Rod ucítil, jak hudbu bratra Doriana tlumí vyčerpání; cítil, jak chór slábne - ale trval dostatečně dlouho. Nejhorší ze vzedmutých vln zmatení a chaosu, které se šířily od psychické smršti, už opadly; fyzická entropie byla pohlcena emocionální entropií. Energetický vstup byl pryč a noční můry, které zplodil, začaly umírat.

Tóny bratra Doriana byly stále tišší. Zářící tvary kolem něj pohasly a zmizely docela. Nakonec chór utichl a zbyla jen jediná melodická linie. Gallowglassovic děti odkládaly jedno po druhém hudební nástroje, zatímco jediný tón zakončil symfonii a nastalo ticho. Bratr Dorian stál s obličejem upřeným vzhůru, vyčerpaný, ale šťastný, nehybný.

„To bylo zázračné,“ vydechla Cordelie.

„Pak to byl zázrak, ke kterému jsi sama přispěla.“ Zdálo se, jako by hlas bratra Doriana přicházel z velké dálky.

„Ne, bratře,“ opáčil otec Thelonius. „Zázraky pocházejí od Boha samotného - my můžeme jen doufat, že se tak bude dít skrze nás.“

Hlas bratra Doriana stále nezněl z tohoto světa. „Potom je více zázraků, než si uvědomujeme, protože jsou všude kolem nás a není ani třeba být velký a mocný. Milost přichází ke všem, jež se jí otevřou; zázraky vyhledávají místa, která nemusí oplývat slávou. Je jich jen málo, které zahlédne oko člověka a vzbudí v něm úžas.“

„To, co jsi dnes udělal, ve mně úžas určitě vzbudilo,“ poznamenal Geoffrey a jak si Rod pomyslel, to samo o sobě byl div.

„Ted', když jsem se stala součástí toho vzednutí duší, mnohem pevněji věřím v nebe,“ řekla Cordelie. „Podaří se mi ještě někdy něco takového?“

„Možná že ano.“ Pohled bratra Dorian se konečně střetl s jejich a on se vrátil do přítomnosti. „Stačí, když se naučíš rozumět hudbě a budeš ji hrát spolu s jinými - stále a znovu. Možná to pak jednou

opět ucítíš. Ne tak intenzivně, protože se často nestává, aby se tolik duší spojilo - ale dost, opravdu dost.“

„Pak si na to musím dát pozor,“ zamumlal Magnus.

Gwen se obrátila na otce Thelonia. „Co to bylo za mši, že zahrnovala všechny smysly a spojila ve své velikosti tolik lidí?“

„Každý z nás byl médiem pro dobro v srdcích všech ostatních,“ odpověděl otec Thelonius, „a na chvíli jsme dokázali zapomenout na své žárlivosti a sváry, na své temné touhy a chtíče. Na kratičký čas jsme si uvědomovali, že to dobré v nás má větší váhu než to zlé.“

Nebyla to příliš uspokojivá odpověď, pomyslel si Rod, ale stačila.

„A co vy?“ Hlas otce Thelonia zněl náhle stroze obavami. „Jak vy jste si vedla, když na vás nebezpečí dolehlo plnou tíhou?“

Děti vzhledly a náhle si uvědomily skrývaný strach. „Ach, mami!“ Cordelie se své matce vrhla do náručí a chlapci se semkli kolem ní.

„Neboj se, dítě, jsem v pořádku,“ hladila Gwen svou dceru po vlasech. „Bylo to strašné, to je pravda, ale už je to za námi a přestože jsme já a váš otec zakusili něco bolesti, vyvázli jsme nezranění.“

„Jaké bolesti?“ zvolal Magnus, ale Gwen řekla: „Pst! Byl to jen pomíjivý okamžik a už je to pryč.“

„Pak mi promiňte, jestliže jste tak unavená.“ Ani otec Thelonius nevyhlížel zrovna čile. „Ale musím to vědět, pokud je to možné - zjistili jste něco víc o tom, kde se vzalo to rouhačství? Musím předejít jeho návratu, je-li to v mých silách.“

Rod se při té myšlence otřásl. „Bojím se, že o tom víme až příliš mnoho, otče.“

Gwen s pohledem upřeným do Theloniových očí přikývla. „Když čarodějnice zemřela, její vzpomínky prolétly našimi hlavami. Teď o ní víme víc, než bychom si přáli.“

„Tak povězte - co byla zač?“

„Obyčejná vesnická žena s mentálním nadáním,“ vysvětlila Gwen. „Částečně kvůli němu a částečně pro to, jak vypadala, se jí její bližní stranili a vyhýbali se jí, až jí jejich opovržení rozežralo duši a vyústilo v to, že si o sobě začala myslet, že je mnohem lepší než ostatní, třebaže jsou její kvality zatím skryté. Byla si však jistá, že se jednoho dne projeví a přinesou jí moc a slávu - a možnost pomstít se.“

Ch. Stasheff – Čarodějné kameny

Otec Thelonius smutně přikývl. „Je to starý příběh a velice smutný; opakuje se stále a znova. Jediným lékem na něj jsou milost a víra a oddaná láska k bližním. Jí to však chybělo, a proto byla ideálním materiálem pro ty, kdo si z ní udělali svůj nástroj.“

Rod přikývl. „To je ono. To co drželo tornádo na uzdě nebyla psychotronická síla - bylo to silové pole vytvořené elektronickým zařízením a napájené nukleárním reaktorem.“

„Aha.“ Otec Thelonius pozvedl hlavu. „Takže si u ní na pokušítele zahrál agent, který nebyl z této planety.“

„Přesně tak,“ přisvědčila Gwen. „I když ona to nevěděla. Přišel k ní přestrojený za d'ábla, žadonil o její soustrast a nabízel jí ukojení jejích tužeb. Jestliže ho bude uctívat, řekl, dá jí moc - moc ničit. Pověřil ji posláním - přivést Gramarye k anarchii. A ukázal jí, jak to udělat - pověděl jí o vesničanovi, který vyráběl kameny z čarodějnického mechu, a jak ho přesvědčit, aby pro ni udělal kameny, jež by její vůli podřídily obyčejné, mentálními schopnostmi neobdařené lidi. Pak jí ukázal, jak je přivést k sobě a jak je pomocí hudby donutit, aby jí předali to málo síly, kterou vládli. Tu pak měla použít k zvětšení své moci a přilákání více lidí. Tak shromáždila 'coven' poblouznělých smrtelníků, kteří si o sobě - stejně jako ona - mysleli, že jsou velcí, přestože ve skrytu svých duší věděli, že to tak není. Slíbila jim moc d'ábla, který se jí zjevil a pomáhala jim v jejich sebeklamu, že mají čarodějnické schopnosti.“

„Ale copak ve skutečnosti neměli vůbec žádné nadání?“ otázal se otec Thelonius.

„Žádné, možná snad s výjimkou dobrosrdečnosti, kterou v sobě ještě nezahubili vlastní nenávistí a závistí. Některé z nich poslala za Arim, aby mu zaplatili a pověděli mu, jakou další hudbu si přeje pro příští kameny. Ostatní posílala roznášet kameny a shánět další takové, jako byli oni.“

„Proto nakonec zněla hudba tak nepříjemně,“ dodal Rod.

„Ano,“ přisvědčil otec Thelonius, „bylo v ní něco z jejich otrávené mysli. Ale co ty podivné bytosti, které doprovázely hudbu všude, kam se šířila?“

Rod potřásl hlavou. „To nebylo ničím dílo. Sama hudba začala vyvolávat zvláštní jevy. Podle mého názoru se zrodili tak, jako

vznikají elfové - z živé představivosti lidí, kteří o sobě nevědí, že jsou projektivní telepati. Jenže tentokrát pro ně nebyly podkladem staré zkazky a pohádky, ale hudba.“

Otec Thelonius přikývl. „A ten agent přestrojený za d'ábla jí nasadil do hlavy myšlenku, aby ho uctívala.“

„Jsou muži, kterým by se něco takového mohlo líbit,“ připustil Rod. Magnus po něm vrhl ostrý pohled.

„Přesně tak,“ souhlasila Gwen. „To on jí postavil oltář, který skrýval zdroj energie a vysvětlil jí, jak udělat zásobník mentální energie. Sám ale nebyl esper, a proto jí nemohl říct, jak ho má používat; přišla na to sama a otevřela kanál přímo z rezervoáru do své myslí - kanál, který nedokázala zavřít.“

„A ten zničil její mysl?“ otázal se mnich.

Gwen přikývla. „Jak hudba přiváděla stále více a více poblouzněných lidí, aby jí předali to málo psychotronických schopností, které měli, zásobník se plnil, až přetížil její mozek. *Začala* ztrácet kontrolu; zvuky zbavující vůle, které sama vytvořila, oslabily i její mysl a nutily ji, aby myslela na zvuky ještě silnější. Ty se přenášely do mozků lidí kolem ní a její prostředníci předávali vzpomínky na ně Arimu, který pak vytvářel kameny, jež takové zvuky vydávaly.“

„A rezervoár je zase přetvořil do ještě silnější podoby, kterou prostředníci zase odnesli Arimu,“ dodal Rod. „Takže celý cyklus začal nanovo a plnil rezervoár mocí dalších lidí, kterou absorboval, aniž jej při tom někdo ovládal.“

„Regenerativní cyklus,“ řekl otec Thelonius.

„Jinými slovy zpětnovazební smyčka,“ přikývl Rod. „Čím více se dodává na vstup, tím více produkuje mozek, který to rozpoutal - a čím více energie dodával coven, tím silněji protékala jejími neurony a otupovala její vědomí.“

„Moc, kterou vyvolala, ji zničila,“ řekla Gwen. „Možná se jí podařilo spoutat větrnou smršť, ale zůstalo jí příliš málo vědomí k tomu, aby ji mohla řídit.“

Rod přikývl. „Všechno to - sebe, svoje nohsledy i rezervoár - proměnila v naprázdno běžící stroj, který se nedal ovládat.“

„Ale tak to přece předpokládali,“ namítla Gwen. „Věděli, že ztratí kontrolu, všichni ti lidé - a nakonec i čarodějnice sama!“

Otec Thelonius potřásl hlavou. „Takový už je instinkt sociálních tvorů: snažit se včlenit do něčeho, co považují za větší, než jsou oni sami.“

„Je to instinkt, který by nás mohl nasměrovat na cestu k Nebi,“ zamumlal bratr Dorian.

„Ale stejně dobře nás může poslat rovnou do Pekla.“ Otec Thelonius se zamračil. „Necháme se svést - velice snadno se necháme svést! A čím mladší jsou lidé, tím je to snadnější.“

Mladí Gallowglassovi si vyměnili pohledy.

Pak se všichni obrátili k bratru Dorianovi.

Ten právě balil klávesy.

„Cože?“ zvolala Cordelie. „Chcete nás opustit tak brzy?“

Mnich, který právě schovával svůj nástroj pod kutnu, se zarazil. „Ne, myslím, že ne,“ odpověděl s úsměvem. „Ano, vrátím se do kláštera - ale mám za to, že tu po mně zůstane několik nových písni.“

OMLUVA PŘEKLADATELE

Podle mého nejlepšího vědomí a svědomí neexistuje v českém jazyce možnost plně zachovat slovní hříčky založené na skutečnosti, že v mateřském jazyce autora této knihy jsou slova kámen (nebo skála), houpat se a rock ('n roll) slovy souznělými a v textu vzájemně zaměnitelnými. Jelikož mi nepřipadalo vhodné 'prošpikovat' knihu poznámkami vysvětlujícími pointy takto vzniklých vtipů (při pomýšlení na něco takového mne doslova jímá děs), ponechávám odhalení souvislostí např. mezi houpacím koněm kroužícím kolem slunečních hodin a hitem Rock Around the Clock (do češtiny obvykle překládaného jako Rock 24 hodin denně) na čtenářově důvtipu a fantazii, stejně jako skutečnost, proč musejí být střevíce, jež nutí nohy samy tančit, modré a semišové, čtveřice brouků zase stříbrná (i když skutečnost, že se Beatles původně nazývali Silver Beatles, je dnes už prakticky zapomenuta), vzducholod' (zeppelin) olověně (lead - led) zbarvená a včelky (bee) mají na bříšcích ze všech písmen právě géčka (gees). Omlouvám se všem čtenářům, které jsem svým překladem nutně musel do jisté míry ochudit, ale současně mi má národní povaha nedá, abych nesvalil alespoň část viny na jiné - například pozdravy See you later, Alligator a Well after while crocodile na konci 5. kapitoly jsem takto hanebně nedůvtipně nepřeložil já, ale český textař dnes opět tu a tam mediálně ventilovaného šlágru Roberta Guidryho.